

EDEBİYAT DİZİSİ

yaman dede

şiiir yarışması

Kayseri Büyükşehir Belediyesi
Kültür Yayınları

Yaman Dede

Œir Yarışması

Kayseri Büyükşehir Belediyesi Kültür Yayınları

E D E B İ Y A T D İ Z İ S İ

Kayseri Büyükşehir Belediyesi Kültür Yayınları No: 159
Yaman Dede Şiir Yarışması (Kayseri Büyükşehir Belediyesi 2. Şiir Yarışması)

Bu kitap KAYSERİ BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ'nin bir kültür hizmetidir.
Eserin tüm hakları saklıdır. Yazılar ve görsel malzemeler izin alınmadan kullanılamaz.

Birinci Baskı: Nisan 2020
ISBN: 978-605-9117-43-2

Editör: Erkan KÜP
Yayın Koordinatörü : Salih Özgöncü
Yayın Yürütme Kurulu : Erkan Küp
: Mustafa Erdoğan
: Maide Güzeloğlu

Tasarım: www.bilgegrafik.com
Kapak: Ali Saraçoğlu

Baskı ve Cilt: Orka Matbaacılık, İncecik Mah. Çırağan Sk.
No: 4 Melikgazi / KAYSERİ / info@orkamatbaa.com
T.: +90 352 322 17 00

Adres: Kayseri Büyükşehir Belediyesi
Kültür ve Sosyal İşler Daire Başkanlığı
T.: +90 352 220 70 90

Yaman Dede

Şiir Yarışması

Kayseri Büyükşehir Belediyesi Kültür Yayınları
E D E B İ Y A T D İ Z İ S İ

Takdim

Sevgili kitapseverler!

Hayal etmenin ve özgürlüğün kaynağı, başarının sırrı, geçmiş deneyimlerin bilgisi ve hakikat arayışı okumaktan geçmektedir. Okumak ve kitap gönülden gönüle yoldur. Okumakla aralanır perdeler, açılır ufuklar, aydınlanır karanlıklar, çözülür sırlar, anlaşılır insanlar. Okumak, bizi cehaletin karanlığından bilgeliğin felahına çıkarır. Yepyeni ufukları bize açan kitaplarla kültürel mirasımızı ve başka dünyaları okuruz. Her bir kitap yolculuğu ile zamanımızı ve dilimizi en doğru şekilde kullanıp hayattan ve zamandan kazanmış oluruz.

Kitap, tarihi bağlamda bir hafıza, kültürel anlamda bir geleneğin tevarüsü, sanatsal bakımdan insanlığa bırakılan mirasın geleceğe taşınması, medeniyet açısından ise zamanı ve mekânı belirleme unsurudur. Kitabı ve eseri olanlar insanlık tarihini yazarlar. İlk çağlarda dahi taşlara, mağaralara yazan insanın amacı kendini ifade etmek ve iz bırakmaktır. Gerek tahtalara, ağaçlara, derilere yazılı olsun gerekse iki kapak arasında sahifelere yazılsın kitap, kültürel bir mirastır, toplumun hafızasıdır. İlk emre muhatap olan insan, okur Yaratan Rabbi'nin adı ile kâinatı, kendini, Rabbini ve kitabı. Bu yönüyle kitap vahiydir, hakikattir, dünya ve ahiret mutluluğunun rehberidir. "Eğitimi önemsiyoruz çünkü cehaletin düşmanıyız." sloganıyla hareket ettiğimiz güzel şehrimizde ulaşım, yol, su gibi ihtiyaçları şehircilik anlayışıyla görüp giderdiğimiz gibi, sosyal ve kültürel ihtiyaçları da dikkate almaktayız. Kitapları ve kitap yuvaları olan kütüphanelerimizi hemşehrilerimize sunma gayreti göstermekteyiz. Kayseri Büyükşehir Belediyesi olarak, siz kitapseverleri kitaplarla buluşturmak için elimizden geleni yapıyoruz. Gerek basılı, gerek e-kitaplar ile hayal etmeniz ve hayallerinizi gerçekleştirmeniz için kütüphanelerimize bekliyoruz.

Tarihsel ve coğrafi anlamda medeniyetlerin beşiği olan Kayseri'de tarihimizi, geleneğimizi, kültürümüzü ve sanatımızı yansıtan eserleri yayımlayarak halkımıza ulaştırma kaygısı taşıyoruz. Biliyoruz ki yayımladığımız eserler geleceğe bıraktığımız mirasımız, hoş bir sedamızdır. Açtığımız her bir kütüphane ve kültür merkezi, yayımladığımız her dergi ve kitap, memleketimize olan saygı ve sevgimizin somut bir göstergesidir. Akif'in dediği gibi: "Okuyorsa ahali, yapılamayacak ne var"...

YAYIN SAHİBİ

Kayseri Büyükşehir Belediyesi

YAYIN YÜRÜTME KURULU

Erkan KÜP

Mustafa ERDOĞDU

Maide GÜZELOĞLU

YAYIN KOORDİNATÖRÜ

Salih ÖZGÖNCÜ

SEÇİCİ KURUL

Prof. Dr. Nurullah Genç/(İstanbul Ticaret Üniversitesi Öğretim Üyesi/Şair)

Prof. Dr. Turan Karataş/(TOBB Üniversitesi Öğretim Üyesi)

Prof. Dr. Ziya Avşar/(Niğde Ömer Halisdemir Üniversitesi Öğretim Üyesi)

Dr. Celal Fedai/(Şair)

Yavuz Bülent Bakiler/(Şair)

Hayati İnanç/(Program Yapımcısı-Yazar)

Ali Ayçil/(Şair)

Muhsin İlyas Subaşı/(Şair)

Salih Özgöncü/(Kayseri Büyükşehir Belediyesi Kültür ve Sosyal İşler Daire Başkanı)

Hayal eden, merak eden, araştıran ve okuyan neslimiz gelecek adına ümit vaat etmektedir. Kütüphanelerimizin raflarında okurlarıyla buluşmayı bekleyen her bir kitap bu anlayışla hareket eden hemşehrilerimizi beklemektedir. Unutmayalım ki bir insanın hayatta kendisine yapabileceği en büyük iyilik; iyi bir okur olmaktır. Bir kütüphanenin rafında, bir kitabın sayfalarında, bir yazının satırlarında gönüllerimizin buluşması dileğiyle...

Dr. Memduh Büyükkılıç
Kayseri Büyükşehir Belediye Başkanı

İçindekiler

DERECEYE GİREN ŞİİRLER

Varlığın Puslu Aynası	17
Talat Ülker	
Yâdigâr	19
İbrahim Yavuz Zarifoğlu	
Bülbülün Nidâsı	21
Nuray Alper	
Acının Nasırlı Yüzü	23
Züleyha (Özbay)Bilgiç	
Yalnız Anka	26
Nevzat Konşer	
Güzel Değil Rüyalar	29
Adnan Büyükbaş	

YAYIMLANMAYA DEĞER BULUNAN ŞİİRLER

Leylâ'k Kokulu Şehnaz Dîvan	35
Yaşar Bayar	
Olmuş Mudur?	38
Münib Duman	

Haddizatında Leylâ	39
<i>Deniz Garipcan</i>	
Bir Hicran Senfonisi	41
<i>Mustafa Sade</i>	
Seni Sevmek Benim Ülküm Sevdiğim	43
<i>Ali Kemal Mutlu</i>	
Gazel-i Sevdâ	45
<i>Ramazan Yanar</i>	
Bir Günün Hikâyesi	46
<i>Halil Gürkan</i>	
Oynanmamış Oyunlar Zamanı	48
<i>Ahmet İşler</i>	
Ben Azerbaycan'ım	52
<i>Yurtseven Şen</i>	
İki Cihânın Şehinşâhı'na...	54
<i>Hilal Ataseven</i>	
Anne	56
<i>Erdal Tuna</i>	
Yârenler Bilir	58
<i>Arif Odabaş</i>	
Umudun Bayrağı Anadolu!	60
<i>Servet Yüksel</i>	

Muska Mı Büyü Müydün?	62
<i>Ömer Töme</i>	
Süveyda	64
<i>Ülkü Olcay</i>	
Bir Şair Ağlar!...	66
<i>Ali Ağır</i>	
Yâre Yol	68
<i>Mustafa Doğan</i>	
Bayrağım	70
<i>Huriye Erdugan</i>	
İçinde Babam Olsun	73
<i>Ali Altınlı</i>	
Hasret ve Uzlet	74
<i>Murathan Çarboğa</i>	
Bir Kurşun Yalayıp Geçer Sesimi	76
<i>Selami Yıldırım</i>	
Göç Almış Yüreğime	78
<i>Mehmet Dalkanat</i>	
Sual	81
<i>İbrahim Şaşma</i>	
Kayseri Şehrengizi	83
<i>Nihat Malkoç</i>	

Peri Kızı Masalı	86
<i>Ahmet Yıldırımtepe</i>	
Utandırım	90
<i>Medeni Erden</i>	
Gerek	91
<i>Nevzat Bayramoğlu</i>	
Kurtuluş Türküsü	92
<i>Emre Genç</i>	
Son Masal	95
<i>Gonca Hatunoğlu Yılmaz</i>	
Denize Okuyup Üflediğimdir	97
<i>Yasin Türkçifçisi</i>	
Beşinci Gece	99
<i>Kadir Yapıcı</i>	
Dem	102
<i>Ozan Kaçar</i>	
Kimlik Beyanı	104
<i>Anıl Can Uğuz</i>	
Çember	106
<i>Kubilay Ahmet Balcı</i>	
Ölemeyen	109
<i>Ayşenur Ünal</i>	

Sen Benden Ne Bilirsin Ki!	111
<i>Mehmet Kuvvet</i>	
Hayat Örtülü Söylence	113
<i>Ahmet Doğru</i>	
Ölüm Uğramaz Gece	118
<i>Alihan Çetiner</i>	
Derman	121
<i>İbrahim Karataş</i>	
Adım Adım Kayseri	122
<i>Sevinç Atan</i>	
Gazelleme	124
<i>Süleyman Emre Özcan</i>	
Âyine-i Devran	126
<i>Nevriye Bozdemir</i>	
Biliyorum	129
<i>Berdar Doğan</i>	
Tozlu Konsol	131
<i>İsmail Biçer</i>	
Az Gelir	132
<i>Ferhat Kazancı</i>	
Umman	133
<i>Çağlayan Ürger</i>	

Mavi Gamzeli Bulut	134
<i>Burhan Kale</i>	
Son Akşam	138
<i>İbrahim Turan</i>	
Süveyla'ya Mektuplar	140
<i>Mustafa Işık</i>	
Tevehhüm Ağrısı	142
<i>Burcu Dogan</i>	
Yakın Okuma	146
<i>Bülent Sayak</i>	
Muhtemelen Müşterek ve Mavi Özgeçmiş	147
<i>Serkan Karabostan</i>	
Fasl-ı Cefa	149
<i>Canan Köksal</i>	
Dem	151
<i>Mehmet Demirkapı</i>	
Değirmen	153
<i>Selahattin Tolan</i>	
Kıblegaha Secdele Muradını	156
<i>Mehmet Yaşar Genç</i>	
Bir Siyah Bir Beyaz	158
<i>Emre Sarıhan</i>	

Şubat Öksüzleri	159
<i>Deniz Zeybek</i>	
Birazdan	161
<i>Gökhan Uzun</i>	
6 Mevsim	163
<i>Mustafa Aygün</i>	
Ardıç ve Kuş	165
<i>Talha Kuru</i>	
Nakkaş	168
<i>Yusuf Karadoğan</i>	
Ölü Zamanlar	170
<i>Ramazan Boran</i>	
Neda	172
<i>Hüseyin Arslan</i>	
İçinde	174
<i>Ümit Çetin</i>	
Libâs-ı Âşk	175
<i>Nihal Mirdugan Yeygün</i>	
Biri Olsa	178
<i>Özden Uysal</i>	
Kiraz Kahvesi	180
<i>Mert Uzun</i>	

Şehir	182
<i>Atıf Emre Özdemir</i>	
Yol	184
<i>Fatma Erçağlar</i>	
Ses	185
<i>Mustafa Selman Çaltepe</i>	
Ses Bir, İki..!	188
<i>Nilgün Yıldırım</i>	
Nur Banu	191
<i>Hatice Arıtürk</i>	
Ayrılık Kurşun Bir Tabut	192
<i>Mehmet Delikan</i>	
Bağı Dehriin Manzarası	194
<i>Ali Diken</i>	

Dereceye Giren Şiirler

VARLIĞIN PUSLU AYNASI*

TALAT ÜLKER

*Hüdhüd'e verip buyruğu salmışız sevda mülküne
Kuşlara dil öğretmişiz türlü aksanlar biliriz
Alıp Belkıs'm tahtını kurmuşuz vuslat köşküne
Süleyman'm duymadığı tuhaf lisanlar biliriz*

*Sabır melalın virdine saklı ömrün encamında
Sükût dingin bir duraktır bu aşkın insicamında
Gördüğüne aldanıp da varlığın puslu camında
Kendini tamam zanneden nice noksanlar biliriz*

*Büyü katar tabirine gönül hüzinli rüyanın
Can hevesiyle uyanır her sabah aynı hülyanın
Zahidin zikrine asla aldanma ki bu dünyanın
Mülkü için renkten renge giren insanlar biliriz*

*Anlamsız bir hengâmenin içinde yasaklı kalmış
Yaşanmamış senelerin gölgesinde saklı kalmış
Eksik bırakılmış nice hatıradaki aklı kalmış
Belleği boş, teni yorgun sini doksanlar biliriz*

*Hayata göstermek ister can ölümün nispetini
Çevirir menfiye hemen her mananın müspetini
Hamasetin meydanında kuşanıp söz kispetini
Muhannetin sofrasında doyup susanlar biliriz*

*Batırmak kastiyle salar ummana aşk zevrağını
Saplar göğün yelkenine kana batmış mızrağını
Vurup tayfayı küreğe çekip isyan bayrağını*

* Birncilik ödülü

Limanları cayır cayır yakan korsanlar biliriz

*Delinir gök yarılır yer eğer sen sura üflersen
Stğmaz asla tuvallere hayalle bezenmiş desen
Ey kalem çektiğin elem yetişir mesrur ol ki sen
Mazlumun ahıyla hemen yerle yeksanlar biliriz*

YÂDİGÂR..*

İBRAHİM YAVUZ ZARİFOĞLU

*Bir düğün kafilesinin tam ortasında
gençleşiyoruz kristal bir havuzda
bilincimiz açık - gökyüzü parlak
bakışlar yalnız ve alacakaranlık
gittikçe ağırlaşıyor yüreğimiz
sözler sükût deminde öksüz
ömrün zümrüt tahtındayız..*

*Yürüyoruz ince ve kadim bir çizginin üzerinde
önümüz su renginde şeffaf bir duvar
her adımda gönüllerden sızan dualar
tutuyor zamani yaşlı perçeminden.
Basılan gölgeler küll, yumuşak ve gri
duygular, sırlar saklayan gece gibi endişeli..*

*Stğmıyoruz kâinatı surlayan bir lafzın yüreğine
o söz ki munis dalgalar gibi ahenkli
sonsuzluktan büyük kıyametten dehşetli
kanatları mana nakışlı hem gül desenli.
Geçerken binbir renk kalıplarımız mahşerin tünelinden
korkularımız ulu dağlar kadar heybetli..*

*Kızgın gözleri sıyrıyoruz üzerimizden
mermerlere sinmiş kehribar izlerimizden
çöllere benzeyen vaha renkli sözlerimizden
savuruyoruz kire bulaşmış nice günleri.
Geride korkulu rengini yitirmiş bir avuç mazi
hatıralar doru at - sevgilerimiz çıplak-ruhumuz nemli*

* İkincilik ödülü

ah o övüncümüz eserler ne kadar da çakıl taşı renkli..

Hangi hayale ulaştık zemheri
“kılıç kadar keskin kıl kadar ince”!
Oysa zaman ne kadar da melankoli
bir çiçek gibi asil kelebek gibi narin
mehtap gibi duru- ruh gibi diri
Gönüllerimizi aşka müptela kılan
sevgiye aşına mücevher sözleri..

Bir yol bulup Kevser’e ulaşan imgelerimiz
dolaşır inşallah boydan boya muştulu bahçeyi
bir sonsuz ışık, bir nûr, bir bitimsiz kandil
damla damla yanarken aşkın billur pınarında
nur olur beden, nûr olur can nur olur dil.

Artık fark etmez geçsin üzerimizden nice mevsimler
bağrında çınarlar büyüyen sabır yüklü seneler
bir ana saklanmış nice bin yıllık günler.
Yeter ki, zafer bayramlarına dönsün çile yüklü imtihanlar
yıkılsın zihinlerimizden tek tek fildişi kuleler
yıkılsın pirüpak olsun cennet pınarlarında kadim anılar
düşmeden son bakışlar derin sarhoşluğa
hoş bir tebessüm kalsın dostlara, yadigâr..

Fırtınaya dost olmayan hangi filiz gonca verir ki
Borana, kara, yağmura bağrını açmamış hangi gonca gül olmuş ki?!

BÜLBÜLÜN NİDÂSİ*

NURAY ALPER

Mef’ûlü/Mefâîlü/Mefâîlü/Feûlün

Gönlünle kucaklar gibi bir bak bana ey gül
Göz kırparak efkârıma yaklaşmada eylül

Gelsin dile ömrüm sana hasretle geçerken
Son faslı bahârın yine ebruli hüznüle
Hüznüm yüzünün değdiği ilk sırta değerken
Meşk toplasa dergâhına raksetse sözünle
Her şarkıda dünyamıza geç kalsa da vuslat
Arştan sıcacık yağsın umut yüzlü hakikat

Sorsam gülerken bahtıma söyler misin ey gül
Hâlin mi hayalin mi şu göğsümdeki mahşer
Kalbin deliren kalbime etmezse tenezzül
Efsûnuna saplanmış olan fikrime yol ver
Sevdâya küsüp yârına kalmışsa kararın
Âhım bile nuruyla yakar çehreni hârın

Ahvâlinin aynamdaki mânâsını bilmem
Cennet mi cehennem mi bu perçemli muammâ
Hicrânımı nurdan gecenin zapt edebilmem
Bir damla umut bekler o, bir sevgili îmâ
Eşkâlini cânın, ararım cadde sokakta
Görmem beni, gurbette miyim senden uzakta?

Mevsimleri, yağmurları, rüzgârları arşın
Adres sorar arzdan sana ey gözleri yıldız
Gölgende bulur her köşe “kimyâsını aşkın”

* Üçüncülük ödülü

Şavkına müsemmâ gibi mehtaplı ve yalnız
Aydan dilerim resmini nârdan daha mahcup
Bilsen ne güzel kaybolurum, çehrene mağlup

Hülyâsına aşkın süzülen nağme, sesinde
Gülsün diye bir bûsemi bin cevrine sarsam
Her lahzamı isminle eritsem nefesinde
Sevdâmı katıp yurduma bahçende sararsam
Cismimle berâber tutuşan ruhumu bölsem
Yetmez mi diyorsun sana birkaç kere ölsem

Fecr vakti dolarken daralan sadrına âlem
Söz müjdeler eskâra rüyâdan kopan âyet
Çağlar yine coşkuyla benim gizli şelâlem
“Rabbîni seni terketmedi”, “Sen Rabbine hamdet”
Bir gün gelir ey sevgili gökler çağırır da
Rûhum kavuşur ruhuna ukbâdaki sırda

ACININ NASIRLI YÜZÜ*

ZÜLEYHA (ÖZBAY) BİLGİÇ

I

Hudutsuz ve yalnız
Kalbimde ışığın taneleri
Güneş telli bakışlarını sürerken ufka
Acıya dar gelir şafak
Dağtır saçlarını sam yeli
Uzak coğrafyalarda...

Sorma beni
Nisyan içinde yağmalanan bir telaşla
Müreккеbe dökülen kederim

Bu kasırğa
Bu gülüşü hepten yamalı çocuklar
İsraf vadisinden süt emerken
Delip geçiyor vicdan gözesini
Şimdi yıldı atlar gibi kuşanarak
Çiçekli şiiirlere koşmak vardı
Ve baharla yıkamak her dizesini...

II

Eksilirim
Adımlarım fetrete düştüğü vakit
Sınırları eskimiş sahradır gönlüm
Yağmur nefti düşlerini yüklenir gider
Bir kentin ıslak kaldırımlarında
Sızdır içimde yaralı kuşlar
Ne bulutlar kalır, ne de sayeban...

* Mansiyon

Ben ki
Muhkem bir dağ eteğinde
Eleğimde gelinciklerle
Tutunmayı öğrendim hayata
Memleket nakışlı kirmanların ucunda
Besmele eğirirdi kadımlar
Şefkat dokurduilmekilmek
İpek tenli çocuklara...

Şimdi acının nasırlı yüzünde
Gözyaşları mil
Yanakları kirli yetimler
Parmakları çatlamış öksüzler görürüm
Gözlerinin rengine bağlamışım hazanı
Gökkuşağı yitirmiş özünde ne varsa
Hayaller bezgin
Kasvete bürünmüş mâsivâ...

Bilirim
Ne zaman küle dönse gül
Ve biati unutsa zeytin bahçeleri
Nasibi tükenir insanlığın
Hasret tufan olur
Tutuşur yürek kandilleri
Keşkelerin sırtında kamburlaşır bir dağ
Ve karşımda bozarak yeminini
Yutkunur kavruk dudaklarıyla
Çölü andıran bu çağ...

III

Ruhum yatağını örseleyen ırmaklar gibi
Yoksul tenli denizlere dökülse
Mukaddes bir sabır kuşatsa bizi
Rüzgâr kadife sesiyle okşasa
Ekmek bereketiyle
Öylesi aziz...

İmbiğinden süzölmüş kelimelerin sarkacında
Aşkın zümrüt nakışlı dilinden
Şiirler dokusam sana...
Türküler yaksa ozanlar
Sevdalı türküler
Boncuk gözli, buğday saçlı çiçekler üşimese
Rayhasını yaysa toprağın zerresine
Ve gülümsese dört mevsim dünya...

Olur ya
Belki yağmuru taşıyabilirim
Sığdırabilirim kanatlarıma hüznü
Sen ağrıtmakirpiklerini
Mavi sırmalı umuda uyanır gökyüzü...

YALNIZ ANKA*

NEVZAT KONŞER

/Çocukların gözleri farzdır annelere/

*Beni bir gülden yarattı Allah
Çocukların seslerini ovaya saldı
Sevgiyle örüldü bütiin ebemkuşakları*

-Hayaller kurup yordum kalbimi iyi niyete-

*İçimi ne ile doldurdun söyle tebessüm
Suyun taklidiyim, coşkusuyum nehrin
Sana küllüm, sana kulum, sana gülüm Allah
Kardeşin kardeşe ettiği zulüm Allah
Eğ beni, kanın aktığı yere eğ, değ o şeytana!*

*İnsanız, sırtımız bir kambur, bir talan ağzımız
Küfrü denedik, çok iyiyiz kirlenme bahsinde
Oysa önümüze yatan iblisin adı neydi bilmem
Bilmem o nefis denen müftisin canı neydi
Kanı değdi yüzümüze masumiyet kuşlarının!*

Özgürlük kimin çizdiği uçurtmanın resmiydi

Ve kimin göğüne yetmedi gök kuşağı yapan ellerimiz?

*Ağaçlar kuş açtı, insanlık dağ gibi çiçek
Kardeşliğin ormanında nefes olduk say ki!*

*Onlar çiçeğe uğradı işte, insanlık kışa
Yağmuru kendime kurtuluş edindim
Kurutulmaz acılar serpip hayatın saksısına
Yağdırdım soğumak bilmeyen yüreğimi*

*Bütiin kavgaları yırtmak isterdim sahi
Bütiin yalnızlıklara iyi figürler yapmak!
Bütiin savaşları gömmek kuytulara
Çocukların ellerini ekmek sevgiyle beraber!*

*Büyük yolculuklar geçti içimden unutmadım
Her unutulananın daha yolcu olduğunu da
Böyle bir anda kucakladım barışı da!*

*Enkazlar gördüm, sakat ifadeler
Hayatı gözleriyle döven çocuklar vardı orada*

*Sonra özgürlüğe uçan bir gökyüzü
ve civiltılar vardı kuşların ayaklarında
Neden diye soran cümlelerin merakıyla
Kuşlara baktım uçuşan cevaplar için
Her gözyaşında bir nehre gül verip
Suyun dilindeki dikenden öptüm*

* Mansiyon

Düştüm, ayağa kalktı ağaç, büyüdüüm
Gölgemi dinledim sessizlik boyunca
Ateşin düşmediği fotoğraflarda
Ölmediği zamanlarda masum tinin
Barışın türküsünü üfledim yine de havaya
Gizini içtim sesimdeki kardeşliğin!

Sahi daha ölmedi değil mi son kardeşler
Daha doğmadı sanki kardeşlerin sonuncusu

Hala o yalnız anka gibi süzülüyor barış aramızda!

GÜZEL DEĞİL RÜYALAR*

ADNAN BÜYÜKBAŞ

Gelin figân idelüm rüzigârı ağladalum
Bu derd ile felek-i bi-karârı ağladalum
Necâtî Bey

Hüzünlü nağmeler topladım
göçemeyen kuşların kırık kanatlarından
münzevi haykırışlar mağara duvarlarından
her sokak bir Taif
her meydan bir Kerbela
hep kürek kemiğimize çarpıyor salyalı taşlar
Promete, dökülen dişlerimizi topluyor tek tek
değme felek...
felek, elinde çeliği ateş bir bıçak
kabuklanmış bir acıyı yarar ha yarar
eşkalimiz belirlenmiş üstelik
üstelik kapularını kilitlemiş ahbab
bu öyle bir efkâr ki
bildiğin efkâr değil
ezelden ağıâr eline verilmiş kalemimiz
iş bu sebepten
felek bize yâr değil

Dağlardan indirdiğim türküler kimi arar

Dargın olmasam da zaman zalim bir müntakim
elinde kapkara /gençliğimi gömdüğüm/ bir tutam saçım var
yorgun dizlerimde cılız kuşların sesi
buğulu gözlerimde sarı, kupkuru bir sonbahar
yanağında nisan yağmuru gibi bir eski hikâye
dudağında demli çaya, nikotine bulanmış şarkılar.

dedim mi tufan kopar ıslanırım beni sar

...ki teselli aramak serin akşamüstlerinde bir şehrin
ağır gelmemeliydi bir eski delikanlıya bu kadar
çekip giden dost gibi terk edilmek acısı
terk etmek hatta bir sevgiliyi cebinde resmi, elinde eli varken
ne sen kendine benzersin artık, ne sana benzer ülken.

İnsanı kendi içinden yıkar cümle korkular

...ki aldılar ya karanlık bırakıp etrafımda bir
yudum su bile bırakmadan hüseyin ettiler ya
saldırıp istila eder gibi, yağmalar gibi
içime bir truva atı yerleştirip ayin ettiler ya
hıncımı hiçbir zaman bu kadar uysal
bu kadar vurdumduymaz, bu kadar sefil
kör ve sağır ve dilsiz ve kalpsiz
bırakmamıştım da şimdi üstümde şehriyin ettiler ya
gayri yağmur da yağmaz kuraklığım
gayri kırılmış omurgasıyla
bir mefluç cengâver bile benden kötü değildir.

Derler ki bağdaş kurup yüreğime oturmuş
içimde Ruşen Ali, Köroğlu olmak üzere
şimdi güllerden irak kan içre sergüzeştim
zalimler baş eğmeden inmem artık ben düze

nicedir göğüs göğse yapılmıyor kavgalar

Oysa bu örselenmiş hikâyeden başka
anlatacağım şeyler de olmalıydı
ve alıp gitmeliydim seni başka diyara
belki hâlâ bizi bekliyor papatyalar
bahar mı gelmiş demeliydin yaz mudır bu
ellerim bir karanfil, göğsümde bir serin su
olabilirdi yüreğimde böyle infilak /olmasaydı
ya da karşımda bir kahpe pusu

Ancak masallarda mutlu biter sevdalar
“değme felek...efkârım var zârım var.”

bu yüzden uyunmuyor/ güzel değil rüyalar

Ne asi kasırğa kopar artık, ne eser deli rüzgâr
kanı donmuş bir damarda kururken isyanımız
kirlî bir mütarekede bol parfümlü imzalar
tokuşan kadehlerde çınlayan efkâr-ı umumiye
çoğalan efkârında umumun
umursamaz bir umur güler
Ağlar besmelesiz basmadığımız tetikler
ağlar duvarlarda pas bağlayan kılıçlar

“ayrılık ne cehennem korkusuna ne de can korkusuna benzer”
der bir ehl-i dil, onun içindir ki;
“azâb-ı aşkı kim anlar kiminle söyleşelim” diye figan eder

‘bütün kuşlar vefasız’ demiyor mu şarkılar...

...ki yorgun yüreğimde aşına bir ahüzar
Paramparça elimde dostlardan kalan resim
Kime gitmek
kimden gelmek
kime yaslanmak
kime sığınmak, isyankâr devriyeler sararken
düşürür teker teker, sert esen bu r?zigar
ne dilinde bir marş var, ne aklında bir isim
bulutlara yaslanıp usul usul ağlarken
içinde dal kırılır
yaprak düşer
gül solar
bundan mı dersin gayrı, ‘mevsim artık sonbahar.’

Yayımlanmaya Değer Bulunan Şiirler

LEYLÂ'K KOKULU ŞEHNAZ DÎVAN

YAŞAR BAYAR

I/

Gün: gül incesi, gece: hararetili bir çini
Kapris yapar bozkırın deli mecaz sesine
Şems erişip, şem yanar dağıtır perçemini
Porselen düşlemlerden sırr olur Levnî mine
Som ipek, feraceli; tayf'dır dalgalı, ince
Bâkî'ninseyyâl kasrı güne iner serince
Dirime nîran saçar mühriü mürver şömine

Naat-ı Itrî gelir, rüçû' eder mahmur küs
Hâşim'de Piyâle'dir yanık uçlu papirüs

II/

Bir düşsel sarmaşıktır, müjdecisidir nâs'ın
Pöstekidir, lirik ece; sümbüldendir güldendir
İsmiyle müsemmadır Hızır ile İlyas'ın
Dağ başlarını saran yaşmaktadır tüldendir
Zeytûni bir gölgede yıkanırken her taraf
Uçar haiku kuşu; vakûr, cilveli, şeffaf
Bu semavî sükûnet serâser gönüldendir

Tutuşur can kandili, doğar soylu güzellik
Gazelhan Hâfız ile yüze çıkar derinlik

III/

İrem: bukleli kumaş; kızıl lila, sımsıcak
Belkıs'ın aksi ile ehven kalır tıfl-ı nâz
Belâgatle cenk eyler Sadâbâd'da salıncak
Necatî'nin virdinde, nergis ağızıdır niyaz
Tanyeri: mercan yazıt; baharat yüklü kervan
Süzülür hülya çayı, çemenzâr elvan elvan
Câm-ı Cihannümâ'daneşve bulur imtiyaz

Fuzûlî' desadâdır, 'nâr-ı gam'dır uçuklar
'Su' yürür damarlara açılır tomurcuklar

IV/

Sunağında nevrûzun leyli, serin ve safir
Gâibe kefil olur camda gölge oyunu
Kaktüsün çengi çöldür ay'da onda misafir
Cemreye yenik düşer kapris yapar kuşburnu
Çıkar sandukasından sürgün tin, sarı çalı
Şeddat'ın İrem'idir bu lunapark masalı
Panfliüd. Mutlu fosil. Sâzende su yosunu

Şeyh'in Hüsn ü Aşk'ıyla uyanır ebedî sır
'Zuhûr eyler' Gâlib'den, 'kûy-i dilârâ' yansır

V/

Aherli bahçelerde Şehr-i İstanbul taşı
En soylu zamanlara şahittir mavilikler
Mür ve aselbent kokar mülk-i acem atlası
Gündoğu çiçeklenir yedi renk suya düşer
Hüma'yla şehber açar dolup boşaltır sular
Mengü süte dönüşür Taç Mahal'de bulutlar
Mihri, ezgi sektirir uyanır kalb-i beşer

O gün gelir... Ve sonra, 'sabâ' âteş kesilir
Yıkanır Gülşen'inde Selim'i ele verir

VI/

Meryem'ce bir kıyamdır beyaz çiçekli dallar
Dokunur ayn harfine şerh düşer şiire Kays
Serpilir purlantalar, o sırmalar, o şallar
'Yedi Askı'salıdır, niyaz dallı döpiyes
Suda yansır nymphaea; salkımlanır hevengi
Gözler sülüs sürmeli, gökyüzü çivit rengi
Füsûnu yurt edinmiş, nefî masklı prenses

Şîraz bahçelerinde bir Hilâat Sırrı'dır tan
Sâdi'yle teyellenir Bostan ile Gülistan

VII/

Gülberk; şahbaz, havai, esans kokulu ilâç
Düş değil bu şehrayîn; lahurî bir top keten
Yağmurun ipliğiyle zikreder yer, gök, ağaç
Ufuklar renk demeti, kışkırtıcı fondöten
Teleğinde lâ'l taşı, Kaf Dağı'ndan uçar da
Attar'ın otuz kuşu yıldız toplar art arda
Rûmî'nin kanadıyla hazar olur semâzen

Harmanisi yerlerde Nevâi mi Ali Şîr
Dil kasrında söz dokur, cinaslüffüneşir

VIII/

Çıkımında ferâmuş, yücesinde bir mecla
Yaman Dede gayb-olur her rehnüma gecede
Dönüş, ilâhî dönüş; bu ne türlü tecellâ
Giz midir, e-dil'midir, lâl ü ebkem arbeye
Mufassaldır, şebçerağ; hüsnü: dallı-budaklı
Hem filinta endâmlı, hem de allı-duvaklı
Nesimî'yle, Mansûr'a ten dağıtır ay dede

Yer, gök Sihâm-ı Kazâ; o tahripkâr sözüne
Nefî, tehcir kızların ayna tutar yüzüne

X/

Bulutlar ayraç açmış, yokluk gölge, varlık nur
Ân'ın kalyonlarından çağlıyor şelâleler
Kaab'la gelen Bürde düş örgülü buğudur
Serâpâ tülbent olmuş hâleliseyyâleler
İştîyakla evrilir defne dalı bergüzar
Nedim'le ayaklanır En'derûn'da gül-i zâr
Guruba gülbank döker kızıl, pastel lâleler

Firdevs'in kolyesidir tır, zambak, yasemin
Mim'le meşveret eder zaman, mekân ve zemin

OLMUŞ MUDUR?

M Ü N İ B D U M A N

Bezm-i İşkta Dahi Bilmem Kâr Eden Olmuş Mudur

*Bezm-i işkta dahi bilmem kâr eden olmuş mudur,
Ser tâ Kadem harâbın inkâr eden olmuş mudur,*

*Terk-i aklı terk-i işka cümlesi tercih eder,
Bu belalı hâli ile âr eden olmuş mudur,*

*Izdırabından çayıp râh-ı cânândan kaçıp,
Kûy-ı yârdan el Emanı dâr eden olmuş mudur,*

*Onu kuçmak sekiz uçmak olduğunu farz edip,
Gök bakışlı o cânânı yâr eden olmuş mudur,*

*Vasl'ın kamu yedi tamu olduğunu zan edip,
Akl-ı selim üzere karâr eden olmuş mudur,*

Ne Kayserî ne Rum'da sanmam çıksın Yâ Münib,
İlmîne denk bir şiir izhâr eden olmuş mudur.*

HADDİZATINDA LEYLÂ

D E N İ Z G A R İ P C A N

*Hasretini giyindi şimdi bütün mevsimler;
Geceme gündüziime söyle yağan sen misin?
Tek bir cisme büründü bildiğim tüm isimler
Anka olan bendim de Leylâ doğan sen misin?*

*Gaybın içinde bir el bırakmıyor yakamı;
Kum gibi dağılmışım, sanadır bu savrulmuş!
Uçup giderken aklım, bozacak fiyakamı;
Kays'ı bir Mecnun eden bu amansız kavruluş!*

*Leylâ aç gözlerini! Anahtarım o ışık,
Kalbinden geçmeliyim kandilini açık tut!
Ruhuna giden yollar çok izbe ve dolaşık;
Yüreğindir sonsuza, sevda taşıyan tabut!*

*En karanlık gecede izini sürüyorum.
Seni yazan kalemin mürekkebi ne renktir?
Zamanın üzerinden, gölgene yürüyorum;
Ay'a benzer de yüzün, sanma ay sana denktir!*

*Güneş yağar üstüme ellerim bir boşlukta;
Neye baksam aksın var, seyrine doymuyorum.
Yüreğim gözlerinden aşk içen sarhoşlukta;
Meczuba çıkmış adım kimseyi duymuyorum!*

*Bilki yâdın kevserdir kurumuş dudağıma;
Bu aşkın alevine kâr etmez başka sular!
Doğdum, adın okundu kametle kulağıma;
Hicranın beşiğinden yuvarlandı uykular!*

Gözlerim hâlâ açık dağın ardı dağ değil;
Ne gördüğüm hayâldir ne varlığım bir serâp!
Öyle sırlı düğüm ki çözülecek bağ değil;
Zincirlenmiş ruhuma içimdeki ıstırap!

Bozuldu ezberlerim gönlümün yangınında.
Mecnun kimdir Leylâ kim, tutuştukça öğrendim!
Kılıçtan geçti bağrım duruyorken kınında;
Ölüyorken irkildim, vuslat için direndim!

Sana yansıyan ışık, O gerçeğin aksiyemi;
Cânâm canda görmek buymuş asıl hakikat!
Aşk mânâda erimek, görünenin tersiyemi
Bu şekilsiz duyguyla yoğrulmuş müşkîlat!

Vebâlisin boynumun gel Mecnu'nun Leylâ'sı;
Çölü aşan bensem de sende bütün letâfet!
Bir gönüle girmekmiş aşkın tüm muhtevâsı.
Gel de dirilsin ruhum gel hakkımı helâl et!

BİR HİCRAN SENFONİSİ

MUSTAFA SADE

Dolunayın hâlesigö(n)lüme düştüğü ân
Gün biter, güneş söner; çekilir hüznü kura
Muhacir bir ritüel dehlizdeki bu nirân
Yürek kof, umut kızıl, mavilik alabora.
Ey içimdeki gölge, ruhumu benden kus, at!
İçsiz bir tazarrudan erişilir mi nura?
Ay/kırı bir heyula, yıldızlar kanlı pusat!..

Uyku tutmaz kederi, çığığa gelmez acı
Usumun rahlesinde hercai gökyüzü var
Fikrimin gergefîne kurulmuş darağacı
Mahzenimin çehresi küf kokulu bir duvar
Hasta benizli gönlüm infazına müptela
Yüreğim ölü doğmuş can evinde bir mezar
Soluduğum cesetten yükselir arşa selâ!..

Hicran ki; vahada çöl, serapta bir okyanus
Ayaklarımda visâl küllünün prangası
Umudum şem'e muhtaç kifayetsiz bir fanus
Vâveylâ senfonisi çölünün prangası
Raks ederken zihnimin burgacında gölgesi
Ruhumda milyonlarca ölünün prangası!
Hayali billûr kâbus, hasreti gam ülkesi...

Usul usul intizar yüklenirken omuza
Bahara hazan düşer zemheri gölgesinde
Çığık atan gözlerim çiy olur yakamoza
Martılar kanat çırpar sükkâtumun sesinde
Düş yangın göklerden boşalırken karanlık
Şamdandaki güllerim bir alev'in ye'sinde
Her nefesim bir Eylül, ve her Eylül bir ânlık...

Lisanım vehm içinde, yâre gitmez hitabım
Gövdemi sürüyorum kızılca tan yerine
Azılı bir firakın pençesinde bitabım
Sineye tahammülü koydum kalkan yerine
Yazılmamış varlığım âsude sayfasına
Mahzun hâtrâtların el yazması kitabım
Ruhum amâde olmuş bir hicran tayfasına...

Bir siluet su taşır lebiderya gözümden
Kırpiklerim çarmıhta... Pusuda puslu bir âh!
Siyah tüller gerilir geceye, gündüzümden
Düş melâl, kalp müncesir, gülün şebnemi eyvah!
Beynim akkor deryası, şakağım boncuk boncuk
Kırağımsı nefesi şah damarımda silah!
Kül döker ellerimden dokunduğum tomurcuk...

SENİ SEVMEK BENİM ÜLKÜM SEVDİĞİM

ALİ KEMAL MUTLU

Bâğ-ı iremde bir ağaç dalıdır
Kırpiğin ki salıncaklar kurarım

O kevserler kahve olur b/akışır
Hatırını gözlerinden sorarım

Her rüyamda tavus kuşu görürüm
Muştuları saçlarına yorarım

Bir şelale esintisi fısıldar
Omuzunda rüzgârları tararım

Albenisi uçurumdur burnunun
Dudağında abıhayat ararım

Göz arımın çiçeğidir konduğu
Ayva tüyün firdevslere firarım

Levh- i kalem mi çekmiş çizgisini
Huşu bulur kaşlarında ikrarım

Atlantis'in diplerinden seslensen
Ummanları ortasından yararım

Ve "Kurbanım ol!" dese bakışların
Korkuların kalemini kırarım

Sana vuslat hasretiyle üşürsem
Gülüştünü yorgan diye sararım

Nazarımın altındayken çırpınır
Gün yüzünü seyreylerken esrarım

Endamını servilerde unutma
Her serviyi halef sanır ısrarım

Cennet senin cemalindir sevdiğim
Seyretmeyi ödül bilir tekrarım

Yedi iklim car köşeyi dolaşsam
Gerdanında eğlenmektir kararım

GAZEL-İ SEVDÂ

R A M A Z A N Y A N A R

Zâhirinvîrâne olsun aksi bir huccet mi var
Bâtının olsun ma'mûrluk kim sivâ servet mi var

Hazer et kim eyleme girîbanîniçâkçâk
Değeri azîm kalpten gayrı emânet mi var

Derd-i vasl-ı yârine eyleme istiğna-yı tam
Ömr-i efnâdaİsî-veşbî-âhiret mi var

Dilberâniçünidersin sen bana cevr ü cefâ
Aşk-ı meyânımızzahâmûş bir gybet mi var

Döşenirse fikr-i aşk inkâra bilmem ne ola
Dâ'va-yısevdâda bir noktâ-i garâbet mi var

Aşkî inkâr eyleyene etme hergiz müdana
Redd-i aşka mukarinden daha melâmet mi var

Men güzel bir yâr severim gamlıyam her-dem ama
Sanmayın şikeste-dil âşîğa nedâmet mi var

Düşmüşüz zâhid ü nasîhinva'az u pendine
Pir-i muğanıntehibâ'desine hasret mi var

Er refikül' â'ladır ihtimal-i vaslolucak
Başka teşvîş mi gerekir cennete âyet mi var

Eylese cismini dağ-dâr sevda adlı ol perî
Dâr-ı eleminde böyle hüsn-i selâmet mi var

Ey Kusûrî beslemezsın niçünebkar-ı ma'ni
Sevda-perestsın ya tûtî dilde esâret mi var

BİR GÜNÜN HİKÂYESİ

HALİL GÜRKAN

*Kına yakarken şafak yeni doğan her güne,
Bir tutam duru sevda ruhuma hicret eder.
Aydınlığın hışmıyla gömülür düşler düne,
Bahtımın yordamıyla sabrım gönlümü güder.
Avutur avucunda tarafsız taraf beni,
Sarhoş eder gönlümce gönlümü tavaf beni.*

*Islanan her kuşlukta raks eder ışık suyla,
Nefsin eteklerinde erir gölge karası.
Açılır bir bir güller özlenen kokusuyla,
Bazen asra bedeldir iki nefes arası.
Ağrılar zirvesinde mihman gibi Kaf beni,
Sarhoş eder gönlümce gönlümü tavaf beni.*

*Zeval vaktinde güneş günüün nabzında atar,
Özlemdir nağme nağme dudaktaki o ıslık.
Umutsuzluk burcuna umut kördüğüm atar,
Sükûtum dile gelir, gülümser ılık ılık.
Takip eder peşimden anılar saf saf beni,
Sarhoş eder gönlümce gönlümü tavaf beni.*

*Korkutur korkuları ikindinin haşmeti,
Eskimiş tövbelerdir yüreğimde saklanan.
Kalkar omuzlarımdan suretimin zahmeti,
Vuslatımın emriyle firkattir yasaklanan.
Tebessüme kul eder sevdaya zaaf beni,
Sarhoş eder gönlümce gönlümü tavaf beni.*

*Vaktin günbatımında gönlüm gurubu içer,
Akşamın telaşında pişmanlıklar göverir.
Can bekler darağacı, cellât kurbanı seçer,
Cemre gibi bir buse sevdalara can verir.
Dinlendirir koynunda solgun fotoğraf beni,
Sarhoş eder gönlümce gönlümü tavaf beni.*

OYNANMAMIŞ OYUNLAR ZAMANI

A H M E T İ Ő L E R

I

Zamanın eskitemediği kadim duvarlara
Adımız Leyla, adımız Mecnun yazılsa ne çıkar
Silinmeyen yazılar gibi
Alınlarda hükümsüzdür adımız
Oynanmamış oyunlar gibidir
Çocukların yarım kalmış kursaklarında

II

Yağmur yağsa da çimenler bitmiyor tenimizde
Oysa bereketli topraklardanır mayamız
Göbek bağımız Anka Kuşu kafesinde
Gardroplara gömülmüş azizi hatıralarımız
Taş atılmış kuyular gibi bir başına sanmayın yine de bizi
Bulansa da ab-ı hayattır sularımız
Mecnun'un susuz kaldığı diyarlarda

KORO: Elbet yazılacaktı toprağa silinmeyen bir yazgı/ Buğday başaklarına baş eğmek yazılacaktı/ Doğmamış çocukların en saf hali/ Koca bir kirle yazılacaktı deftere/ Kadınlar ağlayacaktı kimse görmeden/ Çocuklar yetim olup yazılacaktı/ Sokakları büünüp uyuyan adamlar/ Yazgımız sokaklara yazılacaktı

III

Ömrümüz geçip gidiyor sessiz ve derinden
Umutsuzluk doğuruyor yeniden bir anne gibi umudu
Yoksul yaşıyoruz, şöhretle ölüyoruz, ne acı
Taşlarını salmış Ebabil kuşları giriyor penceremizden
Kanla sulanmış bu mümbit topraklarda

IV

Şimdi antik bir kent gibi dolaniyorum bu şehri
Nereye baksam bir eskimişlik var ortalıkta
Bir binaya dokunuyorum, sütun soğuşu ellerim
Vapurlara biniyorum zaman çıglık çıglağa
Bir mektup gönderiyorum martılarla geri dönüyor
Martılar ser veriyor, bana sır vermiyor
Ne kadar yürüsem, yol tükenmiyor
Sokaklar; neredesiniz diyorum sokaklar?
Oyun kuran çocuklarımız nerede?
Nerede gökyüzüne salınan balonlar?
Balonlar nerede, gökyüzü nerede?
Kuyularda Yusuf gibiyiz, bir başına bin odada
Susuzluktan kavruluyoruz, suyla dolu kuyularda

KORO: Korkuyla uyandığım en içli uykularım/ Göz kapaklarıma yazılmış yazılardınız/ Tutunamadığım el, ulaşamadığım menzül/ İçimde bir sır gibi sakladığıım nefes/ Asla göremediğim defterlere/ Yazılacaktınız

V

Önümüzden bir sofraya kaçırılıyor, konuklar kayıp
Sandalyeler dağıtılıyor yüz yıllık bir masada
Yemekler paylaşılmıyor, sular içilmiyor
Şamdanda bir mum yanıyor, hiçbir yer aydınlanmıyor
Kadehler yerlere atılıyor, yemekler eskiyor
Unutulmuş miras gibi bir umut kalıyor geriye
Geçmişten geleceğe tüm zamanlarda

VI

Papatyaların ölümüne dair şimdi konuşmama zamanı
Şimdi bacalara korkuluklar dikme zamanı
Al eline valizi, giyilmeyen elbiseleri çıkar
Misafir görmemiş yemek takımlarını kır

Şimdi yokluklardan var olmak zamanı
Mağaza camlarına bakıp bir şey almama
Oyun parklarına girip oynamama zamanı
Kalabalıkların meşgalesine aldanmadan
Şimdi bir'den bin kişi yaratma zamanı

KORO:Gün gelir kalem kırılır kınında dostlar/ Yazılar yazılmaz olur gün gelir/ Bir ses duyulur,
bir sur üflenir/ Topraktakilere yeniden bir can verilir/ Güneş dökülür gün gelir gökyüzünden/ Ay
toplanır en puslu denizden/ Duramaz olur alımlarda kelimeler/ Ne yazılar kalır ortalıkta/ Ne defter

VII

Bir fısıltı yayılıyor ortalığa bir fısıltı
En içli yaralarıyla hakikat, terk ediyor hayatı
Hayal nedir, gerçek nedir sormayın bana
Şimdi bedenle hayaller alma zamanı
Aklım şimdi satılmayan eşyalarda

KORO: Martılar bağırtıyorsa arka bahçelerde/ Evlerde yüksek sesle ağlama zamanı/ Duvarları
boyama, kapıları onarma zamanı/ Zengin sofralarından kalkıp yürüyün benimle/ Yürüyün çünkü
yoksulluklar zamanı

VIII

Bir şarkı hep bir ağızdan söylenirse eskimez
Yaprak rüzgara direnirse düşmez
Elsiz ve dilsiz varılır Tanrı'ya, biliyorum
Tanrı insanı sevmekten asla vazgeçmez
Bir mülteci gibi terkederiz bir gün hayatı
Odalarımız bir öksüz çocuk gibi kalır ardımızda
Eşyalarımız tenimizi unuttur sonunda
Fotoğraflar gider, yaralar kalır duvarda

KORO: Avuçlarınızı açın, sakının gözlerinizi gökyüzünden/ Kaç yağmur düşer bilinmez bah-
tınıza/ Uzakları yakın etmek ister gönlüm şimdi/ Kaç çaresiz düşer bilimem kapımıza/ Kapımız
şimdi umut olma zamanı

IX

Sofralar kurulur belki yeniden
İnsan insana tutunur belki son bir kez
Bir gurbet hissi kalır sonra bizden geriye Yaşamak nedir diye sormayın bana n olur?
Bir yürüyüş başlar; dönüşü olmayan bir yürüyüş
O zaman belki sorulara cevap bulunur
Bir şehir kaybeder bir gün tüm uzuvlarını
Ömrümüzün sıcak ve en uzun yazında
Bir çocuk doğar belki yeniden bir çocuk
Bin asırlık insanlar pazarında

KORO: Kelimeler yetmiyor anlatmaya meramı/ Şimdi duvarlara yazı yazma zamanı/ Susmak
bir veba gibi dolanıyor ortalıkta/ İnsan olmak zorlaşıyor çoğaldıkça insanlar/ Artık yüksek sesle
konuşma zamanı

BEN AZERBAYCAN'IM

YURTSEVEN ŞEN

*Bağrında kanyor hançer yarası
Ortadan ikiye bölünenim ben
İki yüz senedir yurdu, yuvası
Kırgınla elinden alınanım ben*

*Bazen kesilmiştir Sulduz'da başım
Bazen İrevan'da akmış gözyaşım
Kâh orda, kâh şurda bak mezar taşım
Namazı mahşerde kılınanım ben*

*Çıbanlar büyüdü her dem içimde
Bulundu sürekli dert, gam içimde
Haykırdım! Hep kaldı sedam içimde
Çılgılığı kulaktan silinenim ben*

*Bozkırın yeliyle kavrulmuş tenim
Derbent'ten Tebriz'e savrulmuş tenim
Türklüktür hem ruhum hem de bedenim
Kafkasta Türk diye bilinenim ben*

*Hem Nizami hem de Şehriyar bende
Hem Fuzuli hem de Bahtiyar bende
Settar Han, Nadir Şah, Babek var bende
Nesimi misali dilinenim ben*

*Bent kurdum ömrümce azgın sellere
Düştüm yalın ayak kızgın çöllere
Karabağ'ım tutsak oldu ellere
Yüreği göğsünden çalınanım ben*

*Ben Azerbaycan'ım, ölmezem, sağım
Yıkılmaz kaleyim, aşılmaz dağım
Ezelden, ebede var olacağım
Çünkü uğrunda hep ölünenim ben.*

İKİ CİHÂNIN ŞEHİNŞÂHI'NA...

H İ L A L A T A S E V E N

-NAAT-

Devâsızdır gönül derdi, çıkar mıyım yarına
Gülistânım harab oldu, bülbüllerin zârına

İntizârım kederdendir, yanar bağrında ateş
Sensizliğim kor kor olmuş yakan kızgım nâra eş

Halaskârdır gönül serden, diler mi can el-aman
Dîdârıyla tutsak etsen, kalsam kapında vîran

Yokluğunun hicranından yas tutmuş Bâd-ı Saba
Dile gelse, hasretini anlatsa şu Kurtuba

Ey Sevgili, visâline ermek nasîb olur mu?
Veysel olup yola düşsem, bir hurka bulunur mu?

Kafdağı'nın eteğinde sümbüller seni bekler
Sana koşar yana yana nâzenîn kelebekler

İsm-i şânınzikreylese bülbüller gül dalında
Mecnun olsam, Şehinşah'ım, bulsam aşkı adında

Bu kubbeler Hübbü'n Nebî damıtan gülâbdânlar
Gülnehâle selâmını fısıldar erguvânlar

Gar-ı Hira anlatıyor dâvetini ümmete
Güvercinler şahidindi alınıdaki himmete

Amine'nin kucağından çöle düşen şebnemsin
“OL” diyenin kâinata üflediği meltemsi

Fecre doğru ufuklardan selâmını gözlesem
Son kelâmım adın olsa, yalnız seni özlesem

Fasl-ı şitâ yaza döner, sende biter mevsimler
Süreyya'nın nûru söner, sende yiter isimler

Habibullah, ah-u zârım, bil ümmetin derbeder
Mücrimiz ki tüm cihânu sardı onulmaz keder

Dilhûn oldu âlem sensiz, biçareyiz dilâra
Gülşeninden şefaata gülleri dersin gülâra

Selâmlıyor her ezanda seni yetim Bilâl'in
Şefaata muştusu bekler gözü yaşlı Hilâl'in

Yedi kat arş duadadır, ismin âleme rahmet
“AllahümmeSallî Ala Seyyidina MUHAMMED”

ANNE

ERDAL TUNA

“Hızla geçtim o kirli sokaklardan
Çamur değmedi ama geçtiğimi gördüler»

Gözlerin kalsın yanımda,
Gül kokan avuçların,
Birde tel-tel dökülen alınna
kar beyazı saçların...

Dualarla uğurladığın yollardan
Umut çiçekleri getirecektim sana
Mutluluk getirecektim yetecek kadar.
Özlemin tozunu silkip ceketimden,
Boynuna sarılacaktım,
Elimi öpecektim Anne.

O kirli sokaklarda görünmeyecektim
Adımı bilmeyecekti, adımı bilmediğim nice insan
Gözüm seğirmeyecekti dar vakitlerimde,
Göğsüm daralmayacaktı Anne.
Gören olmayacaktı hızlı-hızlı yürüdüğümü
Duyan olmayacaktı, her bir adımda
Üzerine bastığım yüreğimin sesini.
Dönmek olmayacaktı sonra,
Gitmek olmasaydı.

Gitmekle varılmıyor Anne,
Koşmakla aşınıyor bu yollar.
Su gibi akıp içinden zamanın,
Vadeye taşılmıyor Anne,
Geçmişe sızılmıyor.

Düşmek Anne, gözlerindeki her bir damlada
Milyon kere düşmek yanağının uçurumundan
İşte böyle bir şey hayat.
Dizlerinde yaşamak sızısı yorgun yılların
Düşlerin zayıf bir dal gibi
Hızlı adımlarla ölüme varmak Anne
yaşamak dedikleri
Birde insan suretleri asmak zihninin duvarlarına.
Bize benzemeyen nice canlıya “insan demek”
Yüreğini dişlemek açlığın sofrasında,
Yalnızlığına sarılmak,
İçmeden önce tütün koklamak,
Dalga sesleriyle geceyi avutmak,
Denizleri, yüreği sana benzeyen anaların gözyaşı sanmak Anne.
Oysa ölüm kokuna hasret kalmak şimdi buralarda.

Uykunu böldüğüm kaç gece gibi şimdi
Benim de uykularım,
Sesimde sesinin sessizliği.
Yolumu beklerken nasıl dalyorsan uzaklara
Benim de bakışlarım öyle deliyor cisimleri
Düşmek Anne gözlerindeki her bir damlada
Milyon kere düşmek yanağının uçurumundan
Öpememek koptuğun pınarları
İşte böyle bir şey hayat.
Mendilinde bayram şekerleri bize sakladığın,
Ellerin zayıf bir dal gibi
Oysa kokuna hasret kalmak şimdi buralarda
adına ölüm dedikleri.
Gözlerin Anne,
Gözlerin kalsın yanımda,
Gül kokan avuçların,
Birde tel-tel dökülen alınna
kar beyazı saçların...

YÂRENLER BİLİR

ARİF ODABAŞ

Yâre giden yolda olsa da çile,
Sevmenin hakkını verenler bilir,
Bülbül her çiçekte gelir mi dile?
Gülü dikenlikle derenler bilir.

Kalp te yankılanan çağrıya uyup,
Bir yudum mey için cefaya doyup,
Ömür menziline vuslatı koyup,
Ya sabır yayını gerenler bilir.

Kays gibi çöllerde düşünce kuma,
Seraba bürünüp savrulur sema,
Leyla'nın hayali güzeldir amma,
İlâhî murada erenler bilir.

Bağrı yanık nehre, göze sorulmaz,
Ummanı bulmadan bir an durulmaz,
Her katre dert olsa, âşık yorulmaz,
Serini meydana serenler bilir.

Yollar çıksa dahi ıssız vadiye,
Dert etmez âşıklar kayboldum diye,
Açılır bir kapı Hak'tan hediye,
Hikmetini çözüp girenler bilir.

Öze rücu gerek, vakit bu andır!
Hâkk dostun sîzüine, sükkûtu bandır,
Zübde-i âlemin, zehiri zandır,
Evvela kendini yerenler bilir.

Can, yoktan giyince ten kafesini,
Yaşarken aralar sır perdesini,
Lağvedip mazinin boş hevesini,
Tepeden tırnağa dürenler bilir.

Dünya bir dolambaç, zaman kör kuyu,
Akıtır ömürden buz gibi suyu,
Marifet ehline yetmez beş duyu,
Hakikat izini sürenler bilir.

İlâhî cemreler düşer insana,
Ekilen tohumlar döner fidana,
Muhabbet iklimi züldür nâdâna,
Aşk ile yanmayı yârenler bilir.

Beşikten mezara hayat bir yarış,
Oku kâinatı, siiz karış karış,
Bir düşün sonunda nereye varış?
İdrakten öteye varanlar bilir.

Varla yok arası bilcümle mevcut,
Varlık âleminin vefası sücut,
Ruh yoksa cesettir, topraktan vücut,
Ölmeden kefeni saranlar bilir.

Arındıkça kalpler gökler sağılır,
Zamanın putları yere yığılır,
İman nuru parlar, küfür dağılır,
Her şerri bir hayra yoranlar bilir.

Kelâm özde ise cümleler yersiz,
Aşkın t/arifine lügat yetersiz,
O'ndan gayrısının mutlak değersiz,
Perde olduğunu görenler bilir.

UMUDUN BAYRAĞI ANADOLU!

S E R V E T Y Ü K S E L

Yığıt düştüğü yerden ayağa kalksın diye,
Oğuzların ebedi otağı Anadolu..
Dün Selçuklu, Osmanlı bugün adı Türkiye,
Merhametin, sevginin toprağı Anadolu..

Zaman dötrnala geçmiş yollarında izi var,
Havada, suda hüziin, dağda, taşta sızı var,
Göklerinde o şanlı hilâli, yıldızı var,
Tarih boyu umudun bayrağı Anadolu...

Gül kokulu hallerin, söziin divanesiyiz,
Mevlana dergâhında aşkın pervanesiyiz,
Yapayalnız kalsak da, çağın merdanesiyiz,
İyiliğin kendisi, çerağı Anadolu...

Pamir yaylalarından, garip Bosna'ya kadar,
Destanları uyarısın, çekip çıkarısın kader,
Bir millet ki kanını, canını kurban adar,
Mehmetlerin peygamber ocağı Anadolu..

Bir beşikte sallanan hayallerin, düşlerin,
En yamanı, çetini baharların, kışların,
Tam bin yıllık türküsü renklerin, güneşlerin,
Sevdaların gizemli şafağı Anadolu..

Gece-gündüz seyranda üçler, kırklar, yediler,
Bir yılan gibi sardı fitne fesat dediler,
Zalimleri avlasın, gayri pusat dediler,
Hakk'ın keskin kılıcı, bıçağı Anadolu...

Ah, coğrafyam tarifsiz acılara belenmiş,
Bir vahşet ki kurtulan kalan değil, ölenmiş!
Kum taneleri bile intikama bilenmiş,
Kanayan kalplerin son durağı Anadolu...

Nasır tutmuş ellerde emeğin, terin hası,
Çilelerin örsünde eritir kiri, pası,..
Paylaşmaktan zevk alır, giyer şükür libası,
Güzelliklerin teli, duvağı Anadolu...

Güçlü azdıkça azdı, zulüm zirveyi aştı,
Vicdanlar başkasına körleşti, sağırлаştı,
Yeryüzü küçüldükçe, yükümüz ağırlaştı,
Dara düşene anne kucağı Anadolu..

Bu dünyanın insanlık damarları kuruyor,
Saatler, alametler kıyameti vuruyor,
Mademki gönüllerde imanımız duruyor,
Gelin vahdete, hayat ırmağı Anadolu...

Huzur, mutluluk için geleneği derelim,
Eşyayı kullanalım, nefsimizi yerelim,
Ölmeden önce ölüp rızasına erelim,
Elvan elvan muhabbet dost bağı Anadolu...

Devran dönecek elbet, uzakta değil felah,
Gecenin hükmü biter, başlar bir nurlu sabah,
Biz sefere çıkmışız 'lâ galibe illâllah'
Bu ilahi davanın sancağı Anadolu...

MUSKA MI BÜYÜ MÜYDÜN?

Ö M E R T Ö M E

Gözlerimin rengini buruşturup attın ya,
Göz bebeğine gelip, gözünde solacağım,
Karasıydı sevdanın haraç mezarı sattın ya,
Duysun diye el âlem ulaklar salacağım,
Servetin yetmez aşka ödenmez alacağım.

Sevmemişken, sen niye sevda koydun keseme,
Kilidiydin kalbimin dokunmuştu buseme,
Acıttı dudağımı acı bir gülümseme,
Aldanmışım sözüne, kovmasan kalacağım,
Servetin yetmez aşka ödenmez alacağım.

En güzel şiir için ayırdığım kâğıttın,
Öldüğüm gün peşime takılacak ağıttın,
Topla beni dedikçe inadına dağıttın,
Gönlümdeki lekeyi alınna çalacağım,
Servetin yetmez aşka ödenmez alacağım.

Günah mıydı saçların şeytanın tüyü müydün?
Seni güzel gösteren muska mı, büyü müydün?
Yalancı bir çobanın olmayan köyü müydün?
Bıraktın mı tek hayal ne kaldı dalacağım?
Servetin yetmez aşka ödenmez alacağım.

Her darbende ezilen koyduğun bendim, örse,
Çok masum görünmüşsen, suçlu muyum göz körse?
Tükürmez mi yüzüne, üzülmez mi kim görse?
Kınayacaklar seni, mecnunun olacağım.
Servetin yetmez aşka ödenmez alacağım.

Sanki hiç doğmamışım ne kokum var, ne izim,
Bu dünyaya ait bir lisanım yok, sessizim,
Kimliğim sende kaldı üstelik adresizim,
Kayboldum, kimsesizim kimsem yok bulacağım,
Servetin yetmez aşka ödenmez alacağım.

SÜVEYDA

Ü L K Ü O L C A Y

*Dünyaya gelip de gönül köşküne,
Girmeyince ölünür mü Süveyda?
Bir peri suretin gerçek aşkına,
Ermeyince ölünür mü Süveyda?*

*Perçeme naz eder gümüşi teli,
Gelincik tırnağı o narin eli,
Belikler altında saklanan beli,
Sarmayınca ölünür mü Süveyda?*

*Sarı yazma basma fistan yarası,
Yüzü Zühre yıldızının adaşı,
Al yanağa dolunayın telaşı,
Vurmayınca ölünür mü Süveyda?*

*Yüzün çukurunda iki hercai,
Gamzeler yanında göz süzer beni,
Kevser sularıyla ballı buseni,
Vermeyince ölünür mü Süveyda?*

*Çatık kaş altında hançer bıçağı,
İlgüt ilgüt çiğdem kokar kucağı,
Sinesinde iki damla çiçeği,
Dermeyince ölünür mü Süveyda?*

*İnci mercan saltanatı boynunda,
Saklı tutar yıldızları koynunda,
Kadir Mevla'm kim yazılı alnında,
Sormayınca ölünür mü Süveyda?*

*Çare olacaksa gönül ağrına,
Gel desen koşarım kutlu çağrına,
Vuslat hançerini zorun bağrına,
Sürmeyince ölünür mü Süveyda?*

*Bülbül nazir okur sevda öyküne,
İmrenir âşıklar kutlu ülkiüne,
Sareban olup da hublar mülkiüne,
Varmayınca ölünür mü Süveyda?*

BİR ŞAİR AĞLAR!...

ALİ AĞIR

Yalancı yıldızların parladığı gecede,
Kıskançlık zehre döner, zincirlenir dolunay.
Öfkeler yeşerir küf kokan her düşüncede,
Yıkılır minareler, yok olur nice saray.
Parçalanır, kınından çıkmadan paslı kılıç,
İhtiyar süvarinin sadağında kor hicran.
Boşluğun şakağında yaralı bir kırlangıç,
Çaresizlik devleşir, zamanda yiter derman.
Yeryüzünün kalbine göklerden efkâr damlar,
Yorgun topraklara kan sızar... Bir şair ağlar!...

Büyürken susuzluğun kavuran harareti,
Çatlamış dudaklar, bir damla yağmuru bekler.
Bir akrebin zehrinde, kervanın akıbeti,
Dualara tutunur, mahzun olan yürekler.
Acılar akın etmiş ıstırap diyarında,
Ne kahırlar saklıdır çile mürekebinde.
İzler silinir, kızgın kum fırtınalarında,
Umutlar viran olur, ıssız çölün kalbinde.
Yolcular koşa koşa serapları kucaklar,
Yolculuk uzadıkça uzar... Bir şair ağlar!...

Duygular dirilirken hayal sağanağında
Mazi, misafir olur hüziin ezgilerine.
Tebessümler kaybolur zaman salıncağında,
Hatıralar gizlenir yüzün çizgilerine.
Yalnızlar, uzaklara yaşlı gözlerle bakar,
Sükûtun türküsünü fısıldar titrek bir ses.
Menzilini bilmeden âmâ bir ırmak akar,
Bir hazan mevsiminde verilir en son nefes.
Avuçlara gözyaşı, odaya ağıt dolar,
Bir ressam bir yanardağ çizer... Bir şair ağlar!...

Göklere ulaşırken sessiz iniltileri,
Binlerce fidan titrer, gecenin ayazında.
Mevsimler geçip gitse de aylar hep zemheri,
Bir ömür heba olur, isyanın enkazında.
Kaçmak kolay değil, bu uçsuz karanlıklardan,
Acımasız gölgeler takılır peşlerine.
Her kapının farkı yok üst üste duvarlardan,
Kör düğümler atılır kanayan düşlerine.
Görünmez kelepçeler kelimeleri bağlar,
Kalem susar, kâğıdı üzer... Bir şair ağlar!...

Alevler fışkırıyor denizin gözlerinden,
O masmavi alevle kül olur karartılar.
Deniz feneri yara alır yirmi yerinden,
Çılgık çılgına uçar, gözü korkmuş martılar,
Bir yıldırım düşerken suların sinesine,
Kibir kokan bir gemi dağılır, parçalanır.
Ne bir el uzanır ne ses verirler sesine,
Bir can, kapkara taşa tutunmaktan usanır.
Sararken dört yanını hurçın, hoyrat dalgalar,
Yorgun parmaklarını çözer... Bir şair ağlar.

Vuslatlar öğütülür, hasret değirmeninde,
Sevdanın ikliminde kopar binlerce tufan.
Umut nefes nefese gurbet merdiveninde,
Taş kalpli bir celladın avuçlarında zaman.
Zamanı tutsak etmiş, takmış tırnaklarını,
Kırgındır, acıdır, gözü yaşlı Leylalar.
Papatyalar süzülmiş, dökmüş yapraklarını,
Bir matem koynunda, kederlidir yaylalar.
Aşk ile can buldu, aşk ile renklendi çağlar,
Âşık, mecnun misali gezer... Bir şair ağlar!...

YÂRE YOL

MUSTAFA DOĞAN

*Hangi dilin duası yanağımı ıslattı
Çölünün dudakları yağmur nedir bilmezdi
Ellerin yüreklenip tüm maziyi boşalttı
Muhabbet vücut giyse böyle içten gülmezdi
Kaybettiğin savaşlar senden sana hicretmiş
Yaşamak O'nu bulmak ölmek büyük cüretmiş*

*Sığınıp bir bedene acziyetin arzıyla
O'nun coğrafyasında adım adım yürümek
Var olmanın sırrında alnındaki yazıyla
Ömür keleşinin kozasında çürümek
Hiçliğe varılmadan can eyler mi feragat?
Bir balığın karnında yâr'e yolculuk murat*

*Meşk ederken içinde imanın hâleleri
Ummanları yararak kalp mahlini kuşatır
Susmak bir Meryem gibi aşmak merhaleleri
Teslimiyet tutuşur ihtilâller başlatır
Gök düşer yer yarılr teslim olur kâinat
Dil susar göz konuşur uçmaya hasret kanat*

*İzbeler alev alev izbeler Elif, Mim, Nun
Göç etmek otağlardan sevgili yüreğine
Aşkın aşyanında yanmak ilahi kanun
Rüyaların vuslatı yüklenir dileğine
Başiboş bir meydandan gönline iner atlar
Diner bütün tufanlar recmedilir feryatlar*

*Dağlar da devrilirmiş dünya denen kafes de
Taşlar da konuşurmuş kuşlar zaten bilindik
Gönderde bayrak gibi dalgalanan nefeste
Gönül yine hûn olsun almı açık başı dik
Nar da nur da hep O'nun mükâfatta beratta
Yürü; yolun aşk olsun kıldan ince sıratla*

BAYRAĞIM

HURİYE ERDUGAN

I.B

*Ey sevgili bayrağım! Ey kanımın kardeşi
Küle dönmüş toprağın, köz olduğum ateşi
Ta ezelden beridir, bu yangının yerinde
Ruhlar arşa yükselir, tenler ki en derinde
Ser verdik sır vermedik, aşkın en hası için
Vareden'e sunulduk, ilk and pahası için
Kızılca kanamasan, yazar mıydı ki tarih?
Kızılca bir goncaydın, güle döndü bu talih!
Nazlı nazlı salınırken, selamladın güneşi
Küle dönmüş toprağın, köz olduğum ateşi*

II.A

*En son tüten ocağın, ışığı yanmaz diye
Bu kahrı taşımaya yürek dayanmaz diye
Karadeniz'de öfken yırttı hırçın denizi
Efe'min gururundan dalgalandı benizi
Bozkırın ortasında efil efil dolaştın
Hürriyet sevdasıyla, selvilere ulaştın
Sen Fırat'ı çağlarken gördün mü hiç sevinçten?
Sen kızdın diye Dicle ne çok ağladı içten
Aras gölgeneye pustu su uyanmaz diye
Bu kahrı taşımaya yürek dayanmaz diye*

III.Y

*Ses arayana sessin, güç arayana kuvvet
Hak'tan gelirse hakkı, senle bulunur kudret
Giyene kefen oldun, yakışana gelinlik
Güruhlara bedelsin, şu ruhuma derinlik
Gamzene düşmesin de, zerrece gamdan melâl
Hakk'a tapmış milletin, vadedir kam helâl
Edilen duaların, ulaştığı arştasın
Ebediyet nikâhlı, canlarla barıştasın
Her nefer dileğidir, al renginde bir hicret
Hak'tan gelirse hakkı, senle bulunur kudret*

IV.R

*Şu gövdene süzülen, can veren her bir erin
Kan kırmızı mührüdür, pürü pak şehitlerin
Kutsal değere varis; hem oğlum hem kızımdır
Göklerden gelen miras, hilal ve yıldızımdır
Sen ki tozlu tarihler sayfasında yatamaz
Gücü yetmez kimsenin, istese de satamaz
Anlı şanlı ecdadın, asil soyundan gelen
Baş eğmeyen gaziler, ata boyundan gelen
Başın düşmesin diye, başı düşen yüzlerin
Kan kırmızı mührüdür, pürü pak şehitlerin*

V.A

*Dalgalandığım diyar sonsuz güneşe çıkar
Gölgene sığınanın namı kardeşe çıkar
Rayihaları yayar, soludukça nefesin
Demirleri kırarsın hiddetinden kafesin
Kıymetini bilene helalinden öğütsün
Ebabil olanlara celalinden öğütsün
Sana ki kaş çatana, kaş çatsan haklısın!
Zalimin sofrasında, haramsın yasaklısın
El uzatan soysuzdur, adı kalleşe çıkar
Gölgene sığınanın namı kardeşe çıkar*

VI.K

Baş eğerken teslimiz, Hak' Halil adağından
Ak alnım dokununca öptü al dudağından
Uğruna ölmek kutsal, ölüm ölümü yıkar
Yine dirilir kalkar, ölse de kefen yıkar
Damla bile çoğalır, Hak' diler olur umman
Sen dalgalan yeter ki, razı olur asuman
Selam sana yüreğim, sevdam ey al bayrağım!
Selam sana hasretim, hüznümü sal bayrağım..
Baki sevdamı çektim çıkardım sadağından
Ak alnım dokununca öptü al dudağından

İÇİNDE BABAM OLSUN

ALİ ALTINLI

Bir dağ nasıl koparsa öyle koptu yerinden;
Biliyorum gidince dönen yok seferinden;
Soldu hayat çiçeğim kahrından, kederinden;
Yazdığım şu satırlar huzurda çabam olsun...
Bana bir bayram verin içinde Babam olsun...

Neşe uzak ihtimal gözyaşım çağlıyorken;
Ölüm denen nihayet kalbimi dağlıyorken;
Tüm kâinat titrermiş bir yetim ağlıyorken;
Senden kalan emanet "Anam" canı sağolsun;
Bana bir bayram verin içinde Babam olsun...

Hasretimi baktığım resimlerle uyuttum;
Yüreğimi "gelecek" yalanıyla avuttum;
Gülmek büyük kelime tebessümü unuttum;
Gündüziüme safi gam, geceye keder dolsun;
Bana bir bayram verin içinde Babam olsun...

Nedir canda bu telaş, nedir dünya tasası;
Bozulmayan hakikat Yaradan'ın yarası;
Babasızlık yüreğin hiç geçmeyen yarası;
Bırakın parmaklarım her gün saçını yolsun;
Bana bir bayram verin içinde Babam olsun...

Hayalinle konuşup, düşlerinle güldüm ben;
Tut elimden tut baba, başucuna geldim ben;
Yetim olmak nasıldır gittiğinde bildim ben;
Babasından ayrılan nasıl bahtiyar olsun;
Bana bir bayram verin içinde Babam olsun...

HASRET VE UZLET

MURATHAN ÇARBOĞA

Anne,
Zaman terk etti beni,
Artık,
İsli bir kandil yanıyor göğsümde.

Her akşam,
kalbimden kanıyorum karanlığa.
Çocuklar,
Ölü çocuklar ışık bulsun diye.

Masallar yetim artık,
Ninniler ahraz.
Ah, huzûra çağırın duâ,
Göğe açılmış avuçlarımda
Yarılan niyâz!

Yakup'un gözyaşıyla
Karsınlar toprağımı.
Ferhad'ın küllüğü ile
Mezarımı kazsınlar.

Yaprak dökken bir ağaç gibi
Kalsın hatıram.
Ne bir mısra şiir,
Ne de boynu bükkük bir kelâm...

Anne,
Huzûr terk etti beni,
Artık,
Yaralı bir heves çırpınıyor göğsümde.

Her gün,
Kalbimden kanıyorum karanlığa.
Zulmün hükmü
Küle kessin diye.

Hasret yarenim artık,
Ümit, ne kadar az!
Ah, uzlete çağırın duâ,
Göğe asılı gözlerimde
Islanan niyâz!

Mecnûn'un sevdasıyla
Sulasınlar toprağımı.
Yusufulun kuyusunda
Mezarımı çatsınlar.

Unutulmuş bir dağ çeşmesi gibi
Kalsın hatıram.
Ne bir damla su,
Ne de suya söylenmiş bir selam...

Anne,
Hayat terk etti beni.
Artık,
Söylenmemiş sözler lâl oluyor dilimde

Bir tek sesin kaldı mutluluktan yana,
Yetim bakışların ve yüzüme okuduğun son duâ...

BİR KURŞUN YALAYIP GEÇER SESİMİ

SELAMİ YILDIRIM

*Bir kurşun yalayıp geçer sesimi
Düşlerimden kayar firuze yıldız
Sürgünmüşüm sanki fani dünyadan
Ağaçlar saçım yolar ardımdan
Tüterim başında dumanlı dağın*

*Hasretle kıvrılır içimde yollar
Tarlaları sürüp geçer bir yılan
Ekin sözlüğüne düşer bir tohum
Yeşerir içimde soylu bir fidan
Kurardım düşünüyü kutlu bir çağın*

*Eriğin sesine öykünür kaval
Sessiz ağtların lekesi ünsüz
Balkır gözlerimde ışıktan bir sel
Bulutlar gök-beyaz güler ardımdan
Tutarım elinden sestem ırmağın*

*Annemin elleri dua atlası
Çizer talihimin haritasını
Şu oğlan gurbete mihlandı diye
Uçurur semaya söz kuşlarını
Düşerim rahmine kara toprağın*

*Nevruzun morunda kardelen yüzüm
Çekip ayırırım kökümü benden
Rüzgâra emanet fisiltılarım
Çiğdemler sararıp solarken birden
Üşürüm zarında dilin dudağın*

*Ah şu türkülerin dertli havası
Kavurur içimi yakar kor gibi
Sesimin önüne geçer çığlığım
Kurşundan bir yağmur düşer üstüme
Yırtarım göğsünü çelikten ağın*

*Kelepir sözlerden derlenmiş lügat
Toplamış başına aylak sesleri
Kekre şiirler okur ünlü bir şair
Ararım zevkini veznin, durağın*

GÖÇ ALMIŞ YÜREĞİME

MEHMET DALKANAT

*Zorla tehcir ettiler sürgün müydü göç müydü?
Yoksa atalarından miras kalan öç müydü?*

*Onca zulümden sonra gülecekti yüzleri
İlhak ettiler sonra yalan çıktı sözleri
Bahçeleri cennetti bağlarına bakıldı
Baştanbaşa kırımın şehirleri yakıldı
Eşitlik ve özgürlük söylemleri güzeldi
Adalet çarkı niçin Slavlara özeldi?
Yüz elli yıl öncesi zorbalıkla Tatarlar
Zorunlu iskân ile kurulmuştu tuzaklar
Sibirya Özbekistan sürgünleri yetmedi
Çar'dan önceki kırım Çar'dan sonra bitmedi
Bin dokuz yüz kırk dört de öldürüldü yarısı
Hala kanayıp durur geçmedi hiç yarası
Zorla tehcir ettiler sürgün müydü göç müydü?
Yoksa atalarından miras kalan öç müydü?*

*Göklere meydan okur Kafkasya'nın kızları
Kartal kanadı gibi oyunları sazları
Dağlarında çiçekler özgürlük için açar
Sanırsın ki yiğitler yerde yürümez uçar
Dillere destan olur Şeyh Şamil'in davası
"Doksan üç harbi" derler Osmanlı-Rus savaşı
Masum çocuklar için ya gazi ya şehit ol
Hicret etmekten başka kalmamıştı çıkar yol
Silahları toplandı Çerkez ve Çeçenlerin
Sibirya Bozkırları infazı Göçenlerin
Anadolu böylece oldu ikinci vatan
"Doksan üç muhaciri" "adımız bize kalan
Zorla tehcir ettiler sürgün müydü göç müydü?
Yoksa atalarından miras kalan öç müydü?*

*Bosna-Hersek bizlere tarihin emaneti
Fatih'ten bu günlere İslam'a iman etti
Vahşetine tamaktı medeni Avrupa'nın
Binlerce kurban verdi göz önünde kıtanın
Yüz elli yıl içinde beş kez kovuldu resmen
Suçu Müslüman olmak belki sadece ismen
Boşnak, Hırvat, Arnavut bize sorun değildir
İşte bundan dolayı Anadolu çoğuldur
Nerde kaldı dünyanın evrensel insan hakkı
Mazluma sahip çıkan bizden başka kul yok ki
Kaçıp gitsinler diye evlerini yaktılar
Camileri kapatıp köprüleri yıktılar
Zorla tehcir ettiler sürgün müydü göç müydü?
Yoksa atalarından miras kalan öç müydü?*

*Irak'ta diktatörün arkasında duranlar
Halep'çe de Kürtleri gökyüzünden vuranlar
Gaz bulutu içinde kaldı bütün obası
Hep birlikte öldüler anne çocuk bebesi
Kaçacak tek yer vardı Türkiye'nin sınırı
Mazlum milletler için insanlığın onuru
Kedi köpek tüm canlı bir solukta can verdi
Bu coğrafya bizimdi düşman içerden vurdu
Henüz kar yağmamıştı ama ıslaktı toprak
Yağmur altında çocuk düşüyor yaprak yaprak
Yüce dağlar üstünden kabileler halinde
Göç yolları aşıldı umut Türkün ilinde
Zorla tehcir ettiler sürgün müydü göç müydü?
Yoksa atalarından miras kalan öç müydü?*

Sürecin devamıydı Kobani mezalimi
Bu oyunu kim kurdu kim besler bu zalimi
Beş milyon Suriyeli yola düştü zamansız
Tetik küfrün elinde silahları amansız
Anadolu insanı yine bağrına bastı
Ekmeğini paylaştı ama ortalık yastı
Akdeniz'in suları geçit vermez göçmeye
Kanatları kırılmış gücü yetmez uçmaya
Sulara gömüldüler yediden yetmişine
Dünya devleri suskun bu işin gidişine
İşine yarayanı itinayla seçiyor
Geriyeye kalanları hala bana göçüyor
Zorla tehcir ettiler sürgün müydü göç müydü?
Yoksa atalarından miras kalan öç müydü?

İlişmeyin bu sıra göç almış yüreğime
Kan tutmuş gözlerimi saplanmış ciğerime
Kafkasya'dan Bosna'dan çıkıp sürgün gelirler
Bağdat, Halep, Şamlısı hepsi beni bilirler
Göç tarihi tablosu ak saçlı pir dünyanın
Çakılmış üzerime öz yurt Anadolu'nun
Horasan Buhara'dan çıkıp sürgün gelirler
Musul, Kerkük, Türkmen'i hepsi beni bilirler
Çölün kumundan daha fazlasıydı göçmenler
Nice yüzyıl geçse de hala bana yürürler
Fas, Tunus, Cezayir'den çıkıp sürgün gelirler
Kırgız, Kıpçak, Kazak'ı hepsi beni bilirler
Zorla tehcir ettiler sürgün müydü göç müydü?
Yoksa atalarından miras kalan öç müydü?

SUAL

İBRAHİM ŞAŞMA

Aşka düşen gönüller, talip olur sızıya;
Katlanmazsa dikene, gül âdemi sever mi?
Bir cihan isterim ki, kurt sevdalı kuzuya;
Yürümezse dostuna, yol âdemi sever mi?

Sevgi naif dokunmuş, ummanlar yatıştırın.
Lal kesilen turnayı, dost diye ötüştüren.
Bir kıvılcım olmalı, kalpleri tutuşturan;
Aşk değilse yandıran, kül âdemi sever mi?

Kelam var aşk membaı, her katresi çağlayan.
Kelam var dik yârlarda tutunmayı sağlayan.
Kelam var kalbi kalbe, köprü olup bağlayan.
Hak sözü söylemezse, dil âdemi sever mi?

Sevda denilen kudret, mutlak ki er kuldadır.
Aşkla incedir boyun, o mağrur ser kuldadır
Bir kulun gözyaşının vebalı, her kuldadır.
Düşeni kaldırmayan, el âdemi sever mi?

Irmak denize koşar, menzilini bulupta.
İnsan insana aksın, muhabbetle dolupta
Necefte tek serveti, bir katre su olupta;
Canlardan esirgerse, çöl âdemi sever mi?

Kula sevda borcun var, sadık olsan borcuna.
Muhabbet sancağını, as erenler burcuna.
Sız gönül imbiğinden, güliün ayak ucuna.
Goncasına kıyarsan, dal âdemi sever mi?

*Mahir diyerek baktım, gönüllerde kalana.
Çalınmayan kapıyı, muhabbetle çalana.
Mızrap yaban saz yaban, kula yaban olana.
Aşk ile dokunmazsa, tel âdemi sever mi?*

*Meylim yok sırça köşke, ne şöhrete ne şana.
İnsan girerse insan, gönül denilen hana.
Bir selamı yükle de, götürsün cümle cana;
Avare eylenirse,yel âdemi sever mi?*

*Sebil ol insanoğlu, gönlün aksın beşere.
Kıblende barış olsun, sırtını dönsen şer'e.
Azade'yim göçersem, ben sevdasız mahşere
Kabul eder mi toprak, sal âdemi sever mi?*

KAYSERİ ŞEHRENGİZİ

NİHAT MALKOÇ

*Kayseri deyince aklıma başı dumanlı Erciyes gelir
İlâhî bir abide gibi yükselir maviliklere
Şehri selâmlar günde beş vakit
Bir deli poyraz salları altından beşiğini
Buz gibi coşkun sular akar bulaklardan
Gölgelerin canı çekilir ayazlarda
Ahengini yitirmiş, bu kocamış dünyada...
Renkler taşar yüce bir ressamın paletinden*

*Kayseri deyince aklıma Koca Sinan gelir
Kurşunlu Camii'nden duyulur çekiç sesleri
Taşa ruh üfler bozkırın dâhi çocuğu Ağırnas'ta
Erciyes'i 'Süleymaniye' diye kondurur payitahta
Taş mihrap cezbeyle, kubbeler dile gelir
Mermerlerin damarından kan yürür kalbimize
Tevhidin nişanesi ezanlar kor misali akar minarelerden
Ekmek gibi mübarek, su gibi aziz...*

*Kayseri deyince aklıma tertemiz bakir aşklar gelir
İştihakımı yanık yüreğine gömer Gevher Nesibe
İçeni içtikçe susatan bir göze misali...
Erciyes'in kekik kokulu yamaçlarında...
...Umudunu bilir, dağlarca sever, dağlarca konuşur
Uzaktan uzağa sevişmek kanatır yaralı yürekleri
Bağdaş kurar hüznünler gecenin (t)en/hasında
Bir hasret türküsü gül eyler süveydayı*

Kayseri deyince aklıma Hunat ve Ulu Camii gelir
Keskin lavanta kokulu akşamlarda...
...Farklı sesler tek bir lahutî seste birleşir
Bir meczup'un ulu mabetten başlar...
...Bir varmış bir yokmuş yolculuğu
Yüzünden kayıp giderken tebessümler...
...El üstünde tutulur ilk ve son kez
Öyle yorgun, öyle bitkin, öyle endişeli...

Kayseri deyince aklıma Seyyid Burhaneddin gelir
Ululuk sırrına erer Erciyes'in dorukları misali
Gün ihtişamıyla doğar dağların şahikasına
Ateşten sarmaşıklar sarınca yürekleri...
...Bozkırın incisi uyanır kış uykusundan
Mevlâna ki rahle-i tedris'inden geçer bu ulu kişinin
Gönül pervazlarına tünemiş kiğ kokulu zamanda...
...Ölümsüzlüğü ölümde bulur semazenler

Kayseri deyince aklıma Develili Âşık Seyranî gelir
Heybesinde hasret eskisi münzevî aşklar...
İnci güher saçılır o lal dudaklarından
Âşıkların bağ(r)ına gazel düşürür biteviye
Ay damlarken gecenin tekleyen kalbine...
...Bir gelincik kanar ateşin kızıl göğsünde
(A)harlanmış gökyüzü mehtabı yudumlarken...
...Bir zaman eriyiğine karıştır efkârın sızısı

Kayseri deyince aklıma Kültepe gelir
Akrebın kıskacına hapsolur kadim zaman
Nice susku(nluk)ları vaveylalara gebe
Ruhumuza saptırır çivi (yazısı), bir hitit tabletinde
Mazinin kurumuş damarları can bulsun diye...
...Gümrah nehîrler akar tarihin hafızasından
Zamana vurulmuş altından mühürdür kaniş-karum
Taşlar ki ölümsüzlük uykusundan uyanası değil

Kayseri deyince aklıma (bir) Yaman Dede gelir
Talas'tan uhrevî bir ses verir Mevlânaca

Ruhunu doyurur Mesnevi sofrasında
"DahîlekyâResûlellah" der bütin hücreleriyle
O ki seyr-i süluk eyler bir derviş misali
Gizli öznesi olur devrik cümlelerin
Var'ını yok'la değişir bir ceket pahasına
Kor ateşin içinde (gonca güle dön)üşür

Kayseri deyince aklıma Erkilet ve Gesi Bağları gelir
Bir körpenin simsiyah saçlarını dağıtır Erciyes'in rüzgârı
(Mur)adımız yazılır kalbin buğulu camlarına
Hüzne banılmış bir türkü küll eder yüreğimizi
Hasret (k)öze dönüşür bir güzelin lal dudağında
Zaman yorgun bir küheylan gibidir yokuşlarda
O ki uyur Kerem ile Aslı'nın yekpare kundağında
Raks eder leyl ü nehar yârin esrik bakışlarında

Kayseri deyince aklıma Çifte ve Döner Kümbetler gelir
Zamana vurulmuş Selçuklu mührüdür kesme taşları
Varlık yokluk mücadelesi verirler vaktin kuytusunda
Melike'nin ruhu dolaşır taşların yumuşak kalbinde
Yüzünün şavkı yansır zamanın aynasından
Geceyi usul usul çeker üstüne yorgan misali
Erciyes'e göz kırpar gün akşama dönende
Sırrını ifşa eder gümüşten gergefinden

Kayseri deyince aklıma bir dünya cenneti gelir
Erciyes'in gölgesine bağdaş kurar (z)ahir zaman güzeli...
Kucak kucağadır sokaklarında mâzi, hâl ve istikbal
Zamanı ölçmekten yorgun düşmüştür Saat Kulesi
Tekir Yaylası'nda bir bulut durmadan ağlar geceleri
Bir genç kız hayallerini ilmek ilmek işler Bünyan halılarına
Bir kez yaşamak kâfi değil bu kadim kristal şehri
Bir ömür yetmez sevmeye seni, ey şehrengizler güzeli!..

PERİ KIZI MASALI

A H M E T Y İ L D İ R İ M T E P E

*Köyümüzde her daim, anlatılır dururdu.
Dinleyince kalbimiz, korku ile vururdu.*

*Korkulacak bir şey de, esasında yok idi.
Masalda hüziün, özlem, acı, elem çok idi.*

*Köy halkından bir adam, çıkmış evden erkenden.
Rastlamış bir düğüne, tarlasına giderken.*

*Bir kız görmüş ötede, kimsesiz bir başına.
Ya girmiş ya girecek, henüz on beş yaşına.*

*Saçını tarıyormuş, bir ağacın dalında.
Saçı yere değıyor, altın tarak elinde.*

*Daha da yaklaşınca, göz göze gelmiş kızla.
Yakasına iğneyi, saplayıvermiş hızla.*

*Aniden şimşek gibi, bir ışık ki yayılmış.
Her şey o an yok olmuş, düğüün dernek dağılmış.*

*Kaçamamış maalesef, sadece peri kızı.
Yüreğıne saplanmış, dağ gibi büyük sızı...*

*Saplanan ki adeta, iğne değil ok imiş.
Bağırsa da nafîle, onu duyan yok imiş.*

*Gözyaşına boğulmuş, dünyalar güzeli kız.
Gökten yere çakılmış, parlayan güzel yıldız...*

*-Artık benim kızımsın, bırakmam asla seni.
Efendin değil haşa, baban kabul et beni.*

*Kız mahzun bir şekilde, adamla düşmüş yola.
Hâlâ gözü yollarda, bakıyor sağa sola.*

*Maalesef ki etrafta, ne gelen var ne giden.
Esaret bu sonuçta, budur zoruna giden.*

....

*Derken günler ve aylar, art arda gelip geçmiş.
Peri ümitsiz artık, evlat olmayı seçmiş.*

*Herkese yardım eder, çok dualar almış.
Onun mahirliğine, âlem hayran kalmış.*

*Bilmediğı bir ilim, neredeyse hiç yokmuş.
Edepli, mütevazı, gözü ise pek tokmuş...*

*Tüm köylü birlik olsa, yetişemez hızına.
Bedel imiş adamın, altı tane kızına.*

*Adam peri kızına, çokça değer verince,
Diğer kızları birden, hastalık tutmuş ince.*

*Hastalık dediysem de, kıskançlık esas adı.
Bu kız geleli kaçmış, ağızlarının tadı.*

*Baba nasihat verir, güzel davranın ona.
Yoksa bereketimiz, aniden erer sona.*

*Hakikaten öyleymiş, kız bereket getirmiş.
Sanki onun gelişi, kuraklığı bitirmiş.*

Ambarlar dolup taşmış, hanesi olmuş abad.
Onu dost edilenler, hemen almış murad.

Gülünce gözükürmüş, inci gibi dişleri.
Köprü kemeri sanki, o kavisli kaşları...

Yüzünü gören daha, kendini alamazmış.
Gözlerinde kaybolan, yolunu bulamazmış...

Yosun yeşili gözler, denizlere çalarmış.
Onunla bakışanlar, hülyalara dalarmış...

Köyün yiğitleriymiş, ona gönlünü yakan.
Artık kimse kalmamış, diğer kızlara bakan.

Kızlar birlik olarak, düşünmüşler bir plan.
Gönderelim periyi, o aslında bir yılan.

Her şeyin farkındaymış, zavallı masum melek.
Haset etmek yerine, dileseler bir dilek.

Diyerek iç geçirmiş, dost edinmiş hüznünü.
Kızlar getirivermiş, kara bir koyun yünü...

Al bunu git nehire, beyazlatmadan gelme.
Bize sormadan sakın, bir daha gönül alma.

Peri kızı hizmetkâr, edemez ki itiraz.
Lakin o da bilir ki, kara yün olmaz beyaz.

Yola koyulmuş, varmış nehir başına.
Üzüntüden kahrolmuş, boğulmuş gözyaşına.

Bir yandan yün yıkayıp, bir yandan da ağlamış.
Yank sesiyle bütün, yürekleri dağlamış.

İstenmediği yere, bir daha gidemezmiş.
Lakin o hiç kimseye, asla kin güdemezmiş.

Günler sonra yanına, bir çocuk çıkagelmiş.
Tek özgürlük umudu, bu iki masum elmiş

-Yakamdaki iğneyi, gel çek çıkar olur mu?
Annem babam yıllardır, gözlüyordur yolumu...

Çocuk kızın haline, acıyarak bakınmış.
Peri için özgürlük, artık çokça yakınmış.

Yakasından iğneyi, çıkarıp alıvermiş.
Cefakâr periciği, orada salıvermiş.

Peri kızının hızla, kaybolurken izleri.
Boşlukta yankılanmış, şu son sırlı sözleri

-Tam yedi yıl çalıştım, çok görmedim hizmeti.
Demediler anlat bize, bin bir türlü nimeti...

-Evelik, develiğin, sormadılar sırrımı.
Bu günü yaşamadan, beklediler yarımı...

Peri kızı köylüye, böylece veda etmiş.
Son pişmanlık herkese, ömür boyunca yetmiş...

UTANIRIM

M E D E N İ E R D E N

*Sen, içimdeki Şeyh Galip inceliğisin.
Utandırım seni tanımadan aşka giydirdiğim hüsünden,
Utandırım kaleme uzanmaktan,
Şairlerin biriktirip de seni anlatamadan ölüp gittikleri
Yitik kelimeleri yazmaktan utanırım.*

*Muma ateş giydirmekten,
Geceye kapı açmaktan,
Düşüp sokağa seni aramaktan utanırım.
Sözüm olmaz yokluğuna,
Söz zehirler, önce cümleyi sonra cümlesini.
Zehir olsa cümlelerin, talip olmaktan utanırım.*

*Çarpar kapı, pencere
Çarpar gece.
“Sen mi geldin?” diye çoğalan irkilişlerimi sahiplenmekten utanırım.
Sonbahar akşamları,
Ahmakıslatan yürüyüşünde “Hüsn-ü Aşk” yanarken,
Üşür içimde seninle bir Şeyh Galip inceliği,
Ağaçlardan üstüme matem dökülür.
Tutamayacak kadar yasım var,
Ah demeye utanırım.*

GEREK

N E V Z A T B A Y R A M O Ğ L U

*Madem şu kainatta hasıl olan damlayız
Ol zerre bu damlaya! Ahirine yol gerek
Cümle beşer hepimiz bir atadan olmayız
Hamuruna has maya, zahirine dil gerek*

*Teni insan eyleyen geçmişidir, özüdür
Canı ihsan eyleyen söylemidir, sözüdür
Yönü yeksan eyleyen sürülecek izidir
Şu efsunlu fezaya uzanacak kol gerek*

*Mülayim bir bakışla muhabbeti tarif et!
Hak edeni dost bilmek; işte budur marifet
Taşdığı her öfke ruhuna ağır külfet
Bağırna değil kaya, yüreğine gül gerek*

*Menfi niyet hasetle, geliştikçe gelişir
Gider mazlum olanın yakasma ilişir
Işık saçan her fikir cehaletle çelişir
Özü duru bir haya, kökü sağlam dal gerek*

*Husumet eyleyerek büyüme kabahati
Fikrin ile zikrinden pak eyle cerahati
Kibri def et içinden! Böyle pir nasihati
Öğüde ikrar veya sükutuna hal gerek*

*Alemde aşkı bilen sevgisiyle var olur
Hoşgörüsüz yaşanan koca dünya dar olur
Nice geçmiş arifler yolumuza nur olur
Toprak, hava, gök suya dokunacak el gerek!*

*Yaradan'ın aşkıyla avuçları açarız
Bir ruhani şifayla kendimizden geçeriz
Her yolcuya han denen, şu cihandan göçeriz
Zuhur edince rüya, menziline sal gerek!*

KURTULUŞ TÜRKÜSÜ

EMRE GENÇ

1.

*Kağnısına umudunu sararak
Çamurlara batıp kari yararak
Ak eşarplı, al fistanlı, yal'nayak
Sırtında kundağı bir kadın yürür
Çeker örtüsünü, bombayı bürür:*

*Üşüme bomba üşüme
Hürriyet düştü düşüme!
Esareti yenmek için
Seni bastım ak döşüme.*

*Bir zaman evlattım, yârdım bir zaman
Kundağa yavrumu sardım bir zaman
Hürriyet fikrine erdim bir zaman
Sıcak yuva, aş hayali kuramam
Gayri eli kolu bağlı duramam*

*Durma ha öküzüm durma
Düz git yolun sarpa sarma
Kurtuluşa gider bu yol
Aman başka yola varma!*

2.

*Tayın yarım, matara boş, yara çok
Turnalarla selam salar yâre çok
Hür olacak bu topraklar, çare yok!
Siperde yaralı bir kurt vuruşur
Cebinde kanlı bir mektup buruşur:*

*Bu dağların efesiyim
Hürriyetin nefesiyim
Bugün sustuğuma bakma
Geleceğin gür sesiyim!*

*Gül ekedim bu cepheye gelmeden
Yağlı kurşun ak bağırmı delmeden
Gelen nesle bir sözüm var ölmeden:
Biz yalnız tohumuz, harman sizensiz
Yokluk belasına derman sizensiz!*

*Bülbül ötsün, bağ söyleşsin
Başı karlı dağ söyleşsin
Oğlum kızım ilme koşsun
Yeni doğan çağ söylesin.*

3.

*Görklü ninem çevirirdi kirmeni
Yaşlydı dizinde azdı dermanı
Dedi madem yağı yazdı fermanı
Duvarda asılı kalsın eleğim
Bir mermi de benden olsun dileğim!*

*İbrahim'e su taşıyan karınca
Ne demişti kartal ona sorunca
En azından belli olur tarafım
Gece güne, gün mahşere erince*

Dedem demir işler, körük üflerdi
İnsan soyu bir kanatsız kuş derdi
Kurtuluş yolunda o da can verdi
Dövülen çeliğin örsüydü bağı
Onu da sarmıştı mukaddes çağrı.

Ecdat ki bir düşün peşinden gitti
Dağ çıktı önüne, dağı eritti
Bazı kırk kişiyle saraylar bastı
Bazı kırk bin alple ordu yürüttü.

4.
Yedi diüvel cenk eyledi bizimle
Karşı durduk iman ile azimle
Gök gözlü oğlumla, burçak kızım
Elim yüreğimde selam dururum
Anadolu'm, ulu yurdum, gururum

Selam olsun kurtlarına, kuşuna
Selam olsun eğilmeyen başına!

Anadolu'm, sen ki Nuh'a beşiktin
Çağlar boyu özgürlüğe âşıktın
Sönmeyen ocaktın, kutlu ışıktın
Koştuk ışığna, naçar kalmadık
Öldük ama şükür esir olmadık!

Dağ eriten, çağ deviren bu kavim
Hiir yaşayıp hiir ölecek her daim!

SON MASAL

GONCA HATUNOĞLU YILMAZ

Bana çocukların yüreğiyle büyüyen
Masallar anlat!
Sabaha çok az var Şehrazat...

Terketti nehrimizi!
Işığna tutunduğumuz yakamozlar...
Terketti bizi, gümüş uykular...

Başımı dizlerine koyduğum heyhat!
Gelir mi evvel zaman içinden, ahir zamana?
Bir elmayla başlayıp, üç elmayla biten hayat?

Annem şehrazat annem!
Beni her gece bir masal ülkesine doğuruyordu.
Hayallerimin kıyılarından barbarlar;
Üç harfliler geçiyor,
Muhuyilemin smurlarını zorluyordu.

Üç şehzade,
Padişahın üç kızı diye başlıyordu
Ruhumda ülger bir ses;
Ben o zamanlar saymayı,
Annem ise pisagoru hiç bilmiyordu.
Küçüktü ya küçük şehzade
Ormanda o güzel periyi bir türlü bulamıyordu.

Ve uykumun
Gece yağmurlarıyla kuşlar, gökyüzünü
Nehrin sığ yerlerine indiriyordu.

Bana çocukların gözbebeklerini büyüten,
Masallar anlat,
Sabaha çok az var Şehrazat!
Kocaman yürekli devler olsun!
Daha fazla küçülmesin insanlar...

Bana çocuk yüreğinin haritalarını hazinelerini anlat!
Kimin duasına gelir altın tahtlar?
Hangi yönden eser
Süleyman'ın yelesine tutunduğu
Toynaklarından şimşekler çakan,
Yel atlar?
Hangi mücevherdir, kaç karat?
Parıltısı gözlerimize düşen masallar!

Bana kâf dağını,
Bana yeniden yeniden dirilen
Ve yeniden yanan
Zümriüankayı anlat,
Sabaha çok az var Şehrazat!

DENİZE OKUYUP ÜFLEDİĞİMDİR

YASİN TÜRKÇİFÇİSİ

İşte tasnife uğramış bir isimle geldim kapına
Senden önce zühhd nedir bilmez
yüz aynada kırılmış yüziümle
Birkaç kuru üziümle
on asırlık düş ver bana
Sana takvalı güzler
huşu içinde bir cümle kuracağım
oyuncak bir bebek kuracağım sana vızıldayan
Kıracağım ortasından
seher vakti öten kumru seslerini
Sen de bilirsin
ben doğudaki bir yıldızın en yükseldiği yerden
izdüşümüme doğdum
Bilirsin işte
ben yoktum
İsa ölüleri diriltmeye başlamadan önce
Ve yasa yargılamazken
yağmur damlalarını
ışyiverdim bir hışımla yaratıldığım toprağın bağına
Sonra anladım her insan
Elbet gösterir yaşını

Zihnimde tüme vardığım
Ve hiçten geldiğim
bir aşkın
şaşkın örüntüsüyle seyahat ediyorum
Düşüncelerimle yüreğim arasına çizdiğin haritalar
harikalar yaratırken yağmurlardan mamul
pusulalarım da
Hiçbir yönün
gerçek olmadığından
habersiz geziyorum
senin ülkende

*Ve renklerin beni aldattığını bilmeden
kırmızı bir elbise seziyorum
üzerine tam oturmuş
Birer okurmuş
gözlerin seyahatnamemde
fel fecir
Yüzün düzenbaz bir tacir
satıyor yeşiller diye gözlerini şiirlerime
ateş pahasına
Gözlerin yeşil değil
Gülüştün muhacir*

BEŞİNCİ GECE

KADİR YAPICI

*Bir şair, utanıyor bu günleri yazmak zorunda kalmaktan
Kalemi yüreğine, yüreği bedenine ağır geliyor, bir şairin
Bir şair, utanıyor bu günleri yaşamak zorunda kalmaktan
Bir şairin canı, göğüs kafesine sığmıyor bu günlerde...*

Beşinci gece!

*Narin bir kelebeğin iniltisi sızıyor gecenin kalbine...
Karanlığından utanıyor, utanıyor renginden gece
Bir bağırabilse kelebek, haykırabilse çektiği acıyı...
Kelebeğin sesini kirlî, kaba-saba bir el bastırıyor,
Yer yer morluklar beliriyor adamın “amel defterinde”.
Yer yer morluklar, kelebeğin, incecik bileklerinde.
Kabardıkça kabarıyor “bir adamın günah defteri”.
Bir adam, selam duruyor şeytanın bütün emirlerine...
Bir adam, umarsızca koşuyor kendi cehennemine..
Bir adam, bütün adamları utandırıyor adamlığından.
Bir adam, kanatarak alıyor umudu, kızın gözlerinden
Bir annenin okşamaya kıyamadığı sırma saçları,
İzzetsiz bir çift el kanatarak yoluyor diplerinden.
Etrafa hoyratça savruluyor; naif, sarı saç telleri...
Zifiri bir ter damlıyor, adamın simsiyah alınından.
Tertemiz tere karışıyor, simsiyah ter damlaları.
Bedeninde hissettiği acıyla bayılıyor bir kelebek..
Baygınlıkla acı hissetmiyor; ama duvarlar hissediyor,
Karanlıklar hissediyor kelebeğin bedenindeki acıyı
Bir adamın günahı perçinleniyor odanın duvarlarına.
Perçinleniyor örümcek ağlarına, odanın karanlığına
Ve tarih bir adamı daha “zalim” diye ekliyor notlarına.*

Beşinci sabah!

*Sonra o uzun gece, güne dönüyor yavaş yavaş.
Sabahın ilk ışıkları sızıyor, yırtık perdelerden içeri
Güneş, sabırsızlanıyor batıdan doğacağı gün için
Dağlar sabırsızlanıyor, gökyüzü sabırsızlanıyor.
Ol! Emrini bekliyor dağlar, ol emrini bekliyor gökler...
O emir gelse ötelere, ateşler incek göklerden.
Temizleyecek insanoğlunun kirlettiği bu dünyayı.
Bugün masum bir kelebeğin iniltisini duymayanlar;
Kim bilir, belki göklerin gürültüsüyle uyanacaklar.*

*Işık anne şefkatiyle dokunuyor, kelebeğin yanağına
Anne hayaliyle uyanıyor, kelebek derin uykusundan.
Uyku mahmurluğu ile bir lahza unutup çektiklerini
Annesine anlatacağı rüya olsun istiyor yaşadıklarını.
Elini uzatmak, ışığa dokunmak istiyor; ama olmuyor...
İki damla yaş, şakaklarından süzülüp akıyor toprağa...
Pencereden yansıyan güneşin ışıltısı, umut olurken
Kapıdan gelen ölümün tıkırtısı, korku oluyor yüreğine.
Beşinci kez duyuluyor, kapıdaki iğrenç gıcırdama
Adam, beşinci kez giriyor içeriye “şeytanla kol kola”
Beşinci ve son kez, bir testere bir ip ve bir torbayla*

*Şair dayanamıyor artık, terk ediyor kasvetli taş evi..
Taş evin önünde, ağlayarak volta atıyor karmıcalar.
Sicim gibi kaynar sular boşalıyor, şairin omuzlarına.
Yumruğunu sıkıyor, avuç içlerini kanatıyor tırnaklar...
Konuşamıyor, boğazına bıçak gibi saplanıyor sözler
O sözler beyinde fırtınalar koparıyor izahı olmayan
Rüzgârlar savruluyor yüreğinde, her yer toz duman*

*Kelebekler solgun sağ yanında, sol yanında güneş ölüyor...
Artık kaleme de aşkolsun, yazılan süslü şiirlere de
Avuç içlerine kan oturmeyan şairlere de aşkolsun
İçinde sahte mimikler barındıran renkli yazılara da
Küçük omuzlara büyük yükler yükleyen büyüklere de...*

*Kanadı kırık kelebek ve avuçları kanayan şairlerin,
Ahları, eyvahları birikiyor gökyüzünün ötesinde
O ahlar, o eyvahlar ateş olup inmeden yeryüzüne
İnsan başlamalı bir yerlerden, doğmalı küllerinden
İnsan, yeniden baharlar ekmeli katılaştan yüreklere
Baharını geri vermeli, nefes alamayan kelebeklere...*

DEM

O Z A N K A Ç A R

1. TAN

Vadinin zembereği uyanıyor bir başka zamana
Kabaran örtünün altında gizlenen dünya göveriyor dallardan
Muazzam uykulardan geliyoruz, dünya çağılıyor
Saldırgan ürpertiyle çapaçul gövdeleri korlayan telaş
Faş olunca, zihnindeki örtü yurtılıyor
Böylece bir sabaha uyanıyorum ki; basübadelmeyt
Böylece bir sabaha uyanıyorum ki; mevt
ve işte bu yaşamaktır diyor elleri sürekli uyuşanlar
Güneşi duvar diplerinde arayanlar
Güneyin rüzgârlarını karşılarken
Sabah karanlığın şarkısına saldırıyor
Toprakta buhur, toprakta huzur
Puhu kuşlarını bezdiren bir tan dalıyor yeşilin ortasına
Kırağı ıslaklığını paçalarına silen çobanlar
Kulağında bir yankı bırakıyor
Tıkırdak sesleriyle dünya
gözlerime doğru çevrilmiş,
patlıyor ve gece kana bulanıyor

2. AKŞAM

Vadinin zembereği uyanıyor bir başka zamana
Tırşe geceler yanaşiyor rüyalarının gemisine
Bir sükût ki hüznü aksam ezanlarından
Bir sükût ki hem mahur hem âlem-i menâm
Sapa bir koyuluk gürlüyor ve akşam
Aklımızın terazisinde dağınık bir bahçe
gibi duruyor, hiç toplama ortalık bulanık
Çarnaçar aynı dünyanın içindeyiz.
Öyleyse gark et zamanı, zihnimin kuşlarını uçur
Kuyudaki yıldızları saymaktan vazgeç ki
göğün deliren fişkınlıklarına karış
Bize yeniden mest olmak yakışır

Ezeli bahçelerden ta eyyamı bahura
Hayalde peyda oluyor düşüncemizin başakları
Hasat geceyle başlıyor, bir rind kabzasından tutuyor vakti
Böylece vadinin zembereği daralıyor bir başka zamana

KİMLİK BEYANI

ANIL CAN UĞUZ

*Benim gövdem mühürlü bir güldür vakte karşı
Tamahkâr bir sevdanın yırtılan boğazıdır
Şakaklarımda ve gırtlığımda zor bir ağrı
Yankılardan hüküm giymiş ziyan azığıdır
Benim gövdem mühürlü bir güldür vakte karşı*

*Bir fermandır sağır ulakların taşıdığı
Şafaktan utanan lekeli ve çirkin yüzüm
Etimin iğneli yataklarda kaşındığı
Şehrin çiçekli mevsiminden çalınan sözüm
Bir fermandır sağır ulakların taşıdığı*

*Yıllar var çarkların ortasında dönüp durdum
Her yanda uyanık yangınlar var kımıldayan
Sırtımdaki muskanın poyrazıyla duruldum
Bir mızrak bile değmedi göğsüme parlayan
Yıllar var çarkların ortasında dönüp durdum*

*Gökler gürlü gecenin kit vakitlerinde
Cansız canımda belli belirsiz bir yutkunuş
İplik iplik bir yağmur birikirdi derimde
Dizine kadar ıslak bir kardeşti unutuş
Gökler gürlü gecenin kit vakitlerinde*

*Kapandı mahremiyetin bahane kapısı
Çürük meyvelerin pişmanlığını derledim
Kerametın buğusunda iltihap sarısı
İmbikten damıtılmış ışıkları belledim
Kapandı mahremiyetin bahane kapısı*

*Saydamlığımin şu şavkıyan baldıranından
Issız bir yudum aldım hatıradan habersiz
Karnımdaki balçık sıyrıldı yaralarımın
Taktimsiz bir düğün çaldılar benden kambersiz
Saydamlığımin şu şavkıyan baldıranından*

*İsli bir berber aynasında yüzümü gördüm
Üşüştü saçlarıma günahın dilemması
Ruhumu da okunan siğillerimle ördüm
Elimdeydi aklı yaran peygamber asası
İsli bir berber aynasında yüzümü gördüm*

*Hayta hayatları da çağıldadım yıllarca
Vebası bende kaldı terk edilmiş çağların
Ayağı kırık bir avuntu atlıkarınca
Işıkları da söndü adi lunaparkımın
Hayta hayatları da çağıldadım yıllarca*

*Şimdi dumanı savrulan bir trenin sesi
Yalar geçer içimin paslı tezgâhlarını
Ciğerlerim tiftiklenmiş dağların efesi
Dolanıyor boyna yorgunluk dergahlarını
Şimdi dumanı savrulan bir trenin sesi*

ÇEMBER

KUBİLAY AHMET BALCI

I.

*Hiçbir şeye yetmiyorsa göğsümüzde büyüttüğümüz çiçek
Neden vardır ki?*

...

II.

*Günlerden bir gün bir adam
Ruhunu çıkarıp bir ceket gibi astı
Ceplerindeki kuş seslerini dinledi
Bir kelebeği bir kalemle kirpikten
Nakış gibi işledi kalbine
İlk kez huzuru hissetti her hücrelerinde
Var olduğuna inandı çünkü*

*Var olmak sonsuzluğun içinde
Yalnız olmadığımıza inanmaktı*

III.

*Siz ruhuna su katılmamış bir çocuksunuz
Ki çocuklar en cesurlarıdır hayatın
Ey kuşların ötüşü
Ey ruhu çiçekler açan, açtıran
Ey tepeden tırnağa anlaşılmasız olan
Bilmem bir kıymeti olur mu
Anlaşılmayanı anlamannın
Ve fakat anlarım sizi
Kendi mahcup anlaşılmasızlığım ile*

IV.

*Kokusu akşam bir çiçek
İçinde güneş uyuyor
Korkuyor sağımdaki melek
Ben de korkuyorum*

*Eli toprakta bir annenin
İki elma düştü ağaçtan
Biri sertti kırıldı taşa döndü içi
Diğeri yumuşaktı yer döşek oldu ona*

V.

*Bu kuşlarda bir şey var günde beş vakit açılır ağzı
Bu kuşlar yok mu ağzı içimin aynası
Bu kuşların uçuşu hep sizedir*

*Bir de yediverenler bilirim
Gün gün saydığım içimden
Bu güneşin doğuşu nerededir*

*Şimdi bir yok var ya
Yokken de var aslında*

VI.

*Kelimeler incelir
İnce olduğu için kırılır
İnsan biraz meraktır biraz konuşmak
İnsan çokça susmaktır
Kelimeler kırılrsa da yeşerir yine
Çünkü incedir
-bak bu tuttuğum kalem kuşların ağzıdır-
Bugün de battı güneş, ne güzel
Aferin bize*

VII.

Önce tebessüm

Sonra hüznün

Sonra yine tebessüm

Ve meçhul sonrası

Bir kalbimiz vardır bizim kimsenin tanımadığı

Bir kalbiniz vardır sizin kimsenin tanımadığı

Allaha dayanmaktan öte ne gelir ki elden

İnsan sadece zanneder Allah ise bilir

Göğsümdeki ağrı ile susacağım sonsuz

...

Geçmiş gün odur ki uçardı bütün kuşlar çocuklar gülerdi

Gün odur ki kuşların kanadı yarım öldü bütün çocuklar

ÖLEMEYEN

AYŞENUR ÜNAL

Biz vurulduk ölmedik

Alkışlasın bunu yatağında yürüyen nehir

kötü kuytu karanlık

ne varsa kelimelerinden şerrin saplandı

saplandı dirimize ölmedik

girdi gövdemizden içeri uğultusu çağın

hüceyrelere dolmuştu uzamış tırnaklı şeytanlar

uyanaktık, duyduk etimizin acıyla mühürlenişini

ben kıpırdattım dudaklarımı çıkmadı sesim

sesimi göğsümde sevmeliydim

içerlemesin diye yanbaşımdaki dağ lalesi.

akmakta iken çirkeflerinden çerhin

binbaşlı bin türlü ejderlerin sureti

ölmedik

vurulmakla yetindik

ölseydik

bir anıtmız olurdu yarıda kalmış bir yazıt, bizden geriye

ama sıcak aktı kanımız tazelemek huyu oldu kendini

-biteviye

eridi karlar kalktı topraktan bereket

kalktı çünkü dizler huzurdan, unutuldu dönüş, hışımla battı güneşler

kızıla boyandı şehir adımlarımızla

kabullenmek şöyle dursun ağır geldi şahitliğimiz zamana

suçlanan yine bizdik, azarlandık dünyaca;

‘yutuyor sizden yayılan bir koku, kasten

nesi var ve dahi nesi yoksa neşemizden

kasvetlisiniz alabildiğine, hem nedir şu gedik göğsünüzdeki

nasıl da kanyor

değmesin parmaklarımız ziyadeleşir yaranız

bir boşluk ki bu, mübarek,

samanyoluna doluyor ‘

kelimelerini kusturup koyusuna husumetin
çevirdiler bakışlarını bizden rahatladık biraz
bizi beklerdi yorgun kolları dağlardaki mağaraların
evet mağaraları dağların
dağların bağrında açılan bir başka gedikti sığındığımız
ve evet
o bile yorulmuştu avutmakla bizi, müşfikti yine de, ümitli
daha masum bir çağa çekip gidiverceğimizden
biz de ümitliydik, yanıyordu canımız
kavruluyorduk kızgın kumlarında karaların
ciğerlerimizdeki cinmetle nefesleniyorduk derininde okyanusların
ya da buna benzer şeyler düşüyordu payımıza yaşadığımız
içine devrildiğimiz devirden.
demek ki konaklıyordu harlı bir kavga şuracığımızda hâlâ
sezer bunu seviniriz
“biliriz vaad haktır, biliriz teselli edileceklerdir
tutanlar yasını tertemiz fitratın”
der her gece biri içimizden
- en bilgemiz -
yarası en eski(meyen), kanı en coşkun akan
anlatır hikâyesini ‘yedi’nin, misal getirir ötelere
şakaklarında dolaşan sancular arasından.

yedi adamın yedisi birden bir gün bir mağara gördü
gereğini belledi, derdi Zarif belki
ama gitti
gitti Zarif, koca delikle göğsündeki
bizimse döner dilimiz devşirdiğimizle yedi’den
“Rabbimiz başışla katından bir rahmet
Ve hazırla bir çıkar yol işimizden !”

karanlığa dalarız böylece umuduyla ışığın
toplanıp yığılmıştır ortamıza bütün kahri kâinatın.

SEN BENDEN NE BİLİRSİN Kİ!

MEHMET KUVVET

Haritalarda çoğalan bir ömürdü çocukluğun
Çileli ayak izlerini henüz bilmiyordu toprak
Sultan küpesi açıyordu annemizin saçlarında
Kulağımızda baba sesi mektuplar

Kurulan sofralar mıydı çocukluğumuz mu yetim kalan
Zağnos Deresi taşırdı umutlarımızı, horozlu şeker zamanları
Mektuplara çizili ellerimiz büyüdü, uzadı yolları Kalekapı’ dan
Her bayram baba yokluğunda annemizdi saçlarımızı tarayan

Bedenimizden büyük olsa da dünya umutlarımız vardı
Karanfiller açtı odalarımızda birer birer serpildik
Evimizin terasından baktık martılara bir zaman
Çocuksu umutlar kondurup annemizin saçlarına
Elinden tuttuk babamızın ürkek bir uzaklıkla

Oyuncakları elinden alınmış çocuklar gibiydik
Bir kız kardeş sıcaklığında yalnız kaldık kendimize
Ellerimiz toprak kokarken nar çiçekleri açardı yüreğimizde
Kapı ardına süpürdük çaresizliği dereler kurudu köyümüzde
Yüreğimizi çalan esmer gölgeler anne acısı
Dökülen saçlarımızla topluyoruz rüzgârları
Çocuklara, torunlara gönderiyor bizi eşlerimiz
Söyle hayat ‘sen benden ne bilirsin ki’

İçindeki yara çocuk gelinlerin tanıklığı
Susuz çeşme çatlağı dudakların
Aklımdan geçiyorsun, yalnızlığımdan
Kimsesiz sokakları öpüyor adımlarımız
Kaldırma çekiliyor çocuklar bilyeleriyle
Ürkek gözlerinde sıcak anne kucağı
Kayboluyor sarmaş dolaş gölgemiz
Bir çok kapıdan geçiyoruz rüyalarımıza

*Doğru bildiğimiz yanlışları yok sayarak
Sınır taşlarına basıyoruz tam üç kez
ve bir daha büyümiyor ayaklarımız*

*Varoşların değil başka semtlerin tanıklığı kırık kalbimiz
Türküler eşliğinde yırtarak saklıyorum mektuplarını
Aklımdan çıkıyorsun, rüyalarından
Babaların nasırlı elleri siliyor camların buğusunu
Dalgın anneler görüyoruz öyküleri birikmiş
Dalga kırığı bir yaşam uzanıyor sahile
Tuzlu bir pişmanlık çakıl taşlarında
Dalgaların serinleten dudak izleri kuruyor mintanımızla
Sığmıyoruz içine radyolu günlerin
ve bir daha büyümiyor çocukluğumuz
Söyle hayat 'sen benden ne bilirsin ki'*

HAYAT ÖRTÜLÜ SÖYLENCE

A H M E T D O Ğ R U

I.

*Bir rüzgâr doğrulacak kaç yaprak eğilecek
sızılı hatırlayış... Kaç anı incinecek
incinecek içimde bir bir büyüyen acı*

*Ne uzun ürperiştir titremesi bir kalbin
Boğazımı kavurur incecik keskin acı
Sevsen de sevmesen de hesabı keser dünya
Öyleyse seveceksin hüznünü alıp aşkın
Seveceksin duyarak tadını ızdırabın*

II.

*Hayatımı dağıtır mısra mısra içime
Mısraların içine dağıtır her aşkımı
Kaç aşkın durağına dökerim günlerimi
Dudaklarımda solar taze aşk şiirleri*

*Benim ahir denizin düşünmeyen evveli
Yorgunum nice yıllık eski pişkü sabırla
Aklımı çiğneyerek düşünmeyi denesem
Ne kalacak geriye düşümün izlerinden
Ne kalacak geriye iz/düşümün içinden
Konuşmak yüzkarası bütün eylemlerimin*

III.

Yüzümü ayırmadan sevecen o bakıştan
Alayım yanağma gül boylu gülümseme
Ölümü öpeyim ki sözüm yalana yılan
En çok sevdiğim ölüm gülümserken semaya
Gülümserken usulca gözlerimi yummadan
Düşündüm de ölümün karekoku kaç eder
Kaç eder ben de ölsem ölümlerin sayısı

Ayırmadan yüzümü sıcak yaz güneşinden
Hayat pompalıyorum kulcal damarlarım
Aşk tilsimim kalbim dolandırır gönlüme
Dolandırır durmadan türkülerini dilimde
Bu yüzden acıları çekerken gülümserim
Gülümserim duyarken sancısını kalbimin

Bana bütün ölümler yakışabilir yalnız
Ben de bütçeme uygun bir ölüm seçmeliyim

IV.

Susunca duyurur dilim bile yokluğu
Ses kelime yitince dudağım örtülünce
Ardına kadar açık bütün yollar ölüme
Kurulmazsa bir mısra bir şiir yekinmezse
Tutmuştur ölüm artık yaşamak dediğini
Çünkü geçmiştir şiir kar erken bastırmıştır
Şiir çökmüştür her yana kefen gibi bembeyaz
Buz tutmuştur sükkûtu sis çökmüştür harflere
Böyle bizlere ölmek bir kışı sırtlamışız

V.

Koşuyorum yeniden aklın serinliğine
Koşuyorum beynimin تنها köşelerine
Fırtınalar içinde kalbimin coşkunuğu
Paramparça düşlerim hayal sahillerinde
Suyun felsefesine direnen ince kumsal
Anladım bir kez daha senin büyüklüğünü

Yılmadan yorulmadan bilgece duruş gerek
Yani enginlik biraz çok yüce bir enginlik
Ellerim andırmalı yumuşacık kumları
Azra denizlere has incecik kumsalların
Dokununca ellerim duyurmalı tadını
Yeniden başlamalı deniz kum aşkla gece
O gecenin aşığı çöllerde iki büklüm
O kumlarda aşığım tütsüdür geceleri

Deniz gibi gülerim fırtınanın yüzüne
O kumsu gözlerine uzanan denizlerin
Sağı solu yıksa da bırakmaz dinginliği
O yüzden kumsallara sarılır güriül güriül
Acımın sancakları yeniden dalgalara
İnsanlığımı gül gül çiçeklere bezerim
Meltem olur bir parça ora inen fırtına
Bütün bunlar yanında severim yalnız seni
Gözlerime benzersin geceleri ey deniz
Sıkı ahbap olalım yalnızca geceleri

Uymasam gözlerime unutturum uykuyu
Gözlerim dayanmıyor uyuyor gördüğünde
Uyum sağlar biçimsiz her nesneyle benzeşim

Doğal yanla bakışım sere serpe upuzun
Aşkın gök gözlerine sevdanın dallarına
Nelere uyar gönül seni sevmek uğruna
Uyumsuz korkulara rüyanın kâbusuna
Beklenti güneşini örte örte öteye
Neşe yakınlık kurar elemeden eleme
Çelişki yaşamının acısına varmakmış
Duymakmış çelişkinin acısını yaşamak

VI.

Ey gönül sustum işte karmaşa denizinde
Fırtınayı anlamam susmamla mümkün çünkü
Sessiz de anımsarım su saydım bilgeliği
Susarım anlamaya insanı bir kez daha
Dudaklarımı yumdum gözlerimi dinledim
ve gözlerimi yumdum yüreğimi dinledim
Yüreğim fırtınanın dolandığı o deniz

Susarken anlamıştım susmayan bir yanımı
Bir benliğin de daha benimle olduğunu
Kulağım kabalaşmaz sesimi inceltince
Duyuyorum bu dünya derin sesli bir ölüm
Konuşan çok ey ölüm sesin geri kalıyor
Ağır ağır konuşmak seni yavaş kılamaz
Bağır ey ölüm bağır: uyuyor iki gözüm

VII.

Tiksintiyle dinlerim bütün konuşulanı
Kokuları yükselir beyin çöplüklerinin
Düşün diye sürülen içi boş kelimeler
Zavallı inanışlar çok sefil düşünceler

Fısıltı havasında korkuyla yüreğime
Söylerim usul usul: temiz kal ey yüreğim
Ey yüreğim kurutma iyilik çiçeğini
Umursama dünyayı daim yaz bahar kalsa
Ey yüreğim vahdeti gönlümde sımsıkı tut
Soğukkanlı dur yalnız gizemli gülücükle
Bürokrat bir kisveyle açık etme kalbimi
Aşk ateşiyle yunan o biçare kalbimi

Ey mimlenmiş gözlerim ey nemlenmiş sözlerim
Şiirime ünlem saç anlamını üç nokta

Zımmen anlaşılmalı ne demek istediğim

ÖLÜM UĞRAMAZ GECE

ALİ HAN ÇETİNER

I

Gülsün Kızılağıl'a
Günün en çok senin saati
Kendi bahçende gezinirken
Vurdun altıpatlar Anadolu Kavşağını
Yol ayrımını beğenmedin dedim
-Anadolu'yu sevmedim.

Evde kuzey rüzgârı
Rüzgâr götürür
Nietzsche'nin akıl odalarına
2+1 sana uymaz
Herodot'un gör dediği
Gordion düğümü bu
Kim çözmüş ki
Sen çöz.

Eski tüfek patlamaz
Kulağına gazel okunsa
Kangrenliğin tutsa
Tut kendin as boynunu

Sahafta bulamazsın kaybettiğin seni
Boşuna ısmarlama
Bumerang mı zannettin
Çapkınlıktan sıkılıp seni bulsun.

II

Ad günün senin olsun
Ne zaman doğduğunu kim bilir
'zaman zindan içinde'

Biz zindanımızı
cebimizde taşıyoruz
Bu hüküm doğumumuzda
eşantiyon verilmiş
yeni ürünle.

III

kaçışların müsebbibi kimdir
Aklının odalarında
elektrik kesintisi
yol bileti hediyesi

günahlarını yola saçmış gidiyorsun
yol papaz kesilmiş,
çorak yüzlü
saçlarının çaresi yok
sana merhem sürsün

kim bırakmış İstanbul'a dertleri
Bak kapına sıralanmış cellat gibi
Bu kaçış değil
Ölümün rötarlanması.

IV

İsmi peygamber hizmeti
Ne çok şey istenmiş
Biçare küçük bebeden
Zindanı cebine koysun Azrail gülsün
Çeyreği de benden.

V

Pasif içmiş ellerin
Tütün giymişsin İstanbul'a karşı
İçmemek yaraşırdı
Yüreğin tiryaki
Yüreğin teşhir ürünü

Bahar konuyor saçlarına, yazmalı
dört yılına ihanetten yargılanıyorsun
aklın içtima alırken
masayı deviriyor
derinden fısıldayan içtepi
öldür vakitten gayri kendini

VI

Haydari gibi yaşıyoruz
Bunu haydarlar derneği
bi zahmet açıklasın
Bulamıyoruz benin tarifini
Vedalarından veba kapıyorum
Mermiler sokağımı dövüyor
Bir çoban gütmüş eşliğime
Sana bir mermi yolluyorum
Vurulma diye

Benden çok yaşayacaksın
Mesleki deforme
gitmem gerek
Gün ışığı beni almaya gelecek
Sana geceler hazırladım
Güneşi koydum cebime
Korkma
Ölüm uğramaz gece.

DERMAN

İBRAHİM KARATAŞ

Aşkı merhem bilmeyen, derman arar doktorda, vah!
Sevgi tahsil beklemez maşuk okur, kalbindedir

Aşkı tatmış çehreden mihnet uzak olmaz ki, ah!
Merde tefsir istemez âşık bilir, kalbindedir

Yâri mihrap dostu makber aşka düşmüş çaresiz
Aşkı bâkî kendi fânî kabri yâr kalbindedir

Tövbe ettim yüz çevirdim aşka daldım bî-haber
Şimdi sarhoş olmuşum iksir onun kalbindedir

Düşmüşüm tek pareyim, hançer yemiş yerlerdeyim
Gözlerinden çıktı oklar, çare mim kalbindedir

Kaldırım, efkârlıyım ruhum kanar, durmaz akar
Kanlı gönlüm zehre dalmış, panzehir kalbindedir

Suretin var, aklımın her zerresinden, koklarım
Nur cemâlin aşk saçar, gerçek kokun kalbindedir

Et icabet duy sesimden tut elimden çek beni
Ağladım çok şimdi nâlân çığığım kalbindedir

Failatun failatun failatun failun

-- --/ -- --/ -- --/ -- --

ADIM ADIM KAYSERİ

SEVİNÇ ATAN

*Ey karlı Erciyes'in kımalı gelin kızı
Ey dağların ışığı ey yurdumun yıldızı.*

*Bereketli toprağı Orta Anadolu'nun
İhtişamı duruyor her yerde Selçuklu'nun.*

*Asırlar öncesinden kutlu mirasın diye
Ecdadından yadigâr Medrese Sahabiye.*

*Tarihin altı bin yıl öteden izler taşır
Asurlu eserleri günümüze ulaştır.*

*Nakış nakış işlenmiş heybetli Ulu Camii
Danışmentlerden kalan bir kültür muhteşemi.*

*Adı dillere destan Hunat Hatun Külliye
O vefakâr sultandan Kayseri'ye hediye.*

*Elti Hatun eseri Kölük Camii, Medrese
Nice ilhamlar sunar gönül veren herkese.*

*Kurşunlu Camii'nin mimarı Koca Sinan.
Eserleri önünde eğilir bütün cihan.*

*Şefkatiyle hayrıyla yüz yıllar boyu her an
Minnetle yâd edilmiş Gevher Nesibe Sultan.*

*Dünyanın kurulmuş ilk Mekteb-i Tıbbiyesi
Kayseri'nin bağrında ilk şifa hastanesi.*

*Yalnız geçmişin değil her devrin başka güzel
Nice değerlerin var yalnızca sana özel.*

*Her köşede yaşayan bir emsalsiz güzellik.
Erciyes'in haşmeti göze gönüle şenlik.*

*Karlı doruklarıyla göklere yükseliyor
Her zaman mağrur başı bulutları deliyor.*

*Kapuzbaşı'ndan doğan yedi ayrı şelale
Her dem selam salıyor yıldıza ve hilale.*

*Asırlardır her mevsim gürül gürül çağlıyor
Aladağlar'dan kopup toprağı kucaklıyor.*

*Sultan Sazlığı Parkı büyüler görenleri
Seyrine doyum olmaz kuşları ve gölleri.*

*O sazlıklar kuşların emsalsiz Cennet'idir.
Sevenin sevdiğine bitmeyen hasretidir.*

*Zekâsıyla cihanı şaşırtan Kayserili
İlmek ilmek işlemiş dokunduğı her yeri.*

*Namımı duymayan yok işte mutfağın hası
Kayseri'nin meşhurdur mantısı pastırması.*

*Bir kaşığa kırk tane sığıyor bu ne emek?
Kayseri efsanesi o meşhur mantı demek.*

*Ey Yurdumun her mevsim tüten yüksek bacası,
Her gönülde saklı bir Kayseri hatırası.*

*Selçuklu 'ya başkentlik etmiş soylu Kayseri
Güzel Anadolunun ışıldayan cevheri.*

*Adım adım dolaşıp gezerek görmek gerek,
Sen eşsiz mücevherin kadrini bilmek gerek.*

GAZELLEME

SÜLEYMAN EMRE ÖZCAN

*Karanlıklarla renklendiriyorum dört duvarı
Ayak basılmamış kederlere uçmakta esrik arı*

*Oysa şimdi işten çıkmışsındır sen hafif yorgun
Şubat akşamı erken yanmış sokak lambaları
Kar serpiştirmiş az önce parke taşları ıslanmış
Yüzünde nergisgillerden kıvırcık bir tebessüm
Saçlarında yeni doğmuş mavi bebek kokusu
Metrobüse yürüyorsundur
Metrobüs insanları telaşlı ve korkutucu
Metrobüs insanları yiyecekler şimdi seni
İkinci el bir mendil alıyorsundur üst geçitte
Yok edebilirmişsin gibi yoksulluğu*

*Karıncalar peşeliyorum bir odadan diğerine
Sınırımı çiziyor yüzyıllık örümcek ağları*

*Arkandan bin türlü atıp tutuyorum ya
lafügüzaf hepsi lafügüzaf
sakın inanma
bir çıkıp gelsen hani
bir görsem karşımda
tüm yelkemlerim fora
yuvasını bulur odysseus gözlerim
o zaman kanlı iç savaşlar biter
silahlar çiçek açardı
orta doğuda*

*Zehirli sarmaşıklar bitiyor kafamda
sınırsız uzun tiktakların kesif yuları*

*Oysa şimdi aktarma yapıyorsundur sen
mecidiyeköyde inip
sen inince yeşilleniyecektir gri plazalar
gözlerinde akdeniz alıntılı baldan bir nehir
evde ne yemek yaparım diye düşünüyorsundur
Acaba bu akşam televizyonda ne var
Gülizade teyze nasıldır iyi midir
Yemekten sonra bir arayıp gönlini almalı
Oysa bütün dünya muhtaç senin gönül almaya
Yalnızlık pullu ezberlenmiş bir mektup çantanda*

*Esir düşünüyorum yitik düşlere çaresiz
verdiğin o beyaz kalemle yıkıyorum mısraları*

*Boynunda fuların daha da zirveleştirilen
içinde doğup içinde ölmek istediğim
vahyi derinliğinde saklı
mağaralarını*

*Yırtık bir Yusuf gömleği yüreğimde ateşten
yatağımda her gece gömüldüğüm kuyu mezarı*

ÂYİNE-İ DEVRAN

NEVRİYE BOZDEMİR

Hû
Dedim
Sesim yakardı
Üç uyku sonrası alnım
Sessiz çizgiler takındı
Tanıdık değil gördüğüm
Gözyaşım yeni aşklar çiziyor
Şakaklarımda bilinmez atışlar
Ay!
Dedim
Bir yangma düştüm
Susuz toprakların ortasında
Nehir görmemiş dillerin ilk sesiyle
Titrek alevler arasında
Sus!
Dedim dilime
Başka alfabelerin içine karıştım
Duydum
Duyuramadım
Heceledim gecelerce çatlak dudaklarla
Dizimin üstünde ağladı
Anladım
Bir rüya kaç kez görülür
Tuttum gözüme nakşettim
Ak ipekli sayfalarla
Üç su içtim
Kandım
Kapalı kapıların eşliğinde uyandım
Kırkının kilidine de Hû dedim
Ayıldım
Durdum göğe bakım
Önümdede açıldı bir ebedi defter
Saçıldı bilinmez âlemler

Tükenmez dereceler
Her yüzünden bir harf ezberledim
Baktım adım
Eğildi arştan başım
Düştüm toprağa
Koynu bin bir tohumlu
Hakikati kaç düştüden geçer
Yeşil!
Ah!
Dedim ateşler içinde
Sulara koştum
Aynasında gördüm kâinat mayasını
Duruldum
Danıştım kurt ile kuş ile
Benzi sararmış çiğdem çiçek ile
Su hamalı bir karınca
Dedim sırrı nedir
Dedi bir damladır
Kimi boğulur kimi yuğulur
Bir damlada bin derya gören kurtulur..
Vah!
Dedim yankılandım
Gölgesi yıkılmış dağlar aştım
Bir bozkır yalnızlığında
Kıvrılan sularla ağladım
Sarıldım başıboş rüzgârlara
Savruldum
Bir kuş kanadından düş aşırıldım
Derviş çiçeklerinden sabır derdim de
Vurdum ovaların düzliğüne
Ah û vah ile yol tükettim
Çok dergâh dolaştım

Heybemde sualler
Çoğalan çoğalan çoğalan
Cevaba yetmeyen gözler işitmeyen kulaklar...
Aramaktan yitirdim kendimi
Aldanışlarla geçirdim üç günlük ömrü
İki el arasında bir baş
Bir nokta ki muamma
Döndüm kendi hiçliğime
Kör aynalara daldım
Sessiz çığlıklarım
Dağıldı sırrı gözlerimden
Unutma
Dilsizdir aynalar
Duy artık söylemediklerini
Söktüm gözümünden her sureti
Bir hakikate açıldım
Kayboldum bir mana denizinde...
Eyvallah!
Dedim
Hû!..

BİLİYORUM

B E R D A R D O Ğ A N

I.

İlk defa ellerimden tuttu bir mevsim
-çocukken başkaydı
Biz tutardık onun ellerinden
dedim ya
İlk defa ellerimden tuttu bir mevsim
Ben kış bekliyordum geldi
Baharlanmış bir kış geldi

Coşkusu hatırasına sığmayan
Günlerden birinde sen
Baharın suya şarkısıydın duydum
Ürkek kuşlar biriktiriyordum o sıra
Baharın suya şarkısıydın sen
Duydum
Ben kış bekliyordum

Sana bu kadar benzeyen
Sana bu kadar benzetildiğim
ve sana bu kadar benzediğim
İşte bu mevsim dedim
bana çiçek adlarını ezberletecek

Oysa her gecenin sonunda biliyorum
gelmeyeceksin
sadece sabah olacak

II.

*Sana bu kadar benzeyen bir mevsim
bir daha olmayacak biliyorum ve bilmek benim
dünya çirkinliğim*

*Ne yol kaldı ne yordam
Ne kalmak ne gitmek
Dönüp dolaşıp aynı sulardan aynı karaya
Yetmez bazen karadan daha karaya
Kendi masalında yer bulamayanın kuşkusuyla
İnandım kalbimi susturup
Bak daha iyi günlerimiz olacak sabret hayata diyen aklıma*

*Yenildikçe toy kaldım aşka
ve sana bu kadar benzetildiğim bir mevsim
Bir daha olmayacak asla
Bliyorum asla bir yalan
Eksilen mutluluğa bir yama*

*ve ben şunu da biliyorum
Sana bu kadar benzediğim bir mevsim
Bir daha olmayacak
Say ki bitti ömrüm
Suda ve karada*

TOZLU KONSOL

İ S M A İ L B İ Ç E R

1/

*Belki göğsümüzün çatısından başlamalıydık
Her şeyi yontmaya ve yormaya
Ya da iki elin birleştiği yerden girmeliydik söze
Ya da tel cambazlığının
İnsan cambazlığına nasıl dönüştüğünden*

*Görünüp kaybolması umudun
Tepetaklak olması şiirin içinde bir dizenin
Cebren ve hile ile dönmesi dünyanın
Ah! ne çok şey beklüyormuş bizi
Sahi biz nerdeyiz kimlerin kalbindeyiz*

2/

*Palmiyelerin ıstıtsı dökülüyor
Antik bir kentin yüzüne
Bir arkeolog titizliğiyle kazalım diyorum
Birbirimize nasıl geldiğimizi
Yolların ucunu incelterek*

*Yürek endeksi var mıdır
Kağtan sonrası kötüdür
Bir kıynın yalnızlığından girelim
Bir kalbin bir kalbe çekim alanı hangi mesafeden başlar
Sahi nirvana dedikleri kaç kilometre*

3/

*Tüm mevsimler birbirinin gölgesinden açıyor
Zaman üzerinden geçtiği yarayı uyuşturuyor
Dönelim başa
Bize en uygun mecraya
Gittiğinden beri içim tozlu konsol*

AZ GELİR

FERHAT KAZANCI

*Bahtiyar gönlüme her dem cevri-i dünya haz gelir
Göklerin cilvesi yağmur, yıldırımlar naz gelir*

*Çünkü cânan, hepsi senden hepsi ikram can için
Sen küsersen damla düşmez, sen üşürsen buz gelir*

*Boş gelir sensiz muhabbet boş geçer sensiz zaman
Bahse senden başlamazsam, her kelâm pürmüz gelir*

*Geçmiyorsan düşlerimden kâbusumdur her gece
Yorganım keskince taştır, yastığım kor, köz gelir*

*Bende mevsim gözlerindir başka iklim istemem
Kaş çatarsan kara kıştır, güldüğün an yaz gelir*

*Sevdiğim, gönlümde mahfuz aşka dair sözlerim
Şair olsam, seni yazsam cümle lisan az gelir*

*Ferhat'ın amade her dem Şirin'im vuslat için
Sen gönülden bir çağırsan Erciyes dümdüz gelir*

UMMAN

ÇAĞLAYAN ÜRGER

*Tutalım sözümüzü, gam varsın yaksın, kimse görmez deme.
O, yağmur olsa gönlümüze tek damla dahi uğramaz deme.*

*Nârına teslim olmuş gönlümüz, ne korkar gözüümüz ne de dilimiz,
Eski varaklar ardında unutulmuş lisan misali, yitip gitmişiz deme.*

*Feryâd u fîgan ettik, cânan gönlünden tek bir söz dilendik,
Bu tende can durdukça gönül yarası eksik olmaz, alışırız deme.*

*Nedir sinemizi bir bülbül gibi pare pare inleten,
Muhabbettir, cihan tahtını sallayan, biz aşk ehliyiz deme.*

*Hakikî yazarız satırların sonuna, deryada kumdur dediklerimiz,
Özümüz de bir sözümüz de, sakın sırrımız vardır deme.*

*Bizim sevgimiz ummanlara sığmaz, sözümüz ise göğü aşar,
Tek yâren sözü maşuğa makbuldür, sinemiz kapalıdır deme.*

*Biz de olmuşuz Şehriyâr misali masallar ile avunan,
Bil Hakikî, yâren sözü hakikî değil ise, cananım deme.*

MAVİ GAMZELİ BULUT

BURHAN KALE

Gece ayrı bir lisandır, yıldızlar kırpar gözlerini,
Bir perdedir şehir ki açılır, gün sarar yaprakları...
Rüzgârın dilinden anlar şair,
Erciyes dolar gözlerine ağlamaklı,
Çocuklar gibi sevinir hüznü aşinalığına...
Tutuşur bahçeler bağlar, vitrinler besler açlığını,
Feleğin çemberini akrep, meydanı sarar yankı,
Gözlerini kısıp bakar bir ceylan, sedeyten yalnızlığa bürünerek...
Ayrı durur lavantalar, leylaklar, gün kutsar zülüflerini,
Akşam aydınlanır mahyalarda, dilinde türküdür sokaklar...
Kanadı yaralıdır kuşların, kapanır gökyüzü kül rengi bulutlarla,
Yağmuru beklerken de güzeldir seni düşünmek...
Çıkmayan düşlerle iliklenir düşmeler,
Gece öyküsünü anlatır mehtaba...
Hasret, saçlarına konan kuşlardandır...
Yıldızlar, rüyasıdır mor bulutların,
Ay ezelden beri saklananlardandır...
Aşk sessiz dervişlerin dilinde tazedir her dem,
Gözyaşıma karışır kelimelerinden...
Gölgeler aşikârdır gayri bahçelerde,
Yalnızlık göğsüne yaslanır akşam,
Mavi düşler karışır mehtaba...
Hilal göğün uğrudur, göğsünde yıldız durur...
Gök budandır, yaşlı çınar ağlar...
Islak kirpikler yangında, yüreğin sıcaktır daha...
Sensizlik, çığıktır şüre...
Küskündür perdeler rüzgâra, incedir gül dalı, yol seslenir arada...
Teslim olursun yağmura, yaşamak susuzluktur kırık dallarda,
Yürek limandır, yorgun teknelere payanda...
Fırtınadır yazgım, vitrinler isyanda...
Kimi gün tebessümdür saçlarına,
Kimi gün esirsin ekmeğin sıcaklığına,
Bazen el üstünde taşınır sığılık,

Bazen yola adanır sema,
Ayağında pranga, anahtar elindedir...
Kurşun dökülür göğün, yüzün belli belirsiz olur...
Her şeyi yutar şehir, masallar unutulur...
Urbasına sarılır insan, yazgısı parmaklarının ucundadır...
Gök mavisi nazar, kara çalar saatler,
Köşelidir dünya, öfke kabarır yürekte,
Yakınlaşır sema, kaybolur yıldızlar,
Gözler dolar öncesinde, ıslanır kirpikler,
Yürek aşka yakındır, söz dilde turfanda...
Aşk dokunmaktır yüreğe, saçlarına yetimin...
Çocukların tebessümüyle dirilir şehir,
Bir de sen varsın ortasında bu resmin...
Her pencerede fazlasıyla, çok ötedesin, az uzaktasın...
Gök dolar kar, ay kızarır, ne varsa eksilir,
Birikir nefret, sevgi çoğalır...
Gece sabaha dolar, alın bekler rüzgâr,
Tahta ayakkabılar su, çiçekler solsa da bir bir,
Pencerelerde eflatun kuşlar...
Gözlerin sonsuzluğa akar,
Denizler coşar yüreğinde,
Gün batır, yalnızlık soldurur düşlerini,
Bir de sen varsın ortasında bu resmin...
Gül bahçesinde, börtü böcek beslenir ışıktan,
Ay yükselir kıyamete, ufka yaslanır yalnızlık,
Elveda her surete, umarsızlığına şehrin,
Sokakların yabancılaşma, dönüşmesine kentlerin...
Alımlardan uzak ışıltılarla dolar avlular,
Yeni türküleri aranır, güneş batır ve gün mahzun kalır meydana...
Tutunur yürek aşka,
Bir de sen varsın ortasında bu resmin...
Karanlık barınmaz denizlerinde,

Gece sensizliğe teslimdir,
Ay yükselir kıyamete...
Saçların dağılır nehir yatağında,
Rengini aşka çalar kirpiklerin, derine çeker sular,
Damlasında canlanır gece, avuç içi bahardır yaşamak...
Güvercinler yükselir gemilerden, kaptan zeytin dalını bekler...
Bahtına teşnedir dağlar, oturur karaya gemiler,
Sırtını yaslar kadere, suskundur kucağında ümitler,
Allara boyanır güller, dile gelir gönüller...
Deniz yutar gözlerini, kaybolur derinliğinde sular,
Yakamozlar yükselir aya, şahlanır buz mavisi atlar;
Kanadında Mavi Gamzeli Bulutlar...
İçin geçer ah çeker geceler,
Yağmur, gözü yaşlı şairdir...
Kimine anlamsız gelir dizeler,
Kimine can suyu değil midir şiir?
Yalnızlık mabedinde kadim duvarlar,
Yeni renkler fanilikten beslenir...
Ufukta coşkun ırmaklar, gün kuşlara kanat olsa da heyhat,
Ne kalır insana bahçelerden,
Ağaç gövdelerinden örülen bir çift kanat,
Gözler ki yanmaz kumaştan...
Yıldızların vedası her zaman erkendir,
Elle tutulmayan yanındadır şiir...
Uzak diyarlara yakındır ecel,
Kış çiçekleri müjdedir bahara,
Öyküsünü yazar kardelen yorgun senelerin,
Taşınır yük değildir yaşamak,
Ölüm soğuktur taze bir mezar kadar...
Kış uzar yazgısına serçelerin,
Yeni şeyler söylemek gerekir eski dünyaya...
Kurşuni rengine boyanır umutlar ve toplanır başına hüüzün...

Kelimeler korkutur yıldızları,
Erciyes dalar uykuya, üzerine çeker karanlığı...
Başlar mavi sokak lambalarının feryadı,
Deniz görmemiş rüzgârın aklı karışır...
Şiiri bitiremez asla bu keşmekeş,
Yürek dağlarından coşar ırmaklar
Ve ömür yatağına dökülür ebediyet...
Ah halden anlamaz yanı şehrin,
Senin de ecelin var mıdır ey zulüm?
İnsanın farkı duadır, yoğrulur karanlık merhametle,
Sofralarda bildircim eti, kudret helvası...
Adalet en sağlam burcudur kalenin!
Hepimiz kaderin kalemleriyiz lakin
Kimseye verilmiş bir sözü yoktur;
Sokaklarında şiir okunmayan şehrin...

SON AKŞAM

İBRAHİM TURAN

*Binlerce tuğ dikmiş ferdadır akşam!..
Ey, talihin nasırlaşmış korkularında
Felah sücuduna diz çökmüş ihtiyarlık!
Ey, kahra uzayan kara katran gecelerden
O büyük vasla heyecanla tutunanlar!
Size elzem, metanettir şu ağır elemde;
Hüsranı bu demde yine hasret dağıtır.
Madem o ufuktan bu şafak sökmeyi bekler,
Size gamdan doluşan deli hisler vardır.
Şu hisarlar gibi bir set, bu dağlar gibi tümsek,
Şu tufan gibi bir dev, bu ölmek diye bir şey,
Şu aşmak diye bir zor, bu gelmez diye gitmek,
Şu evvah denilenler, bu olmaz bilinenler..
Yoktur, yarından gamlı bir hal görünende;
Bir salah vardır, bunca imdat dilenende.*

*Bir yıkık hayalin, dolaştım etrafında.
Sesler gelir artarak; hayal sandığım,
Nice uzun hülyalı eski akşamdan.*

*Ansızın hislenip donuk bir ölüm,
Depreşen bin keder burukluğuyla,
Aks eden simaya, daldıkça daldım;
Bir sönük heyecan parıldayışında,
Yeni doğmuş gözlerin ışıltısıyla.*

*Çınlayan âlemde, hüzin sesleridir.
Yükselir derinden, nal sesi Şark'ın.
Kös vurur mahfilde, yankıyla bütün;
Titreşir afaki, yeniden Garp'ın*

*Mahyalar dizilir gönüllerin arşında,
Bir doğuş yükselir batan âlemden.*

*Gam denen zilalin hüzinler akşamından,
Haşırna gün sayar, bekleyen demler.
Seçilir, yok denen müdavimler artık;
Soyunur gözlerde, perdeyle gizlenenler.
Sarılır, maziden geri döndürmek için;
Şu semalar kuşatan güne dönmüş ferdaya,
Yaşayan tenlerle bedensiz yaşayanlar.*

*Yücelerden yaklaşır, yerden beklenenler.
Yankıyla büyür, sessizce söylenenler.
Bir mevsim erişir, bu gecikmiş fasla.
Semada hep yalnız tüneyen yeldanın
O sönük endamı, nice encamı sarar.
Hayat, ulvi menbain yatağından doluşur;
Ey ölenler! Bu soluk, ölümden daha buzdur,
Ölmüslere minnettir, kalmışlara rahmet...
Kahrına örtüyü toprakla dokuyanlara,
Visal; acı bir ahın nefesinden doluşur,
Ömrünü tebahın sabrıyla soluyanlara.*

*Ölmüş gibi sızlayıp, bıkmış gibi ağlayan,
Yoktur diye söyleyen, bir gün diye bekleyen...
En hisli hülyasının gizlenen korkusunu,
Her ölüm sarsışının burkulan tutkusunu,
Boşalan hislerin terkisinden saçanlar!
Doğmaz denen dolmuştur, bu karanlık geceye;
Ey, uzayan vassına sabrını adayanlar!*

*Binlerce tuğ dikmiş ferdadır akşam.
Sabahlar, geçmişten günlerle karışım.
Ruhundan bir nefes üflenen sancak,
Yeniden o kadim rüzgârla yarışım*

SÜVEYLA'YA MEKTUPLAR

MUSTAFA IŞIK

- Âfitâb Risalesi

Ey ateşe kanat çırpan pervane!
Yanmak uyanmak ise
üfle güneşe de
geceyi sür gözlerime

Dağ ile göğün birleştiği yerde
öfkelerini bileyen zemheri
acemi ayazlar biriktirsin,
asra yemin olsun ki, süveyla
zamani, uzayan sarmaşık gibi
yol eyleyeceğim gurbetine

Aheste sallanışı kum saatinin
acının eşliğini öptüm, süveyla
şahdamarım şahit

Ey Dil Burcu'nun sus'u
adaletin yurdu, sevgili
şarkın Selahaddin'i dokunsun
güneşi ufka ulayan saç teline

Çokça sus/adım, süveyla
en mahrem kelimeler
yokluğunu sayıklarken / ey gece
saltanatın sehere kadardır
aç perdeni, düştü cemre

yağan yağmurla aldım haberi
gel de bir haller olsun şehrim

Bu nasıl meseldir, süveyla
en güzeli s/aklar saç diplerimde
gel mesken kılalım sayısız yerden
yaralı Anka'ya hûnhâr gözlerini

ne güneşin ayazı ne sabahın beyazı
mihnet eylemem gayrısına
öp beni çokça vurduğum yerde

Göğsümiün çukurunda lâl u ebkem
alev, ateş yakarıştır adım,
gülüşün uçurum dibi çiçeği

Limanda uyuklar munis gemi
kirli kanalda yıkanan su gizemi
dağın tepesi, ağacın gölgesi
hayaline küsmüş ay halesi

Ey, her mecnun'a bir leyla
yazmayan kader!
kopardığım onca gönül telinin
kim öder hesabımı, süveyla
bilen beri gelsin gönüme.

TEVEHHÜM AĞRISI

BURCU DOĞAN

Ayrımsız bir arştan geçiyoruz
Her nüshası takvimden koparılmayı bekleyen
ayrılmış zaman dilimlerinde,
Farklı günlerin en kanatan vakitlerinde
Yüreğimizde aynı ebedi hisler
ve dudaklarımızdan hiç düşmeyen
o dokunaklı türkülerle

O gökte

-Arşta,
O'nun huzurunda
Utanmadan,
korkmadan asla ve kat'a
Az sonra tüm sevmeklerin ecrini alacakmışızcasına
bir neşe ile
Temmuzun birinde-

Tam orada sevmiştik birbirimizi ilk kez
Birini daha gömerken yaşayan leşler mezarlığına şafak söküümü
Olmayanlarımızı artırıp
çoğaltırken yalnızlığımızı gece bitimi
Meçhul kanatlarımızla
yaparken uçuyormuşuz gibi
Temmuzdan hemen sonra
yaşarken Ağustosuz bir eylül devri
Bulanırken Tanrı'dan ümidimizi biraz daha keserek günaha
Ben bitik bir kadın ve sen yitik bir adamken kısaca
Dikilivermiştik tek başmalığımızın karşısına
Tutulmuşuk sevda ateşine
Yanmışık, yangınım benim

Şimdi o arşı, arşın arşın sensiz adımlıyorum

Adımlarıma takılıyor var olmayışının çaresizliği
Bucaksız kederlerle harmanlanıyor
Ve sanki biraz tökezliyorum
Bıçak ağzı yokluğunun ayazı
Ölmeme ramak kala
Kılıçtan geçiriyor tüm mevsimlerimi
Sonbaharlaşıyorum
Mevsimim fitratı gereği
Ruhumun yapraklarını kurutup savursa da
Anıların hâlâ
çiçek bahçeleri açtıyor sol tarafımda

Pek özlüyorum seni, yandığım benim

Soluk izlerine rastlıyorum dokunduğün her bulutta
Biraz evvel yaşamışsın gibi seviniyor
uzanıyorum ardında bıraktığın gölgene kuyruklu yıldız benzeri
Ancak okşayamıyor ellerim soluk benzini
Tutamadığı için seni
Yetişemedi diye rüzgârına
Kahroluyor bu fani

Hasretinden surlar örüyorum dört bir yanıma, gül-i ra'nâm benim

Ey nâr-ı aşk!
İzini sürmelisin bulutların
ve dahi leyl çökünce yıldızların
Topraklar üzerinde güz hâkimiyet kursa da
Gökyüzünde her mevsim mavidir unutma
Yorulmadan uçmalısın
Çünkü göğün sonuna vardığında
Hakikati bulacaksın
Var olacaksın, kıvılcımı yüreğimin

Burası sensiz çok güz
Sinmiş, sindirilmiş, kaybetmiş tulsımını
sonbahar da sen gittiğinden beri

Anladım, kesmişler bileklerini
Ki kanının alına bulanmış
sakladığın sarı yapraklar sır perdesinin arkasındaki
Yankısı,
atamadığın ufacık bir naranın
İşitemeden yâranın
ve yetemedi yaradanın
Soğurulmuş bulutlar tarafından
Ulaşamamış kulaklarımıza
“İyi misin?” diye hiç
soramamışım sana
Çeşm-i giryanim benim

Gözündeki yaşlar şimdi yağmur olmuş, sevgilim
Çarpıyor elem dolu çehreme göklerden düşüp
Gözyaşlarına karışıyor gözyaşların
Bir oluyor acılarımız
Birlikte yanınca mütemadiyen, biz oluyor adımız
Kül oluyor
Karışıyoruz apansız
Ve nihayet
kavuşuyoruz, yansam da közüne har olamadığım benim

Silüetleştireyor
beliriveriyorsun bulutların arasından
Kızıl bir od misali
Ve kabilinden
bir yalazın mavisini
Sıyrılınca sanrılarımın
görebiliyorum seni madden

Bakıyorum çehrene
Öpebiliyorum kirpiklerinden
Yüzünün her keskin kıvrımında
saklamışsın beni senden
Gök, yüzün
Ki bir devri hatırlatır ta eskilerden:
Ne bahar, ne güzün
Fakat hep hüznün

Ağrıyor göğsüm, varım yoğum sensin benim

Âh! Bir bilersen
içim sana nasıl gidiyor
Gide gide bir bilinmeyene varıyor
Gülümsüyorsun gök yüzüne
gülümsüyorsun
İncecik çisentiler doldurup ruhumun kovuklarına, silikleştireyorsun
Kimliksizleşiyorum parça parça
İklimsizleşiyor kalbim, o artık bir paçavra
Ve yeniden geliyor ilkyaz
Bu defa sensiz
Bu sefer densiz

İlk kez korkuyorum

Varlığına bir nefes kala
Kesiliyor soluklarım
Dünsüzleşiyorum
Düğüm düğüm kuruyor dallar boğazımda
Parçalanyor şakaklarım
Yarinsız ölümü yudumluyorum
Kasvetli bir hazan gecesinde tutsaklaşıyorum
Tutuluyorum arafına
Ay ışığım benim...

YAKIN OKUMA

BÜLENT SAYAK

*Kitabı
Karasından hoyratça duruladım
Ortasından yırtarak harflere yol
Şafak dökümünden bir kamçılı el
Bıraktım boşluğa kıvranan koşumları
Ötelerden baş veren kesik her satıra
Saklamaya kapanmış kendini boz tül*

*Sancımaydı beyaza yulkılar seğırtisi
Gencelmeyen gülse daim sayfalarda der/kenar
Sökmek usulcadır gece gizli sokuluş
İçinde kitabın başka kitaplar var*

*Sıyrılmaktı gecesinden oydu kapılandığım
Dolanarak ardi sıra çitirtida mum
Pek sarışın düşmüşüm usturalar ağzına
Yüz bozup çiçeğinden gencelmeyen gül
Kabına sığmayanın hıncı lekesiyle*

*Kılıç hakkı bekleyişten çaldığım ses
Yazı küle tutunca okunaklı
Köpük köpük kaynayan asi kıvrak
Nehre tutuk kulağmdan buza kesti su
Kavradım kitabı sırrı tozunca
Etim boydan boya dökük gül kurusu*

MUHTEMELEN MÜŞTEREK VE MAVİ ÖZGEÇMİŞ

SERKAN KARABOSTAN

*Bir akşam, bu ıslak sokaklardan
Hepimiz huysuz paltolarla geçtik.
Devrik cümlelere çarptı ne varsa elimizde .
Kimse konuşmadı sonra.
Bir şeyler bekledik,
Bir şeyler geldi,
Bir şeylerle gittik tekrar tekrar ,
Bir şey olduk bir şeyler tarafınca .*

*Yuvarlak kadranelara büriündük
Beş kişi kaldık mesela beş geçe bir şeyi .
Hem yalancı çıkardığımız olmadı daha
O dikenli elleriyle cam önlerinde nöbet
tutan kuşkonmaz akşamları.
Şu karanlıkta sadece Kutup Yıldızı
varmışçasına derin bir uykuyla gelen
Öksürük kaplı ezbere akşamları yalancı
çıkardığımız olmadı daha.*

*Ve hal böyleyken göğün duvarlarına dokundu
içimizden biri.
Ayaklarında, anlattığım bu “bir şeylerden”
uçurumlarla kaplı varlık diyarlarından
Birbirini tutmayan gizli öznelerin bir şüire
verdiği rahatsızlıkla ayrıldı.
Yeri geldi Yaman Dede oldu,
Ruhunda bir ateş...
Yeri geldi Nâbi Üstad oldu,
Yersiz yurtsuz, hem hazanı gördü hem
baharı.
Yeri geldi bir Pir Sultan da o oldu ,
Üç tele sardı bunca bozukluğu.
Yeri geldi bir garip Orhan Veli oldu ki
sorma,*

*Sokaklarımda tebessüm edip durdu tüm
lambalar kış aylarında.
Ve daha ayrı ayrı binlercesi.*

*İçimizden biri hesap etmeden
Kenarından köşesinden yine göğe
dokundu...*

FASL-I CEFA

CANAN KÖKSAL

*Dilsiz acı dumansız âteş ,
Bu mevsimsiz düş
Ve afilli hasret yüreğimle vuruştı
Çar-nâçar yollarda kaldığım
Doğrudur.*

*Yağmurda dağıldı yüziümün ebrusu
Selamsız geçti bahar kapıdan
Ah bu vakitsiz anafor
Her gece rakkas yalnızlık
Bu alaturka hüziün
Doğrudur.*

*Nedir gergefinde gövdemi geren
Kalbimin odalarında ağlayan sır
Kederli yüziümü yıkayan sabır
Mum gibi içime erdiğim
Doğrudur.*

*Hangi dua ile tutuyorsun nabzımı zamanın
Yeryüzünü kahır ile ördü kıraatı bozuk ecnebiler
Hani o besmele ile ayarlanan Müslüman saatler
Vakti şahdamarından yakalayan mutmain gönüller
Hani, peykelerde her akşam yanan kandiller
Her gece sokak lambalarına kafa tuttuğum
Doğrudur.*

Biliyorum,
Geride kaldı sarı sıcak masallar
Geride kaldı salkım söğüt
Geride...
Aşkın hattını çizen nehirler...
Dağlar öylesine yüksekti
Toprak öylesine doğurgan
Gözlerin öylesine imandı
Gözlerin ölesiye aşk...
Bozkırda koşan atları ,
Sapsarı başakları özlediğim
Doğrudur.

Gör ki, durmadan boy veriyor arsız umut
Gör ki, yalnızlığın koyaklarını bilmiyor turnalar
Aplansız kapıyı çalmıyor postacı
Vay ki, ellerim çölü eliyor durmadan
Aheste aheste çözülüyor zaman
Diyar-ı gurbette fasl-ı ceфа çektiğim
Doğrudur.

DEM

MEHMET DEMİRKAPI

Dökülürken bardağa bir dem
Belki de sarardı bütün acıları
Kokusunu tüm zerreleriyle çek
Bir bakışın sadece yeterdi
Söz biter gün biter ömre bedel
Bir dem dökülürken bardağa

Çoğu kez bulutlara konar, konuşur insan

Saçların öyle sarmış ki ruhumu
Baktığım bütün aynalara dolanmış
Gözlerini iri iri gözlerini bıraktığım
Sakladığım gözlerini saçlarınla ör
Bir ben görmeyim ama nasıl
Aynalara doladığım saçlarınla oy

Çoğu kez bulutlara konar, susar insan

Güneşe gülen gözlerindi sandım sadece
Meğer güneş ellerin meğer güneş kalbinmiş
Her gün denizlere bıraktığım
Bir gün bulurum umuduyla
Okyanusların en derine daldığım

Çoğu kez bulutlara konar, sever insan

Sen tut ki ben deliyim
İşte böyle böyle yeniden
Dal dal tomurcuk tomurcuk
Yeniden ölürken her şey
Senle yenilen ama yeniden
Sonra hep sevinen senle
Köklerinden baştan başa sarılan sana
böyle bir ben

Çoğu kez bulutlara konar, ölüür insan

*Ne çok sevmekti öyle seninkisi
Bir duvarın ötesindeydi her nefesi
Ne bir gece sessizliği duyurdu
Ne de karanlığa düşen bir ay gölgesi
Böyle bir sevmek bir daha sevmek
Hep bu şairin en son nefesi*

*Çoğu kez bulutlara konar, ölüür insan
Çoğu kez bulutlara konar, sever insan*

DEĞİRMEN

SELAHATTİN TOLAN

*Beyhude geçen ömrün kahreden kıyısında
Benliğimden ayrıldım hayatın akışında*

*Ömrün hengamesinden bir yaprak daha düştü
Sokaklar sakinleşti duruldu, akşamüstü*

*Heyuladan haberdar hırçınlaşan serçeler
Bir hayal âlemine başlarken sonsuz sefer*

*Ateş rengine dönmüş hüznünlü, yaşlı dağlar
Hakikat sınırında nöbet tutan atlılar*

*Ufkun hazin yerinde güneş elveda diyor
Gurub hayale gebe gölgeler beliriyor*

*Zaman dehlizlerinde ruha kurulmuş pusu
Baştan başa cezbeden bir hayalet ordusu*

*Hepimizin ruhunda küçük küçük hücreler
Akşam saatlerinde aşkla raks eden renkler*

*En büyük hakikatmış yalnızlıkla kavrulmak
Ruha can veren sesi esen rüzgarda bulmak*

*Geliyor ardı sıra bir bir yetim saatler
Ruhu çarmıha geren devesa işkenceler*

*Zamanın kirpikleri insana dar ağacı
Kırılınsın artık kalem gelsin tarifsiz acı*

*Âlemi yakar yıkar suskunluğun böylesi
Dört bir yandan süzülür düşer hayal perdesi*

*Kulakları tırmalar kapının gıcirtısı
Yalnızlık fark edenin hiç bitmeyen acısı*

*Rüzgarın kamçısıyla titreyen mum ışığı
Tüten aşkın nâriyle karanlığın aşığı*

*Metruk bir hanedeyim uçuşuyor perdeler
Eski tozlu raflarda anılar, hikayeler...*

*Cami isli çerçeve karşımda yamuk yumuk
Yüzlerde tebessüm yok, sûretler hepten donuk*

*Ruhumu arındıran derin bir sükunet var
Alın yazısı gibi duvardaki çatlaklar*

*Akreple yelkovan semazen edasında
Pervaneler kavrulur odanın lambasında*

*Zaman mengenesinde yüreğimiz sıkışmış
Başiboş hayallere umutsuzluk karışmış*

*Zaman takılmış sanki aynı yerde duruyor
Çaresiz yalnızlığı duvarlar haykırıyor*

*Hayatın testisinden ruha damlarken zaman
Yalnızlık hayallerin demir attığı liman*

*Her an kapımı çalar saatin tik takları
Canlanıyor ansızın mazi kalıntıları*

*Hatıralar mihmanım geçiyor birer birer
Odanın her yerinde inlerken saniyeler*

*Uzaklarda parlayan belli belirsiz ışık
Gerçek hayalle hemhal ruh âlemi karışık*

*Zamanın döngüsünde gün geceyle arkadaş
Ay kendinden mi geçmiş bulutla sarmaş dolaş*

*Bir de uzakta çalan eski zaman şarkısı
Canlanıyor ansızın zihnimde hatırası*

*Hayalden gerçeklere başlamışken gelgitler
Aşka sevdaya dair değişmez nasihatler*

*Akul feryat ediyor sıtma nöbetlerinde
Hatıralar kaybolmuş ömrün labirentinde*

*Hakikatler ömrümüze saptarken çivileri
Zaman yok edemiyor mazideki izleri*

*Istırap mazimizin gizli kalmış yanıdır
Sükut gözlerden ırak inziva mekamıdır*

*Gayemiz gidenleri tekrar bulup sataşmak
Sorgulanan hayata yeniden çentik atmak*

*Bu dert ruhlarda yara çok eskiden beridir
Bazen hüzüün verse de yalnızlık bizimledir*

*Prangalar çürüdü nihayet buldu tören
Geçmişle geleceği öğütüyor değirmen*

KIBLEGAHA SECDELE MURADINI

MEHMET YAŞAR GENÇ

*Fırakın dara çeker, hicran kuşatır seni
Çılgılık düşürdüğün iz, aşkta yaşatır seni*

*Gönlünüün dağlarında hüsrân biter, bu bahar
Umudunu gölgeler, duyduğun derin ahlar*

*Göçüp giden zamanın ardına düşen sükût
Yüreğinde raks eder, ağlatır öksüzleri
Yanılgılar şehrinin göğüne çöken bulut
Sele verir ansızın, dere tepe düzleri*

*Elem fırtınasında suskunluk, denizindir
Her boşluğun yanardağ, aşkı yutan, gizindir*

*Kan rengi çılgınlığın, gezginleri korkutur
Binlerce yıl ötenin ezberinde okutur*

*İliklerine kadar efkâr solarken şehrin
Meddücezir zamanlar, yüreğin hırpalıyor
Kırık dökük ve hüzmün, gecen ne kadar derin!
Sokağında donan kış, şiirin tırpanlıyor*

*Vefasız kelimeler sürerken devranım
Siyah beyaz bir ömür, yaşıyor viranım*

*Varlığında bulunmaz, ne bir töhmet; ne de şân
Hakikatin aynası, gök ağlatan dervişân*

*Göğünde buz kesilen çaresizlik, kader mi?
Saçakları ok gibi deliyorken bağrım
Müzmin olan bu derdin yollarında keder mi?
Yenilgiler mahşerin, çoğaltıyor ağrım*

*Güz toplanır içinde, unutulmuş delisin
Kördüğüm yıllarının tenhalarda, elisin*

*Kış konan menziline cemreler gökten düşsün
Fecre dokunan yanın, vuslatına dönüşsün*

*Gürül gürül akmalı ırmakların, gözünden
İklimleri bürüsün, canhıraş yürüyüşün
Meğer gündüzlerinin garipliği, sözünden
Öylesine aşıkâr, geceni bölen düşün*

*Topla dua kuşların, uçur, selam ederek
Ley ü nehar gitmeye, mecnunlara çöl gerek*

*Çırpınan yüreğinle nağmele, yâr adını
Kiblegâha secdele, kalbinin muradını*

*Uzat ellerin, değsin Süreyya yıldızına
Kaygılarını bırak, sevda zırhını kuşan
Heyecanım katarak yetişirsen hızıma?
Bütün tenhalarını eyleyecek ürûşan*

*Gündüzünün ahından; geceleri devşir, gel
Mahrem adımlarını acım ile düşür, gel*

*Merhametin yurdundan omuzlan geleceği
Yitiğini bulmaya adımlarsın gerçeği*

*Sonsuza mühürlenmiş aşkın lügatindesin
Ozanlar dillenenek ömrünce söyler seni
Kuru ekmek bir de su, belki bir zeytindesin
Yolundan yürüyenler, kim bilir neyler seni?*

BİR SİYAH BİR BEYAZ

EMRE SARIHAN

*Bir köy yakın, bir köy uzak
Bir köy yeşil, bir köy kurak
Bir köy komşu, bir köy yalnız
Bir köy dolmuş, bir köy ıssız*

*Bir şehir yavaş, bir şehir hızlı
Bir şehir mutlu, bir şehir yaşlı
Bir şehir gaz, bir şehir kömür
Bir şehir anlık bir şehir ömür*

*Bir ülke ileri, bir ülke geri
Bir ülke miras, bir ülke alın teri
Bir ülke fakir, bir ülke zengin
Bir ülke beyazın, bir ülke siyah rengin*

*Bir dünya yaşam, bir dünya ölüm
Bir dünya huzur, bir dünya zulüm
Bir dünya buzul, bir dünya çöl
Bir dünya birleş, bir dünya böl*

ŞUBAT ÖKSÜZLERİ

DENİZ ZEYBEK

*Doğurmadım ama doğdum;
İnsanın daima küçüldüğünü gördüm.
Karnımda kaç dikişli şiirin izi kaldı da
Solan çiçeklerin sayısından bildim.
İki “Yalnızlık” şiiri düşük yaptı böylece:
Sanırım biri Ahmet Erhan’dan diğeri Nilgün Marmara’dan.
Oysaki ben bu doğumumda seni anmayacaktım Ahmet Erhan!
Uluslararası bir jeton bulup Sylvia Plath’i aramıştın,
Bense elimde senin yarım bıraktığın konyakla bir başka şubat şairine koştum.*

*Sonra baktım varamadım hiçbir yere, gerisin geri döndüm yurduma;
İki adımlık odamda oturup sümbül kokan şiirler yazdım sana.
Kartopuna sarıp bu soğuk ayda fırlatmak istedim şapkana.
Sadece şiir yazdığımı sanma!
Lirik bir güneş bulup oturdum altına;
Mektup yazdım sayfalarca.
-kâğıt fiyatları artsa da-
Elimi uzatıp yakaladım gitmekte olan hercai menekşesini,
Koydum mektupla birlikte bir zarfa.*

*Hilesiz bir aşkı benimki;
Kimseye reklam diye izletmedim, gazetelere manşet yapmadım seni.
O güzel adın gönül dilimde hep pelesenkti.
Teneffüsü bile olmayan bir okuldu aşk,
Alsam bilgelik diploması, y/ arar mı ki?*

*Seninle Dârülbedâyi Caddesi’nde buluşmuştuk;
Kaç gece sayıkladımsa adımı, o kadar beklettin.
Defalarca kez baktım sağma soluma,
Zamanı tuttum
-nefesimmiş gibi-
Boğulurcasına!*

Görüştiğimizde ay ocaktı,
Fındık ocakları yanardı;
Şairleri ve sevgililerini polisler götürmüştü,
Aşksızlar, küstahça gülmüştü.
Sen, unuttun beni tiyatro sahnesinde;
Çektin perdeyi üzerime.

-yani-
Dârülbedâyi'de ilk ve son buluşma...
Artık bana b'ulaşma!

Ozanlar, aynı türküleri söyleyip
Aynı gazeller çalıyordu gramofonlarda
Ve bunlar hâlâ haz veriyordu insanlara.
Zaman geçip dönemler ayrıştıyordu,
Sözcükler zamanı aştıyordu.

İşte bak! İki şubat öksüzü daha;
Tezer Özlü, yaşamın ucundan el sallıyor Deniz'le bana.
Kınalı ellerimi uzatamasam da
Tüm kovaları, balıkları selamlıyorum iştahla.

Yaklaşırken 27 Mart,
Hiç anlamadığım bir dilde tirat at denize;
Türkçe'nin derinliğinde boğulalım Muhsin'le.

-İtiraf edemem senden önce-

Sanma ki bu şiir sana,
Ne Sylvia'ya ne Marmara'ya!
-Ahmet-
Bu şiir yaşamaktan öte bir seçeneği kalmayan bana,
Bu şiir şubat enkazının sağ kalanlarına!

BİRAZDAN

GÖKHAN UZUN

Birazdan ses tellerim kısılacak
İçimde birikenler kursağıma asılacak
Omuzlarım yükten kasılacak
Sabredin gözlerim
Birazdan dolacağız

Birazdan bir haber alacağız
Kimimiz düşeceğiz kimimiz doğrulacak
Anneler evlat kusacak
Sabredin ışıklar
Birazdan söneceğiz

Birazdan aklımız karışacak
Ama korkmayın
Gözlerimiz ile yüreğimiz aynı hizada yarışacak
Sabredin balonlar
Birazdan uçacağız

Birazdan sabah olacağız
Üstümüz başımız bulut kokar
Ara sokaklara bile gün akar yine
Niye?
Belki bir şair yazmayı terk eder diye
Sabredin takvimler
Birazdan kopacağız

Birazdan kaybolacağız
Hangi resmin gölgesine sığınacağız
Ortadoğu'da ayak izlerimizi bulacağız
Sabredin çiçekler
Birazdan solacağız

*Birazdan güleceğiz
Dirilip dirilip tekrar öleceğiz
Bir akşam sonrası geri geleceğiz
Sabret ey kıyamet
Birazdan kopacağız*

*Birazdan tütün saracağız
Göğüslerimizde duman saklayacağız
Yarımlar kurtuluş! Ama unutacağız
Sabredin dudaklar
Birazdan konuşacağız*

*Bir az'dan büyükse eğer
Sabredin çocuklar
Birazdan öleceğiz*

6 MEVSİM

MUSTAFA AYGÜN

I. DOĞUM

*Kar ile dolu ve ardından güneş ve yağmur.
Ardından nehir, bir deniz ve sonra okyanus.
Bir gemi, uzun bir yolculuk ve sonunda kara.
Dar sokaklar, uzun binalar ve yuvaya dönüş.*

II. BEBEKLİK

*Bir koku, sonra tat ve doyuş.
Bir kalp atışı, sonra bir iç çekiş ve ardından dokunmak.
Sonra tutmak, bir an gerilmek ve sonunda bırakmak.
Ardından bir fisilti, sonra bir hayal ve rüyalar.*

III. ÇOCUKLUK

*Sonra uyanmak, düşünmek ve ardından konuşmak.
Ve dinleyiş, sonra anlayış ve unutuş.
Ve kapı, kaldırım taşları ve ardından asfalt.
Yollar, ışıklar ve sonra tabelalar.*

IV. GENÇLİK

*Kırılan bir oyuncak, sonra kalem ve ardından cüzdan.
Kaçamak bir bakış, ardından bir mektup ve sonra buluşma.
Askerlik, bir özgeçmiş ve ardından düğün.
Sonra samimiyet, ardından alışma ve yabancılaşma.*

V. YETİŞKİNLİK

*Bir bebeğin boşlukta yankılanan sesi,
Bir çocuğun anlaşılmayan gürültüleri,
Bir gencin kendi kendine sayıklamaları,
Ardından duyulmamak ve suskunluk.*

VI. ÖLÜM

*Ve bir haber, sonra sela, ardından musalla.
Bir dua, ardından hıçkırık ve hellallikler.
Derin bir çukur, soluk bir ceset ve üstüne kara toprak.
Sonra kar ile dolu ve ardından güneş ve yağmur.*

ARDIÇ VE KUŞ

TALHA KURU

*Çiçeklerinin ortasında böyle duruyor
Her şey acıya yazgılı gibi yanılıya
Sırrını vermiş ve hayâya kanatlanan
kederin bahçesinde ey gamını
bir kuş gibi taşıyan nereye? Diye
sorduğunda ve çağrıdan habersiz
bahtı akşam olan ağaçtan
sözün iğnesini düşürüp göğüslerinde
sakladığında 'korku' sende kafesinde
gecenin asâsı ile kaderimi düğümlediğinde kedere*

*ve O'na, nûrunu en son tutuşturan ağaca
dek sessizce peçesinde yol alan ardıca*

*ne söylemek için buradasın?
Ey dilimi çözen, nereye dek,*

*kudretin göğsünde saklandı senin
meleklerin hiddetini ikazla bir
okumak için kapkara güvercin
gövdesiyle örttüğün yel zehir
harflerle dolu oysa bâbil değil
kuruntuna renk veren ateş
kadehlerinde pımarı sunulan
Dil gecenin vekiliyle yüzleş
diye böyle bir anda geldi sana
yalnız seyir ve aldanışın için
ve günden uzak iki yay için
itaatin kaleme ve arınmaya*

idi ki her seslenişte rikkatle bir çift
ismin ardında düşüşü işittiğin vakit

oku diye onu... tüm semâ

ansızın, nesnelerin kitabı kılındı
melekler yahut figürler, nisanda
solan huş ağaçları, içte nasılsa
şekillenen kıvrımlarıyla, tadı
orada var oldu ve derinlere
karşı görünmezleşen şarap
genişledi parlak gözlerinin ardında
ipekten harmanisiyle bitap
duyumlarının unuttuğu sâdâ
için göle dahi seslenildi
durak ol mana diye bilinen karanlığa;
tutuşan ve yanan adma

dek sessizce gecenin eşiğinde
ve böyle bir sözün beşiğinde

...sallanan güneşler gibi... Efendim... duy

sana aitti üzerine örtüldüğün gece
yaprağı ne gecenindi ne de ipeğin
senin kuyunda bulanana suydun ilkin
yüreğin niçin beklemeye ilikli diye
soran bambaşka bir öğüde ve kuma
parmağınla karanlığı ipince dokuyarak
seslerin kalıntısını titrettiğinde uykuda
kuşların ardında gizleneni duymak
için ansızın ağır korkuyla açılanlar

o göle doğru kuşatılmış ve susuz
kaldılar yol boyunca ne uzun dallar
ne tutkun 'hiç kimsenin gülü' ucsuz

bucaksız bin 'yığın yaprak' kokusuydu senin
oku diye bildiğin ve öyle ört onu, öyle giyin

gecenin nalınları söylenip terk edilince anımsayışla
basamağımı kimsesiz ve lekesiz kılan
ve dahi yanışımı mühürleyen anımsayışla

NAKKAŞ

YUSUF KARADOĞAN

Heyhat! Bu sefîne-i dünyâda ben şehir şehir
Sensiz bir geceye yelken açıyorum nehir nehir

Gidiyorum gözyaşlarımla bir Irak diyâra.
Sînemde buruk bir sızı; yolculuk sonbahara...

Aylar var ki hâlâ hayâllerimdesin sen
Ufukta bir bahar var; anne neredesin sen?

Keşke her an sevginle yanıp sevginle kor olsam
Visaline erene dek düşlerimde var olsam

Hatıralar kulağıma seni fısıldayan bir ışık...
Her lahza dokunur tokmağıma tâ maziden tık tık!

Sensiz bu diyârda çorak çöllerdeyim
Sensiz kervan geçmez ıssız illerdeyim

Göçüp gitsem ötelere belki yazar adım, kuytu bir kabir taşında
Belki de senin birkaç damlacık kutlu gözyaşında...

Göz pınarlarımdan akan yaşlar derya oldu bak
Kaderim bu artık: inci inci ağlamak...

Anneciğim nur ayaklarının altına olayım taş
Sensin dünyamı süsleyen usta "Nakkaş"

Ruhum vuslat vuslat diye inliyor hicranla
Düştü ömür sâhifelerim bir bir hazanla

Şu gurbet denen yerde hasretinle günlerce bekledim,
Hüznüme binbir hicran bestesi ekledim.

Uzat n'olur şefkatli ellerini, gül gibi soldum
İnsanlar içinde yapayalnız bir insan oldum.

Gönlüm huzûra erecek sana kavuştuğu an.
Ey gözüümün ışığı, ey canıma can!

Kalbimin derin sularında inci mercansın sen,
Kör gözlerime nûr, rûhuma bâki bir cansın sen.

Sen ki yeryüzündeki biricik şefkat elçisi
Cennet diyarının en güzel incisi...

ÖLÜ ZAMANLAR

RAMAZAN BORAN

*Bilmem ki hangi zamandı yitip gittiğim
Yollar yabancı, şehirler dargın
gönlüm çöllerde mecnun
adressiz bir bulut gibi ağlıyor
Sensiz her güne bin azap veren beyhude zamanın
aynası kırılmış, gözleri kör bakıyor*

*Sensizlik bu kentin ocağına yıldırım gibi düştü gülüm
Güz yaprakları bağrımda ıslak, zamansa ölüydü*

*Öyle bir yerinden kanyor ki biçâre yanım
Dibini göremediğim bir heyulanın çığığında akıyorum
Şimdi ölmeyeceksem, neden?
Ertelenmiş bir sevincin donuk camlarından bakıyorum
şimdi sönmeyeceksem, neden?*

*Hüzünlü bir sevdanın kuytusunda patlayan güneşe
soğuk bir mühür gibi vurulduysam
çulgın bir gülümseme bekleme benden
yeniden yorumlansın bakışlarım
Bakarken aydınlığım pusuyla öpişen penceresinden
karlı bir dağdan önce,
ondandır sıcak bir iklimin rüyasına dalışlarım*

*Âsi bir uğultu usulca söndürüyor
gecemin harlı gözlerini
durmadan kalbimin raylarından trenler geçiyor
Acının hükmünü en iyi kim verebilir?
Yağmurlar alnımda buğulanyor
Gök kubbeye asılan niyazım
Belki de bu gece son buluyor
Gel ey sevgili!
Baharında ağlayan nâr aşkıma*

*Sensizlik, mor bir filizin uçlarından siyaha düşürdü gülü
Neşenin rengi melâl, vuslat nağmeleri büyülüydü*

*Sevdam, bir nehirdin yüreğimde çağlayan
Şimdi garip bir serçe gibi titrerken arımdan
Gülümsüyor ötelere firak, nasıl bir nâra düştü
Ötme ey bülbül! Sakın bırakma beni kanatlarından
Gönlüm derin derin uçurumlara düştü*

*Ey benim can yerime
Ey benim can seferime hançer gibi saplanan!
Yoluma hasımsız ağıtlar serip ağlatan!
Her serenatta ölümün şubatlı yam söylenir
duy artık, ey yâr!
Rüzgârın her dokunuşunda ruhların nişanı söylenir
bir ah aşkıma*

NEDA

HÜSEYİN ARSLAN

Terazi ve Balık

*Bir kefesine terazinin yalnız Neda konsa
Çekmez ağırlığı diğerine tüm eşya dolsa
Sığamadı kefeye dünyayı sırtlayan balık
Okunmadı adı tartıya, liste kalabalık*

Dün

*Varlığın nimettir, her an, kıymetini bilene
Yokluğuna mecnun kılınmış neylesin ki bu kul
Dolanıp da kapı kapı varlığını dilene
Çıkarsa pazara kendini, kimse vermez bir pul*

*Karaydı sevdalar pembe beyaz kadından önce
Başka bir isim bilmezdik senin adından önce
Bu sevda masalı kader kitabında başta yazılı
Gökte yıldız, içte kalp, dışta kalem kaşta yazılı*

Bugün

*Filizlendi aşk gönülde kalu beladan
Sesi olan her şey sustu buz kesti zaman
Melekten meleğe fıslı, kim bu doğan
Hep mutlu olsun, doğum gününü kutlu olan*

*Seni seviyoruz sultanım her bahar renginde
Hangi gül açar gönlünde, gönül bunun derdinde
Kimseler anlayamaz, nasıl bir masal tadında
Söylenmez, dinlenmez bir öykü, aşk gizli adında*

*Ufka dal, hüznünlen, adımı an bin ahla benim
Umutlar paklamaz, alnımdan vur silahla benim
Koştum bir hayale, sindim kuytuya usul usul
Ruhum kırk yama aramı açma siyahla benim*

Yarın

*Kandı gönül, göze yabancı güneşe, aya kaldı
Yalancı bahar yüz gösterdi, gül dünyaya kaldı
Hayal bile kurulamaz; ancak rüyaya kaldı
Vuslat mı, belki başka bahara, ukbaya kaldı*

*Ey akli baştan alan, ey sözü dile dolayan
Artık heyecan vermiyor hayat; yalancı sahne
Ey şu canımızı su eden, ey dile yol alan
Sevgili, vefa göster kal u belâdaki ahde*

Umut

*Ses ver pembe beyaz kadın senden bir seda olsun
Bir nefesin çöl yorgunu ruhuma deva olsun*

İÇİNDE

ÜMİT ÇETİN

*Bir âşk öyküsüdür bu tende cân var içinde
Âştan öte yol yokmuş hikâye yol içinde*

*Yalın ayak başladık bu uzun yolculuğa
Ammâ bilmezdik ki biz neler var ki içinde*

*Ermeden sırrına biz âşkın ne olduğunun
Yol başladı tek dünyâ bîhaber biz içinde*

*Tâ derûna daldı ki kirpiğin ok misâli
Hâlâ durur âziri sinemin tâ içinde*

*Ten tene bir değdi de yandı cânımın cânı
Belliydi ki bir ömür sığdırdın cân içinde*

*Müşerref oldu ân cân o bir çift âhu gözle
Cân pervâne sense şem habl-i cân var içinde*

*Gamzen ki mezar bana gömüleyim derine
O mezar ki Kârûnlar fazlası var içinde*

*Velev ki bir meftâyım yüzüm her sathı yurdum
Dudağın kenarında mezârım var içinde*

*Câna cân katan yâ Rab yüceler yücesi sen
Şimdi bizden bir âti var o cânân içinde*

*Bir değil bin bir gazel yetmez arz-ı ahvâle
Bu şem-e her dem Ümid pervâne var içinde*

LIBÂS-I ÂŞK

NİHAL MİRDUGAN YEYGÜN

*Hayatın dudaklarından düşerken bağrımın başı
Arzuladığım tek bir şey, mâverâya iştiyaktı
Ervel zamanın deminde, demlenince gözüm yaşı
Duydum ki; gamlar gamlandı, sükûtlar ayyuka çıktı
Duydum ki; nefsi susmanın, dört yana sardı telâşı*

*Cefâsın çektiğim gamlar vücûd şehrinde geçerken
‘Bir safâ bahşedelim gel’ dedim, yüzüme hor baktı
Ruhumun hümâsı göğün maviliğine uçarken
Can ile ten arasına perme perişan hâl çöktü
Gönül göğünden tufanlar koptu, bir o kadar erken*

*Pekâla, payıma düşen sükûtun sesi nicedir
Çün, maverâyı kaplayan efgânım bahtımı büktü
Gözü giryan gecelerde yüreğin dili secdedir
Eğildim; gecenin ulvî eli bereketi döktü
Anladım; muhtaç olduğum manâ, inceden incedir*

*İmdi, yüreğe yerleşti o âsûmanî kubbeler
Velev, aşkla dolup taşan debbelerden cihân aktı
Bereket akıyor sel sel... yeşerecek mi habbeler
Ki, serin serin fecr vâkti, duayla secdeye kalktı
Velev ki, ışık yağmurundan em buldu müzmin nedbeler*

*Hâk bu, cihâna doludur, her yerededir, gökte, yerde
Ey! Gönül kiri yuyanlar mübarek arş imân koktu
Derman olan umudların ait oldukları sırda
Geceyi titreten gamlar bile nâlesinden korktu
Duydum; İlâhî’den emir duyanlar kalmazmış zorda*

Amma, her soru, içinden soru doğurur değil mi?
Bu, sırların içinde sır olan müthiş bir merakı
Güller nebattır velâkin, maşuk çağırır değil mi?
Maşuk çeşmesinden içen her aşık, aşka duraktı
O durakta, gül aşığı bülbül, bağırır değil mi?

Susayan elbette bulur ,dağ yolundaki pınarı
Bir ân, gül dikene düştü, bülbül feryâdlardan bıktı
Dediler, pınar pınarsa tanır yüreği yanarı
Bu feyz,bu hâz nedir Yâ Râb?... Gönlüümü inşirâh burktu
Duyun veliler, erenler ! Âşk beni ne hâle soktu

“Gelün hey dertlüler gelün bu derdümden siz de alun”
Seslenirken koca derviş, âlemde dertsizler çoktu
Dertsizler! Âşk divânında imdi kalun bre kalun
Sözlerim bîmecâl kaldı, avazımdan dilim sarktı
Çilelerin ışk bağına hemân dalun bre dalun

Örümcekler nasıl örer, o ip incecik ağmı
Dedim; bu mülkün sahibi Mâlik'i bilmek gerekti
Yâ da, hangi kudret yıkar, Ferhât'm Şirin dağmı
O Ferhat ki, cânı aşka kurban olmuş bir yürekti
Nasıl ki! 'O' âşk, andelibe buldurdu gülün bağmı

Hisset! Manâ zenginleşti, geceler uhrevîleşti
Göğün kapısı açıldı, gördüm... ne kadar büyüktü
Duydum; gökten ahenk indi, o güzel sükût devleşti
Gördüm; seheri gördüm de ne mutlu ki, şafak söktü
Duydum; gafille, uyanık, yendi, yenildi, dövüştü

Niçün, namus üryân kalmış, hayâlar sıyrılmış, niçün
Geçin, zehr içmekten geçin, bu ayan beyân açıktı
“Bir lokma, bir hurka” deyip, edepli bir libâs biçin
Ehli irfan meclisinde, “O” ne keskin bir bıçaktı
Hemân âşk için ummândan pırlıl pırlıl abâ seçin

Bu şi'rde yazdıklarım hep evrak-ı dilde kalırken
Velhâsılı; bunca telaş ,hissedip “O”nu duymaktı
Bulanıp, durulup her dem Hâk nefesini alırken
Ummana karıştığında gaye manâya doymaktı
Devrân dönerken, bu aciz kulun yılları dolarken
İş bu elime el verdim, maksûdum libâs giymekti

BİRİ OLSA

ÖZDEN UYSAL

*Yazdıklarım bir gün ele geçerse,
“Okunsun” bu diyecek biri olsa.
Üzerine bakıp ince ince,
“Basılsın” bu diyecek biri olsa*

*Hayat yıpratınca zayıf şeklimi,
Belki hatırlar birileri ismimi.
Yere düşmüş eski resmimi,
“Duvara asılsın” diyen biri olsa.*

*Geçmiş zamanı andığım zaman.
Çaresizlik içinde kaldığım zaman.
Kendimi kimsesiz sandığım zaman
“Nasılsın iyi misin?” diyecek biri olsa.*

*Kayboldu gitti karanlıkta ışıklar.
Geçti ömrümün ilkbaharı âşikar.
Her hayat içinde bir sırrı saklar.
“Sırrımı saklarım” diyen biri olsa.*

*Hayat uçurdu beni, rüzgârda savurdu.
Binbir dert binbir sıkıntı aldı getirdi.
Gülmedi bahtım, günlerim hep yetimdi.
Derdimi dinleyip anlayacak biri olsa.*

*Karşı koymak ne çaredir ki gelene.
Hülyalar hostu ama gerçekler elemle
Feryat figan ettim, ağladım kime ne?
“Ağlatmam seni” diyecek biri olsa.*

*Derdimi anlamaz eşim dostum bile.
Peşimi bırakmaz o büyük çile...
Her şey yalanmış, her şey nafile.
Yarama merhem sürececek biri olsa.*

*Dostlarımın çoğu eylese nazar,
Deseler ki “bu iyi bir insandır, güzel yazar”
Can verdiğim yerde sessizce bir mezar,
“Kazılsın” diyecek biri olsa.*

KIRAZ KAHVESİ

MERT UZUN

*Baharı tutuşturan serçeler,
Bakma dalgaları yatıştırdığıma.
Deme bu inceden bir çağrıdır,
Değme daha incemedim.
mayıssızlık,
bu bahar bende bir sancıdır.*

*Dağlar senden hoşnut olsun,
"daha yüksekler" deyip çizdiğin,
Yaylaların memnun.
Bakışların bulutlara,
Düşerse yorgun,
Söyle beraber içelim,
Şöyle güneşten olsun,
Heybetli bir ağacın altına,
İki kiraz kahvesi.*

*Nedir diye sor bana,
varlığım yokluğunda cefa.
Neyim diye bak bana,
yokluğum yokluğuna aşına.*

*İstersen kulak asma,
ama gönül as yazdıklarına.
Çelme takmayla da uğraşma,
naz'dan adımlarına.
Çoktan hazır gel soğutma,
kiraz kahvesi dudaklarına.*

*Köprüler senden sualci olsun.
"zora gelemem" deyip çizdiğin,
martıların yükün.
Gülüşlerin balonlara,
düşerse sürgün,
söyle beraber içelim,
şöyle kıydan olsun,
heybetli bir bulutun altına,
iki kiraz kahvesi.*

*Nedir diye sor bana,
derdim derdine şifa.
Neyim diye bak bana,
dermanım dermanına sefa.*

*İstersen tuz basma,
ama gönül bas yazdıklarına.
Sarmakla da uğraşma,
kan durmaz yaralarına.
Çoktan hazır gel soğutma,
dudak kahvesi kirazlarına.*

ŞEHİR

ATIF EMRE ÖZDEMİR

Boylu boyunca kapılar alnımda kahr
Yaprak düşünce nem tutuyorum
Bir zeminin tozunda yüzler bulmaktır
Zor değil kapı koluna dokunan bilir
Babalarımı evde bekleyen
Çocuklardan anlıyorum

İnsana eşyaya
Ve ıslık çalamayan tüm çocuklara
Türküler söylenirdi bu şehirde
Ağaçların rengini hatırlamam tek
Ama bir tomurcuk vardı düşümde
Ve kadınlar ağarırdı tütün kokan perdelerde
Soramadım hiç neden ölürdü kuşlar
Zannedirdim bir balkondan atladılar

Adamlar ölürleri ki bu dünyada sabır
Taş gibi bir durumdur hareketsiz
Ilık sulardan geriye kalanlar ayrılır
Irmaklara koşarken beyaz ve sessiz
Bir dem var ki hüzzamdır apaçık
Terli fanilasında büyür çocukların

Kollarım toprak ister ki yar'a konsun
Ama düşünce daha bir güzeldir yara
Ellerim barut olur patlar bir ışığa
Lambalar kanar ve geriye ne kalırsa
Bu şehrin nüfusundan düşülür

Ayık ve kalibreli sesler titretir
Semt pazarlarında karpuz kabuklarını
Ki ben yalınmayak süslerim sokakları
İki sokak arası çamaşır ipiyle tutunur

Ve taze saçaklar besler karanlıkları
Bir sarımlık gündün bu yana
Merdivenler ne aşağı ne yukarı
Uslu kaldırımlara nispet örtülür
Demir çiçeklerin korkulukları

Şehir göz çukurlarımın olduğu ismi
Şehir asma tavanlarda lale bahçesi
Sır duyumlar içerlenirken kulaklarıma
Yalnız değilim biliyor beni
Top oynayan sokak ve akşamlar
Büyürken adamın kırık bir cam için gözleri
Ama korkuyordu çocuklar

YOL

FATMA ERÇAĞLAR

Anne saçlarımı yıka ve balıksırtı ör
Uykuya dalmadan önce üstümü ört
Yanağıma nemli bir buse bırak içimi ısıtan
Hayır, ne olur anne, beni oraya yalnız gönderme!
Ben bilmiyorum dönemeçli yollardan geçmeyi
Sağımı solumu seçemiyorum daha,
Yakın, uzak ayırt edemiyorum.
Dehşete düşerim eğer yolumun üzerinde görürsem bir köpek,
Ve yakalanırsam polisler tarafından...
Sırtımda yalnız bırakılmışlığın ağır yüküyle
Dizlerim tutmaz yolun sonunu göremem anne...
Yaprak yaprak dökülür gözlerimden yaşlar
Yol bulanıklaşır, düz gidemem.
Dudaklarım değmez birbirine
İki kelamı yan yana getirip bir cümle söyleyemem.
Kulaklarım işitmez bir kere
Sorsam yolumu kimse gösteremez.
Yapma ne olur anne
Bırak, bu yol senin yolun,
Ve herkesin yolu ayrı ayrıdır zırvalarımı
Tut elimi birlikte gidelim.
Bitmemesi gerekir senin yolunun
Benim yolumun başladığı yerde...

SES

MUSTAFA SELMAN ÇALTEPE

Usul adımlarla yürüyordu
Yine İstanbul'u taşıyordu İstiklal Caddesi
Sağ elinde bir sıcaklık
Sol göğsünde sızı
Ağzında en son yediği Beyoğlu çikolatasının tadı
Zar zor duyuluyordu tramvayın sesi

İlk köşeden sola döndü
'Bu kadar yakın mıydı Eyüp' diye düşündü
Sağ elinde bir ıslaklık
'Nemdendir' dedi, türbeye yürüdü
Biri ismini bağırdı sanki ardından
Tam dönecekti, göğü çınlattı ezan sesi

'Gözlerim mi bozuldu' dedi içinden
Yer gök bulanık ve ayrıca
Sesler niye hep bu kadar derinden
Başını kaldırdığında ilk rekâtın secdesinden
Köyünde buluverdi kendini
Ürperdiğini hissetti
Bir yerde düğün mü var acaba
Nedir bunca silah sesi

Sol göğsü tutuşuyordu sanki
Sağında döndü baktı
Bir yanda baba evi
Karşıdaki duvarın dibinde
Onlarca insan gölgesi
Oğlunu gördü sonra biraz uzakta
Elinde yeni aldığı oyuncak araba
Eşini seçti zorla gözleri
'Eşim niye ağlıyor' diye sordu usulca
Doğduğu mahallenin camisinde
Ağlamaklı bir sala sesi

'Mehmet' diye bağırdı biri arkasından
Telaşlı ve figanvari
Sağ elinde bir sıcaklık
Sol göğsü basbayağı yangın yeri
Kırmızı yıldızlar kayıyordu gökyüzünden
Bir sağa bir sola, onlarcası birden
Ayağım oynatmak istedi
Ayaklarını hissetmiyordu
Başında bir sürü insan sesi

Neden kalabalık bu kadar köy meydanı
Bayram mı var, ne bu bayraklar
Hep bir ağızdan ne diyor
Hırsla ve öfkeyle bu insanlar
Az çok duydu hemen dibindeki gencin sesini
'Kim ölmezmiş' deyip kızdı sonra
Hem sadece meydanlarda avaz avaz
Bağırarak mı bölünmüyor vatanlar
'Ben ölüyorum bak' dedi içinden gence
Ne olacak ardında bıraktığım
Bana muhtaç ve beni seven insanlar
Lafımı kesti imamın sesi

Dayanamadı ve haykırdı en sonunda
Benim adıma hakkımı
Ne hakla helal ediyorsun be adam
Ben senin için gittim ve öldüm
Hem de gidemem diye
Yavrumun gözlerinin içine bakamadan
Öyle haybeye hakkımı helal etmem
Ne sana ne hepinize, adam kayırmadan
İki elim iki ayağım yakamızda öbür tarafta
İnerse tek bir gönderden bayrak
Dinerse tek bir minarede ezan sesi...

SES BİR, İKİ..!

NİLGÜN YILDIRIM

I

Ses bir, iki..!
Yanıyordu zamanda göğsümün ipliği,
Habil'i andım o gün vakitlerden ikindi.
İlk kanın akışı karışırken semaya
Kabil'in günahı ekildi toprağa.
Sesim boğuldu o anda birden,
Gözümün karası akını sararken..!

II

Bir çocuktum o zaman Asya'nın elinde,
Rüyamdan uyandım ateşin eşliğinde.
Tüm dünyayı kaplarken nefretin yürüyüşü,
Yüzünden alındı bir çocuğun gülüşü!
Elinden kaydı yıldızının ışığı,
Çocuğum rahat uyu sorma artık barışı!

III

Bir anneydim o zaman günlerin birinde,
Gözümü açtım al bir göğün dibinde.
Yavrularım uzanmış yatıyor yerde,
Adım adım saydım bir tüfek önlerinde.
Önce ses vardı aradım kendimi,
Bulamayınca yerinde sıcak bedenimi!

IV

Bir babaydım o zaman hatırladım her şeyi,
Sarıncı kalbimi nefretin ateşi.
Yetmez mi bu kan susayan nefsinize?
Allah'ın merhameti inmezken göğsünüze.
Anladım o zaman gömecekler beni,
Tararken düşmanlar silahlarla bedenimi!

V

Bir kızdım o zaman gencecik bir iklimde,
Ellerim kirlenmiş düşmanın dilinde.
Bir muştı bekledim bunca zaman dünyadan,
Sarsıldı bedenim yağın yağmurdan.
Eskiden dolanırken ipler ayağıma,
Baktım dolaşmış çoktan boğazıma!

VI

Bir kıtıydım o zaman bilmem hangi karada,
Üzerimde olurken çok sayıda can feda.
Bir karış toprak için kurdun bölük, ordu
Sen etraftı yıkarken insanlık yanıyordu.
Tek bir vatan parçası doyumadı gözünü,
Alırken insanlığın gecesi, gündüzünü!

VII

Bir sestim o zaman annin birinde,
Duymamak ne mümkün tüm dünyanın dilinde.
Anadolu'dan yükseldi Ata'dan bir yakarış,
"Yurtta barış, dünyada barış"
Gündüzden çekerken karanlık ellerini,
Her taraftan kapladı umut bedenimi.

VIII

*Bir şehittim o zaman Anadolu'nun göğünde,
Merhameti hissettim bir ananın göğsünde.
Yanarken kıtalar Nemrut, Yezit elinde,
Yeniden canlandım ışıklar içinde.
Soluğum artık değmeyecek sanırken,
Bir emirle saf aldık binlerce şehit birden!*

IX

*Bir insandım o zaman Anadolu ilinde,
Sessiz kalamadım olduğum yerde.
Göğsüm sıkıştı içimin sancısından,
Binlerce masumun sessiz acısından.
Akınca kanı dikişin yarasından,
Uzattım elimi kıtalar arasından.*

X

*Ses bir, iki..!
Kurtarıırken düşmandan masumun gövdesini,
Kapattım şimdi bir anın perdesini.
Düşmanın zakkum dili geçerken elime,
Dolandı son sözler prangalı dilime.
Nefesim çarpıp dönerken aynadan,
Duyuldu sesim küçük bir kıtadan..!*

NUR BANU

HATİCE ARITÜRK

*Dilberi ehram alır menzili maksuda gider.
Hatemi dilbest alır dideyi mihnet gider.*

*Baktı gözler kıldı nazar şivekârın gönlüne
Olmaya senden güzel mâhtaban olsa gider.*

*Önce nazar etti bize işveyi Leyla gibi
Bizi çıkmaz derde salıp; şimdi ağyara gider.*

*Katili rüzgarı ger eserse rüzgar sana
Değmesin tek bir nazar çünkü yârime gider.*

*Bakma öyle gözlerime çünkü bugün son günümdür
Ya esersen şimdi es yoksa bu avâre gider.*

*Ömer'e etme nazar ger olmazsa gözde hayâ
Baki kalır aşkı pakın ama nur banu gider.*

AYRILIK KURŞUN BİR TABUT

MEHMET DELİKAN

*Sarende bir bakışın güleç gecesine bırakılmış bir kaç not.
Sessiz ve derinden duyulan bir saygıyı namelere şıngalıyordu firak.*

*Fiyakalı bir veda
Ayrılıkta bile ayrı bir eda
Öldüğüm resmedilir.
Ne bir Selâ, ne bir seda*

Sonu üç noktalı cümlelere bağlı bir kaç güzel cümle kurmak gelir içimden

*Tutuklu hisler firar eder
Ve beni açığa vurur
Tazecik bir acı kopar
Kopar da ayrılık ilmek ilmek işlenir bedenime
Terzisi dosttur
İğnesi elveda
İpi vaveyla*

*Kurulmuş bir yolcu sofrası
Ağalar eğlenir
Sırça kakkahalar nispet eder gökyüzüne
Ramak kalmış
Vurulan tüm kavuşmaların kavuşmasına
Sanki yarın gibi
Ama asla der gibi*

*Ve gidiyor gitmekte olan
Bir uzun çizgi çiziyor
Alın çizgisi gibi
Yeni kara kalem koşturan ilkokul çocuğumun çizgisi gibi
Uzun ve soluksuz*

*Neymiş bu vuslat
Neymiş bu varmak
Ya da bilememek*

*Tur Dağı bile ayrıldı
Hira yalnız*

*Delik deşik bir bakış
Bilirsin diye başlayan banel cümleler
Öğreniyor insan
Öğreniyor
Öğretiyor
Bazen hoca
Bazen talebe
İşte başlamak elif be...
Ve bu varış nere'ye...*

*Evet,
Ayrılık çakılmış
Tabut tabut
Kurşun kurşun
Kimi zaman tabuta sokmuş o kurşun
Kimi zaman tabutu çivilemiş.*

*Ayrılmak
Hicran
Ve sayre...*

BAĞI DEHRİN MANZARASI

ALİ DİKEN

*Sayamadım kaç gündüz oldu sonra kaç gece,
Bir aşılmaz oyundur ki aklımda bilmece,
Zamanı raks ettiren cinnet yine boy verdi,
Taze kanlar fokurdadı, damarda göğerti,
İndi tepeden damarlar nam salarak göğ, e,
Yedi düvele geçit vermez yerinde teke,
Azgın bir kurt uludu, rol değışti çakalla,
Orman sustu, yol yarıldı, sessizliğı alla,
Geldi evvelce biri fezadan biri sağdan,
Yere indi gökler aldı hıncını dağ dağdan,
Usulca beklerken dereler, nizam sallandı,
Kat kat gök, pul pul yer; madde ve ruh çalkalandı.
Aslan ve köpek iki benzemez iki silah,
Med vakti aslan, cezir vakti köpektir siyah.
Karanlık kol kol indi, çöktü üstüne şehrin,
Çeşmi afet bir baktı da, başı döndü dehrin.
Tepeler düzleşti, yerden cehennem fıskırdı,
Kulak verdim yere, fıs fıs İblis>ten lakırdı,
Maden üstünde bomba, yer altında öğrenci,
Definenin üzerinde çanakla dilenci!
Heyhat, beyhude telaşın, asüman bulutlu,
Derdin meyve yemekse o ağaçlar çaputlu,
Irmak hazin, yatakta kan ağlıyor akarsu,
Tepesinde asmakat, seni burda yakar su!
Bir ifrit bir helezon gibi iner bahçeden,
Bir hürriyet uğultusu, şu bizim serçeden!*

*Beyin sancılı cambaz, koğuşudur cinnetin,
Yatak güvensiz bölge, ashnda felaketin!*

*Yıldızlar ufuklarda kaybedilmiş bir ayna,
İnilti gelir tepemizden ve korna,
Cenk usulca şehrin sokaklarına çöküyor,
Her yerde inilti hep simsiyah döküyor.
Taksimi bol kar yağınca caddeler fısıltı,
Madde insanüstü vehamet, her laf dırıldı.
Yara patladı, civarında veba tetanoz,
Kalyon kalyon kafes insan, üstünde kavanoz.
Kağıt iki yüzlü, şekil benzemez kaleme,
Zaman katilidir zamanın, mekan cereme...
Karamsar bir tablo karambolde işbu duvar,
Şek çalkantılı mecra, ellerinde canavar!
Atomlarda savaş var, en büyüğü pozitron,
Makas iki sivri keski, hengamesiz nötron...
Tenhalar karışık, işbu çakallar voltada,
Atlas üstü cetvel, kalem; yunuslar oltada!..
Tutuştı salkım salkım yerden bir kibrit gibi,
Tamtamı boş veranda, buldular ki en dibi...
Yerden fıskırdı, bir baktı etrafı bitişmiş,
Pencerede mor siyah bulutlar, her yer pişmiş... Doğu'dan üstüne dörtnala süren süvari,
Bir kimildanış, boşluğa inat mekanvari.
Tahtadan şövalye, bit pazarından manzara,
Selam dilde tutuklu, iman başka bahara...
Kılıç oldu hamken işbu demir örse gelip,
Beynim cinnet mekanı, cinnet geceyi delip.*

*Fecr selasında, isli teneşirde bir mefta,
Saf saf firkalar durur, onun son hali afta!*

yaman dede

şiiir yarışması

Okumakla aralanır perdeler, açılır ufuklar, aydınlanır karanlıklar, çözülür sırlar, anlaşılır insanlar. Okumak, bizi cehaletin karanlığından bilgeliliğin felahına çıkarır. Yepyeni ufukları bize açan kitaplarla kültürel mirasımızı ve başka dünyaları okuruz. Her bir kitap yolculuğu ile zamanımızı ve dilimizi en doğru şekilde kullanıp hayattan ve zamandan kazanmış oluruz.

Tarihsel ve coğrafi anlamda medeniyetlerin beşiği olan Kayseri’de tarihimizi, geleneğimizi, kültürümüzü ve sanatımızı yansıtan eserleri yayımlayarak halkımıza ulaştırma kaygısı taşıyoruz. Biliyoruz ki yayımladığımız eserler geleceğe bıraktığımız mirasımız, hoş bir sedamızdır. Açtığımız her bir kütüphane ve kültür merkezi, yayımladığımız her dergi ve kitap, memleketimize olan saygı ve sevgimizin somut bir göstergesidir. Akif’in dediği gibi: “Okuyorsa ahali, yapılmayacak ne var”...

ISBN: 978-605-9117-43-2

9 786059 117432 >